

นโยบายแนวทางปฏิบัติด้านระบบอาหารและโภชนาการของคณะกรรมการความมั่นคงอาหารโลก (VGFSyN)

สารบัญ

ส่วนที่ ๑ คำนำ

๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	๔
๑.๒ แนวคิดหลัก	๗

ส่วนที่ ๒ แนวคิดและหลักการ

๒.๑ วัตถุประสงค์และเป้าหมาย	๑๐
๒.๒ ลักษณะของแนวทางโดยสมัครใจ และกลุ่มผู้ใช้เป้าหมาย	๑๑
๒.๓ หลักการนำเสนอ	๑๔

ส่วนที่ ๓ นโยบายแนวทางปฏิบัติด้านระบบอาหารและโภชนาการ

๓.๑ การกำกับดูแลที่โปร่งใส เสมอภาค และมีความรับผิดชอบ	๑๖
๓.๑.๑ การส่งเสริมความร่วมมือและความสอดคล้องเชิงนโยบายโดยบูรณาการระบบอาหารและโภชนาการ เข้ากับการพัฒนาทั้งสองถิ่น ระดับประเทศและภูมิภาค	๑๖
๓.๑.๒ การส่งเสริมความร่วมมือและการดำเนินงานระหว่างภาคส่วน ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และในระดับต่างๆ	๑๗
๓.๑.๓ การสร้างกลไกความรับผิดชอบและเครื่องมือเพื่อการตรวจสอบและประเมิน	๑๘
๓.๑.๔ การเสริมสร้างความร่วมมือและเปิดให้ผู้คนและชุมชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในระบบอาหาร	๑๘
๓.๒ ห่วงโซ่อุปทานอาหารที่ยั่งยืนเพื่อให้ได้อาหารที่มีประโยชน์ ที่เหมาะสมกับเศรษฐกิจ สังคม ความยั่งยืนทางสิ่งแวดล้อมและสภาพภูมิอากาศที่เปลี่ยนแปลง	๑๙
๓.๒.๑ การให้ความสนใจกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและลดผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศในระบบห่วงโซ่อุปทานอาหาร	๑๙
๓.๒.๒ การส่งเสริมการใช้งานและจัดการทรัพยากรในการผลิตอาหารอย่างยั่งยืน	๒๑
๓.๒.๓ การส่งเสริมโภชนาการในการทำการเกษตรและห่วงโซ่อุปทานอาหาร	๒๒
๓.๒.๔ การปรับปรุงการเก็บอาหาร การแปรรูป การบรรจุ การขนส่งและการปรับสูตรอาหาร	๒๓
๓.๒.๕ การปรับปรุงโภชนาการและสุขภาพของพนักงานด้านการเกษตรและในระบบอาหาร	๒๔

๓.๒.๖ การส่งเสริมพลังของคนหนุ่มสาวในระบบอาหาร	๒๔
๓.๓ การเข้าถึงอาหารที่มีประโยชน์อย่างเท่าเทียมและเป็นธรรมผ่านทางระบบอาหารที่ยั่งยืน ๒๔	
๓.๓.๑ การปรับปรุงการเข้าถึงอาหารที่ทำให้มีสุขภาพดี	๒๕
๓.๓.๒ การปรับปรุงความพร้อมและราคาที่สามารถซื้อหาได้ของอาหารที่ทำให้มีสุขภาพดี ผ่านทางระบบอาหารที่ยั่งยืน	๒๖
๓.๓.๓ การตรวจสอบเทคโนโลยีใหม่ๆ และส่งเสริมความนิยมอาหารที่ดีต่อสุขภาพ ผ่านทางระบบอาหารที่ยั่งยืน	๒๗
๓.๔ ความปลอดภัยของอาหารในระบบอาหารที่ยั่งยืน	๒๗
๓.๔.๑ การเพิ่มความร่วมมือด้านความปลอดภัยของอาหารในระดับประเทศและระหว่างประเทศ	๒๘
๓.๔.๒ การสร้างความปลอดภัยระบบการผลิตอาหาร	๒๘
๓.๔.๓ การคุ้มครองผู้บริโภคจากความเสี่ยงด้านความปลอดภัยของอาหาร	๒๙
๓.๕ การให้คนเป็นจุดศูนย์กลางของการให้การศึกษาและข้อมูลด้านโภชนาการ	๒๙
๓.๕.๑ การใช้นโยบายและเครื่องมือเพื่อให้ความรู้และข้อมูลเรื่องอาหารที่ดีต่อสุขภาพ และระบบอาหารที่ยั่งยืน	๒๙
๓.๕.๒ การสนับสนุนความรู้และวัฒนธรรมด้านอาหารในท้องถิ่น	๓๑
๓.๕.๓ การส่งเสริม “ศูนย์รวม” ความรู้ การศึกษาและข้อมูลเรื่องอาหารและโภชนาการ	๓๑
๓.๖ ความเสมอภาคทางเพศและการส่งเสริมพลังผู้หญิงในระบบอาหาร	๓๒
๓.๖.๑ การส่งเสริมพลังผู้หญิง	๓๒
๓.๖.๒ การสนับสนุนและให้ความรู้แก่ผู้หญิงในฐานะนักธุรกิจและผู้มีส่วนสำคัญในระบบอาหาร	๓๓
๓.๖.๓ การตระหนักถึงภาวะโภชนาการและความขาดแคลนในเพศหญิง	๓๔
๓.๗ ระบบอาหารที่ยืดหยุ่นในบริบทของมนุษยธรรม	๓๔
๓.๗.๑ การคุ้มครองผู้ที่มีความเปราะบางต่อภาวะทุพโภชนาการในบริบทของมนุษยธรรม	๓๔
๓.๗.๒ การปรับปรุงคุณภาพของอาหารและความช่วยเหลือด้านโภชนาการ	๓๕
๓.๗.๓ การทำให้ระบบอาหารมีความยืดหยุ่นในบริบทของมนุษยธรรม	๓๖
ส่วนที่ ๔ การนำไปใช้และการตรวจสอบการใช้งานและการประยุกต์ใช้นโยบายแนวทางปฏิบัติ ด้านระบบอาหารและโภชนาการ	๓๖

๔.๑ การสร้างนโยบายและการนำนโยบายของคณะกรรมการความมั่นคงอาหารโลกไปใช้	๓๗
๔.๒ การสร้างและเพิ่มขีดความสามารถเพื่อการบูรณาการ	๓๗
๔.๓ การตรวจสอบการใช้งานและการประยุกต์ใช้นโยบายแนวทางปฏิบัติด้านระบบอาหารและโภชนาการ	๓๙

คำนำ

๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

๑. ความหิวโหยและภาวะทุพโภชนาการในทุกรูปแบบ ทั้งการขาดสารอาหาร ซึ่งรวมถึงการเกิดโรคคอมแห่งและการขาดสารอาหารเรื้อรัง การขาดสารอาหารรอง น้ำหนักเกิน และโรคอ้วน เป็นความท้าทายหลักที่แต่ละประเทศกำลังเผชิญ ซึ่งอาจเป็นเหตุมาจากความไม่มั่นคงทางด้านอาหาร อาหารที่ไม่ดีต่อสุขภาพ รวมถึงปัจจัยและสาเหตุอื่นๆ อีกหลายประการ ทุกประเทศในโลกได้รับผลกระทบจากภาวะทุพโภชนาการในอย่างน้อยหนึ่งรูปแบบ และประเทศส่วนใหญ่ได้รับผลกระทบหลายรูปแบบ จำนวนของผู้ที่ประสบกับความหิวโหยได้เพิ่มขึ้นในช่วงหลายปีที่ผ่านมา และจำนวนคนที่เป็โรคอ้วนก็เพิ่มขึ้นในเกือบทุกประเทศ ภาวะทุพโภชนาการมีผลกระทบต่อสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดีของผู้คน การพัฒนาทางร่างกายและจิตใจ และการดำรงชีวิตจากรุ่นสู่รุ่น

๒. ความหิวโหยและภาวะทุพโภชนาการในทุกรูปแบบ เป็นความท้าทายหลักที่ส่งผลต่อการรับรู้ถึงสิทธิที่จะได้รับอาหารที่เพียงพอในบริบทของความมั่นคงด้านอาหารของประเทศและยังเป็นความท้าทายต่อการดำเนินการให้การบรรลุวาระการพัฒนาที่ยั่งยืนปี พ.ศ. ๒๕๗๓ และเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนของวาระดังกล่าว

๓. ความหิวโหยและภาวะทุพโภชนาการในทุกรูปแบบ ส่งผลกระทบต่อสุขภาพ สังคม และเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก และผลกระทบดังกล่าวถูกถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่น ผู้หญิงที่ไม่ได้รับสารอาหารอย่างเพียงพอ มีแนวโน้มที่จะให้กำเนิดทารกที่มีน้ำหนักน้อย ซึ่งมีความเสี่ยงสูงที่จะกลายเป็นเด็กและผู้ใหญ่ที่ขาดสารอาหารต่อไป เช่นเดียวกับโอกาสเกิดภาวะน้ำหนักเกินหรือโรคอ้วนเมื่อเป็นผู้ใหญ่ แม้ที่เป็นโรคอ้วนทำให้เกิดความเสี่ยงทั้งในระยะสั้นและระยะยาวทั้งด้านสุขภาพ และความเป็นอยู่ที่ดีของแม่และเด็ก และอาจทำให้มีความบกพร่องทางสมองและเพิ่มความเสี่ยงที่จะเกิดภาวะบกพร่องทางปัญญาตั้งแต่อายุยังน้อย และเพิ่มแนวโน้มการเกิดภาวะน้ำหนักเกินในเด็กวัยเรียนและก่อนวัยเรียน รวมถึงโรคอ้วนและโรคในกลุ่มไม่ติดต่อเรื้อรัง (NCD) ในวัยผู้ใหญ่ ภาวะทุพโภชนาการในเด็ก อาจส่งผลให้เด็กมีส่วนสูงลดลง สุขภาพทั้งกายและจิตใจเสื่อมถอย ผลการเรียนไม่ดี สร้างผลผลิตทางเศรษฐกิจน้อยเมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ และเพิ่มความเสี่ยงที่จะเป็นโรคในกลุ่มไม่ติดต่อเรื้อรังและโรคเรื้อรังอื่นๆ ได้ในทุกช่วงอายุ โรคเหล่านี้อาจทำให้เสียชีวิตก่อนวัยอันควร และมีการเจ็บป่วยหรือภาวะทุพพลภาพมากขึ้น ทำให้มีค่าใช้จ่ายในการดูแลสุขภาพสูงขึ้น และเพิ่มภาระในระบบการบริการสุขภาพและเศรษฐกิจของประเทศเป็นอย่างมาก

๔. ภาวะทุพโภชนาการในแต่ละรูปแบบเกิดจากสาเหตุหลากหลายที่แตกต่างกันไปและจำเป็นต้องได้รับการแก้ไขไปพร้อมๆ กัน สาเหตุของภาวะทุพโภชนาการปรากฏและมีผลต่อแต่ละบุคคลต่างๆ กัน ขึ้นอยู่กับเพศ อายุ ฐานะ และปัจจัยทางสังคมอื่นๆ สาเหตุเหล่านี้ รวมถึงการขาดการเข้าถึงอาหารที่ถูกหลักโภชนาการและดีต่อสุขภาพที่เพียงพอและปลอดภัย การขาดข้อมูลคำแนะนำด้านอาหาร การดูแลทารก และเด็กเล็กที่ไม่เพียงพอ การขาดสุขอนามัย และไม่สามารถเข้าถึงแหล่งน้ำที่ปลอดภัยได้ การไม่สามารถเข้าถึงการศึกษาที่มีคุณภาพและบริการด้านสุขภาพได้อย่างเพียงพอ สถานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ ความไม่เท่าเทียมทางเพศ การกีดกันทางสังคม ความช่วยเหลือที่มีให้ผู้ผลิตในท้องถิ่น ผู้ประกอบการรายย่อย รวมถึงครอบครัวเกษตรกรไม่เพียงพอ และไม่สามารถเข้าถึงตลาด การค้า นวัตกรรมและเทคโนโลยีใหม่ๆ สาเหตุพื้นฐานของโภชนาการที่ไม่มีที่ทั้งที่เป็นระบบและเกิดขึ้นจากปัจจัยเดียว และยังรวมถึงโครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมที่เป็นอุปสรรคต่อการรับรู้ถึงสิทธิที่จะได้รับอาหารอย่างเพียงพอในบริบทของความมั่นคงอาหารของชาติ ความยากจนอย่างถาวรและความไม่เท่าเทียมกันที่มีมากขึ้น รวมถึงการที่ไม่สามารถทำให้เข้าถึงอาหารที่ดีต่อสุขภาพ การถูกจำกัดหรือการปฏิเสธการเข้าถึงแหล่งทรัพยากรและบริการที่จำเป็นต่อการได้รับโภชนาการและสุขภาพที่ดีพอ

๕. กลุ่มคนที่ได้รับผลกระทบจากภาวะทุพโภชนาการในแต่ละรูปแบบมากที่สุด ได้แก่คนที่มีฐานะความเป็นอยู่ยากจน และอยู่ในสังคมที่ถูกกีดกัน บุคคลที่มีความต้องการสารอาหารเพิ่มขึ้น และคนที่ไม่สามารถควบคุมการเลือกอาหารเองได้ ซึ่งรวมถึงเด็กเล็กและเด็กในวัยเรียน คนวัยหนุ่มสาว หญิงมีครรภ์และให้นมบุตร หญิงในวัยเจริญพันธุ์ และเด็กวัยรุ่นหญิง คนชรา คนพิการ นอกจากนี้ ยังมีคนพื้นเมืองและชุมชนในท้องถิ่น แรงงานนอกระบบ เกษตรกร ชวนา คนยากจนทั้งในเมืองและชนบท คนไร้ที่ดิน คนทำปศุสัตว์และชาวประมง คนงานด้านอาหารและเกษตรกรรม ชุมชนในที่สูงและห่างไกล ผู้อพยพ ผู้ลี้ภัย และพลัดถิ่น กลุ่มคนเหล่านี้ เป็นกลุ่มคนที่เปราะบางต่อภาวะทุพโภชนาการจากความยากจนและการถูกกีดกันทางสังคม

๖. ภาวะทุพโภชนาการในแต่ละรูปแบบจะสัมพันธ์กับโรคภัยไข้เจ็บหลายชนิดและการเสียชีวิตที่เพิ่มขึ้น การขาดสารอาหารเป็นสาเหตุของการเสียชีวิตที่สำคัญของเด็กอายุต่ำกว่าห้าปี และเป็นสาเหตุของโรคติดเชื้อและโรคไม่ติดเชื้อเรื้อรังในผู้ใหญ่ที่เพิ่มมากขึ้น ภาวะทุพโภชนาการเฉียบพลันมีส่วนทำให้เด็กเสียชีวิตและเจ็บป่วยมากขึ้น ในขณะที่ภาวะแคระแกร็นหรือภาวะทุพโภชนาการเรื้อรังมีความเกี่ยวข้องกับความล่าช้า ในการเจริญเติบโตทางร่างกายและการพัฒนาทางจิตใจ การขาดสารอาหาร ภาวะแคระแกร็นและผอมแห้ง ถือเป็นความท้าทายต่อการดำเนินการให้บรรลุวาระการพัฒนาที่ยั่งยืนปี พ.ศ. ๒๕๗๓

๗. การได้รับสารอาหารรองไม่เพียงพอ สัมพันธ์กับการที่บุคคลไม่ได้รับประทานอาหารที่มีธาตุเหล็ก วิตามินเอ ไอโอดีน โฟเลต วิตามินดี และซิงค์ รวมถึงสารอาหารที่จำเป็นอื่นๆ อย่างเพียงพอ ส่งผลให้ประชากรโลกจำนวนมากได้รับผลกระทบอย่างหนักในด้านสุขภาพ ความเป็นอยู่ที่ดี และการพัฒนา ผู้คนต้องการโภชนาการที่ต่างกันไปในแต่ละช่วงชีวิต เด็กอายุต่ำกว่าห้าปี คนวัยหนุ่มสาว ผู้หญิงและเด็กหญิง ผู้หญิงในวัยเจริญพันธุ์ รวมถึงหญิงมีครรภ์และให้นมบุตร มีโอกาสขาดสารอาหารรองได้มาก โดยเฉพาะการเกิดโรคโลหิตจางจากการขาดธาตุเหล็ก ซึ่งเป็นหนึ่งในอาการขาดสารอาหารรองที่พบได้แพร่หลายที่สุดในโลก และยังคงถือเป็นการขาดสารอาหารรองหรือที่เรียกว่า “ความหิวโหยแฝง” ทำให้คนมีโอกาสเสี่ยงต่อการติดเชื้อ มีความผิดปกติโดยกำเนิด พัฒนาการบกพร่องและ อายุสั้นลงได้

๘. น้ำหนักเกินและโรคอ้วนเป็นปัจจัยเสี่ยงที่สำคัญและเพิ่มสูงขึ้นที่จะทำให้เกิดโรคติดเชื้อไม่เรื้อรังที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอาหาร เช่น มะเร็งบางประเภท โรคเกี่ยวกับหัวใจและหลอดเลือด โรคในระบบทางเดินหายใจเรื้อรัง และเบาหวานประเภท ๒ การได้รับสารอาหารหลักและสารอาหารรองไม่เพียงพอยังเป็นรูปแบบหลักของภาวะทุพโภชนาการในเด็กอายุต่ำกว่าห้าปี ภาวะน้ำหนักเกินและโรคอ้วนยังเพิ่มสูงขึ้นในกลุ่มเด็กเล็กและเด็กในวัยเรียน คนวัยหนุ่มสาวและผู้ใหญ่ และมีอัตราที่เพิ่มสูงขึ้นในทุกพื้นที่ทั้งชนบทและในเมือง นอกจากนี้การเจริญเติบโตอย่างเหมาะสมในช่วง ๑,๐๐๐ วันแรก เป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยป้องกันไม่ให้เกิดภาวะน้ำหนักเกิน เด็กๆ ที่ขาดสารอาหารมีโอกาสเกิดภาวะน้ำหนักเกินและโรคอ้วนได้มากขึ้นเมื่อโตขึ้น

๙. ความยากจนและความไม่เท่าเทียมกันทั้งในระดับโลก ภูมิภาคและระดับชาติเป็นสาเหตุแฝงที่สำคัญที่ทำให้เกิดความหิวโหยและ ภาวะทุพโภชนาการในทุกรูปแบบ การจ้างงานที่ไม่มีความมั่นคง การทำงานต่ำระดับ แรงงานนอกระบบ ค่าแรงและรายได้ต่ำ และกำลังซื้อที่ลดลง รวมถึงการที่ไม่สามารถเข้าถึงที่ดินและแหล่งทรัพยากรธรรมชาติได้ ส่งผลในทางลบต่อโภชนาการและสุขภาพ แนวโน้มเชิงลบในด้านเศรษฐกิจ และปัจจัยด้านการเมืองทั้งระดับสากลและระดับประเทศ ทำให้รัฐบาลสามารถให้บริการที่เกี่ยวข้องกับโภชนาการ เช่น บริการทางสังคมและสุขภาพได้อย่างจำกัด ในบริบทนี้ ความไม่เท่าเทียมกันของรายได้และที่ดิน รวมถึงการเข้าถึงบริการที่เกี่ยวข้องกับโภชนาการ ทำให้เกิดการกีดกันทางสังคม และเพิ่มความเสี่ยงต่อการเกิดภาวะทุพโภชนาการ นอกจากนี้ แหล่งทรัพยากรและโครงการช่วยเหลือด้านอาหาร บริการที่เกี่ยวข้องกับโภชนาการและบริการสังคมอื่นๆ รวมถึงบริการด้านสุขภาพที่ไม่เพียงพอ ยังส่งผลต่อปัญหาด้านโภชนาการและสุขภาพด้วย

๑๐. วิกฤตการณ์ซบซ้อนที่เกิดขึ้นส่งผลเสียทั้งในระยะสั้น ปานกลางและระยะยาวต่อภาวะโภชนาการของประชากร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเด็กอายุต่ำกว่าห้าขวบ ผู้หญิงมีครรภ์และให้นมบุตร ผู้หญิงในวัยเจริญพันธุ์ และหญิงวัยรุ่น ความขัดแย้ง ความเปราะบางต่อภัยธรรมชาติ สภาพอากาศเปลี่ยนแปลง โรคระบาด และวิกฤติด้านสุขภาพอื่นๆ ก็เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อระบบอาหาร ทำให้ขาดความพร้อมและการเข้าถึงอาหารที่มีคุณภาพโภชนาการ ซึ่งเป็นการเข้าถึงสุขภาพผ่านระบบอาหารที่ยั่งยืน ในขณะที่เดียวกัน ภาวะทุพโภชนาการและความไม่มั่นคงด้านอาหารในบางกรณี ก็อาจเป็นสาเหตุให้เกิดการจลาจลและย้ายถิ่นฐานได้

๑๑. โรคติดเชื้อจากสัตว์สู่คนและโรคติดเชื้ออื่นๆ รวมถึงโรคระบาด เช่นโควิด-๑๙ และกลยุทธ์ในการลดการแพร่เชื้อ อาจส่งผลเสียอย่างร้ายแรงต่อความปลอดภัยทางอาหารและภาวะทุพโภชนาการ แม้ไม่ได้มีการถ่ายทอดผ่านทางอาหารหรือบรรจุภัณฑ์ หากไม่มีนโยบายและความร่วมมือในหลายระดับและหลายภาคส่วน รวมถึงมาตรการบรรเทาทุกข์ ดังระบุไว้ในย่อหน้า ๔๑ วิกฤตการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นอาจทำลายระบบอาหาร ส่งผลกระทบต่อทุกฝ่าย โดยเฉพาะกลุ่มคนที่มีความเปราะบางและไม่มั่นคงทางเศรษฐกิจในด้านอาหารมากที่สุด ทั้งยังลดรายได้ของผู้ประกอบการรายย่อย ผู้ที่ทำการเกษตรในครอบครัว และยังส่งผลเสียต่อการเข้าถึงอาหารเนื่องจากสูญเสียแหล่งเงินสำคัญ เกิดการล็อกดาวน์ ทำให้ร้านค้าปิดและเกิดความเสียหายกับสภาพแวดล้อมของอาหาร นอกจากนั้นตลาดอาหาร และห่วงโซ่อุปทานที่หยุดชะงัก ยังเพิ่มความไม่แน่นอนในราคาอาหาร รวมทั้งสร้างและเพิ่มการบิดเบือนทางการตลาด ซึ่งจะกระทบต่อความปลอดภัยของอาหารและโภชนาการของประชากรที่ยากจนที่สุด ทำให้เกิดความผันผวนในตลาดสินค้า และยังทำให้สูญเสียและสิ้นเปลืองอาหาร นอกจากนั้น มาตรการอย่าง การล็อกดาวน์ ปิดโรงเรียนและศูนย์รับเลี้ยงเด็ก การที่เด็กเล็กไม่ได้รับอาหารจากโรงเรียน ยังอาจเพิ่มความไม่ปลอดภัยของอาหารและทำให้เด็กอยู่ในภาวะหิวโหยได้

๑๒. เพื่อป้องกันและลดผลกระทบในเชิงลบที่ส่งผลต่อระบบอาหารอันเนื่องมาจากวิกฤติการณ์หรือโรคระบาด รัฐบาลจะต้องเป็นผู้นำในการร่วมมือกับภาคเอกชน ประชาสังคม และหน่วยงานอื่นๆ ที่รับผิดชอบ เพื่อให้สามารถแน่ใจได้ว่าห่วงโซ่อุปทานอาหารและระบบอาหารยังคงดำเนินต่อไปได้ สิทธิและสุขภาพของทุกคนโดยเฉพาะคนที่ทำงานอยู่ในระบบอาหารจะต้องได้รับการคุ้มครอง กลุ่มคนที่เปราะบางที่สุดต้องได้รับการคุ้มครองทางสังคม และต้องให้ความสำคัญกับความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมและความปลอดภัยของอาหารเป็นลำดับต้นๆ

๑๓. สภาพภูมิอากาศเปลี่ยนแปลง การเกษตร ระบบอาหาร อาหารและโภชนาการมีความเชื่อมโยงกัน สภาพภูมิอากาศที่เปลี่ยนแปลงจะส่งผลกระทบต่ออุณหภูมิและหยาดน้ำฟ้า รวมถึงความรุนแรงและความถี่ที่เพิ่มขึ้นของภัยจากสภาพอากาศ อุณหภูมิที่เพิ่มสูงขึ้น คลื่นความร้อน ภัยแล้ง น้ำท่วม พายุไซโคลน ไฟป่าและความเสื่อมโทรมของที่ดิน ส่งผลเสียต่อการเกษตร ซึ่งรวมถึงผลผลิตทางการเกษตรและปศุสัตว์ที่ลดลง เช่นเดียวกับการทำการประมง การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ และการทำวนเกษตร ในบริเวณที่มีความเปราะบางในด้านความปลอดภัยของอาหารอยู่แล้ว สภาพภูมิอากาศที่เปลี่ยนแปลง ยังส่งผลกระทบต่อทุกมิติของความมั่นคงด้านอาหาร เช่นเดียวกับปริมาณและคุณภาพอาหาร ความปลอดภัยและราคาของอาหาร ซึ่งส่งผลต่อความพร้อมและการเข้าถึงอาหารที่ดีต่อสุขภาพ สภาพภูมิอากาศที่เปลี่ยนแปลงอาจส่งผลกระทบต่อองค์ประกอบของสารอาหารที่มีอยู่ในพืชหลักที่คนส่วนใหญ่บริโภค เช่นโปรตีน หรือเกลือแร่และวิตามินที่จำเป็นบางชนิดลดลง แม้การทำการเกษตรจะไม่ใช้ตัวการสำคัญที่ปล่อยก๊าซเรือนกระจก แต่การทำการเกษตร รวมถึงการผลิตและบริโภคอาหารที่ได้รับอิทธิพลจากพฤติกรรมของผู้บริโภคและสภาพแวดล้อมของอาหาร ก็มีส่วนทำให้เกิดก๊าซเรือนกระจกและผลกระทบทางด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่งรวมถึง ปริมาณ คุณภาพของน้ำ และความหลากหลายทางชีวภาพในน้ำ อย่างไรก็ตาม กิจกรรมทางการเกษตรและป่าไม้เพื่อระบบอาหารที่ยั่งยืนนั้น อาจทำให้สามารถกักเก็บคาร์บอนในดินและรักษาระบบนิเวศและความหลากหลายทางชีวภาพไว้ได้

๑๔. ความหลากหลายทางชีวภาพของอาหารและการเกษตรเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยไม่ให้เกิดความหิวโหย และยังเป็นแหล่งสารอาหารเพื่อเพิ่มความหลากหลายและคุณภาพของอาหาร รวมถึงทำให้ระบบอาหารที่ยั่งยืนได้ดียิ่งขึ้น การเพิ่มความหลากหลายทางชีวภาพให้อาหารและการเกษตร เป็นการเพิ่มความยั่งยืนของระบบอาหาร และช่วยรักษาอาหารที่ดีต่อสุขภาพไว้ให้คนในยุคปัจจุบันและในอนาคต ดังที่ได้กล่าวไว้ในย่อหน้าที่ ๑๘ อาหารที่ดีต่อสุขภาพและระบบอาหารที่ยั่งยืน มีความเชื่อมโยงกันอย่างซับซ้อนและสัมพันธ์กันในหลายมิติ การเพิ่มความยั่งยืนและความยืดหยุ่นในระบบอาหาร สำคัญต่ออาหารที่ดีต่อสุขภาพและเป็นส่วนหนึ่งของแนวคิดหลักของการได้รับอาหารที่ดีต่อสุขภาพผ่านระบบอาหารที่ยั่งยืนตามที่ได้ระบุไว้ในย่อหน้าที่ ๘

๑๕. กระบวนการได้การได้มาซึ่งระบบอาหารที่ยั่งยืนนั้น ต้องคำนึงว่าการเปลี่ยนแปลงระบบอาหาร ควรมีการดำเนินการอย่างสอดคล้อง และเหมาะสมกับบริบทและขีดความสามารถของแต่ละประเทศ ในการผลิตอาหารที่ดีต่อสุขภาพและเพิ่มโภชนาการ จะต้องมีความยุติธรรม ยืดหยุ่น อีกทั้งยังควรปรับปรุงชีวิตความเป็นอยู่ของเกษตรกรและคนที่ทำงานอยู่ในระบบอาหารด้วย และควรปรับปรุงการจัดการ การใช้ระบบนิเวศ แหล่งทรัพยากรธรรมชาติ น้ำ และความหลากหลายทางชีวภาพ รวมถึงลดการสูญเสียอาหารให้เกิดขึ้นน้อยที่สุด

๑๖. การเปลี่ยนแปลงอาหารอย่างมีนัยสำคัญ ไม่ว่าจะเป็นในด้านบวกรหรือลบ จะเกิดขึ้นจากลักษณะเศรษฐกิจและสังคม รวมถึงปัจจัยทางสิ่งแวดล้อมที่หลากหลาย เช่น การที่ผู้คนอพยพเข้ามาอยู่ใจกลางเมือง การเปลี่ยนแปลงระบบอาหารและสภาพแวดล้อมของอาหาร กำลังซื้อที่เพิ่มมากขึ้นและความพึงพอใจของผู้บริโภคซึ่งเพิ่งกลายเป็นชนชั้นกลาง รวมถึงทางเลือกและวิถีชีวิตของผู้บริโภคที่เปลี่ยนไป และมีความรู้ด้านโภชนาการในหลายระดับ

๑.๒ แนวคิดหลัก

๑๗. อาหารที่ดีต่อสุขภาพคืออาหารที่มีปริมาณและคุณภาพเพียงพอที่จะทำให้ทุกคนเติบโตและพัฒนาได้อย่างดีที่สุด และส่งเสริมทั้งด้านร่างกาย จิตใจ ความเป็นอยู่ที่ดีในทุกช่วงของชีวิต และความต้องการทางด้านจิตใจ อาหารที่ดีต่อสุขภาพจะมีความปลอดภัย หลากหลาย มีสมดุล และเป็นอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการ อาหารเหล่านี้จะช่วยป้องกันภาวะทุพโภชนาการในทุกรูปแบบ รวมถึงการขาดสารอาหาร การได้รับสารอาหารรองไม่เพียงพอ น้ำหนักเกิน โรคอ้วน และยังช่วยลดความเสี่ยงในการเกิดโรคไม่ติดต่อที่เกิดจากอาหารด้วย สิ่งที่น่าเป็นอาหารที่ดีต่อสุขภาพนั้นจะแตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับลักษณะของแต่ละบุคคล (เช่น อายุ เพศ วิถีชีวิต และระดับของกิจกรรมทางกายภาพ) รูปแบบและบริบททางภูมิศาสตร์ ประชากรศาสตร์ และวัฒนธรรม อาหารแบบที่ชอบ ความพร้อมของอาหารจากแหล่งในท้องถิ่น ภูมิภาค และจากต่างประเทศ รวมถึงธรรมเนียมเกี่ยวกับอาหารด้วย การรับประทานอาหารที่ดีต่อสุขภาพเริ่มตั้งแต่ช่วงแรกของชีวิต – นมแม่ทำให้เด็กเติบโตอย่างแข็งแรง มีพัฒนาการด้านสติปัญญาดีขึ้น และดีต่อสุขภาพในระยะยาว องค์การอนามัยโลกออกคำแนะนำเกี่ยวกับอาหารที่ดีต่อสุขภาพ ผู้กำกับดูแลด้านสุขภาพในหลายประเทศก็ให้คำแนะนำด้านอาหาร องค์กรด้านสุขภาพในระดับภูมิภาค ควรตีพิมพ์เอกสารที่เกี่ยวกับอาหารที่ดีต่อสุขภาพและคำแนะนำด้านอาหารเช่นเดียวกัน

๑๘. อาหารที่ดีต่อสุขภาพและระบบอาหารที่ยั่งยืน มีความเชื่อมโยงกันอย่างซับซ้อนและเชื่อมโยงกันในหลายมิติ แนวคิดหลักของอาหารที่ดีต่อสุขภาพผ่านระบบอาหารที่ยั่งยืนทำให้เกิดองค์ประกอบต่อไปนี้ ระบบอาหารที่ยั่งยืนจะสร้างอาหารที่ดีต่อสุขภาพและเป็นไปตามทั้ง ๓ มิติของการพัฒนาอย่างยั่งยืนสำหรับทุกคนทั้งในรุ่นนี้และคนรุ่นต่อไป การผลิตอย่างยั่งยืน ทั้งการจัดการและการใช้ทรัพยากรจากธรรมชาติ ความหลากหลายทางชีวภาพและระบบนิเวศอย่างยั่งยืน สามารถสร้างและส่งเสริมอาหารที่ดีต่อสุขภาพ รวมถึงพัฒนาสุขภาพเศรษฐกิจ สังคม และความเป็นอยู่ที่ดีของเกษตรกรไปพร้อมกัน การใช้นวัตกรรมเพื่อการ

บริโภคนิยมและการผลิตอย่างยั่งยืน ดังจะได้ระบุไว้ในย่อหน้าที่ ๓๘ ต่อไปนั้น มีส่วนสำคัญยิ่งต่อการสร้างระบบอาหารที่ยั่งยืน ควรมีการเปลี่ยนแปลงตามบริบทเฉพาะ ซึ่งมีสอดคล้องกับลำดับความสำคัญของประเทศและกฎหมายสากลในหลายๆ ภาคส่วน และสอดคล้องกับนโยบายในกระบวนการสร้างระบบอาหารที่ยั่งยืนและปรับปรุงโภชนาการ

๑๙. อาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการคืออาหารที่ปลอดภัยซึ่งให้สารอาหารที่จำเป็นอย่างวิตามินและแร่ธาตุ (สารอาหารรอง) เส้นใยและองค์ประกอบอื่นๆ ของอาหารที่มีประโยชน์ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการเจริญเติบโต สุขภาพ และการพัฒนา ป้องกันไม่ให้เกิดภาวะทุพโภชนาการ อาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการ จะช่วยลดปัญหาในด้านสาธารณสุขของ

๒๐. อาหารที่ไม่ดีต่อสุขภาพเป็นปัจจัยเสี่ยงที่สำคัญที่จะทำให้เกิดปัญหาสุขภาพ และภาวะทุพโภชนาการในรูปแบบต่างๆ ทั่วโลก อาหารที่ไม่ดีต่อสุขภาพรวมถึงอาหารที่มีสารอาหารไม่เพียงพอและไม่ดีต่อสุขภาพ และจะนำไปสู่ภาวะหัวใจวาย การได้รับสารอาหารหลักและสารอาหารรองไม่เพียงพอ นอกจากนี้ อาหารที่ไม่ดีต่อสุขภาพ ยังนับรวมถึงการบริโภคน้ำตาลและไขมันที่มีไขมันสูงในปริมาณมากเกินไป โดยเฉพาะที่เป็นไขมันอิ่มตัวและไขมันทรานส์ น้ำตาล และเกลือหรือโซเดียม ซึ่งอาจส่งผลให้ความเสี่ยงที่จะมีน้ำหนักเกินเพิ่มมากขึ้น และเสี่ยงต่อการเป็นโรคอ้วนและโรคไม่ติดต่อที่เกิดจากอาหาร

๒๑. ระบบอาหารมีอิทธิพลต่อรูปแบบอาหารและสถานะของโภชนาการ ระบบอาหารมีความซับซ้อนและมีกิจกรรมที่เชื่อมโยงกันในหลายมิติ ไม่ว่าจะเป็น แหล่งอาหาร ผู้ที่เกี่ยวข้องในการการผลิต การแปรรูป การจัดการ การเตรียม การจัดเก็บ การจำหน่าย การทำการตลาด การเข้าถึง การซื้อ การบริโภค รวมถึงการสูญเสียอาหาร และผลลัพธ์ของกิจกรรมเหล่านี้ รวมถึงผลในแง่สังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมด้วย ระบบอาหาร ได้รับอิทธิพลจากปัจจัยต่างๆ ทั้งปัจจัยขับเคลื่อน การเปลี่ยนแปลงโครงสร้าง รวมถึงการตัดสินใจจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องต่างๆ อยู่ตลอดเวลา และอาจส่งผลกระทบต่อความยั่งยืนของระบบอาหารนั้น ระบบอาหารที่ยั่งยืน มีบทบาทสำคัญยิ่งในการส่งเสริมอาหารที่ดีต่อสุขภาพ ปรับปรุงโภชนาการและทำให้เกิดสร้างเป้าหมายต่อสาธารณะของระบบอาหารในด้านอื่นๆ อีกด้วย ระบบอาหารที่ยั่งยืน คือระบบอาหารที่ทำให้มีอาหารที่ปลอดภัย และมีโภชนาการสำหรับคนในรุ่นนี้ และคนรุ่นต่อไป โดยสอดคล้องกับการพัฒนาที่ยั่งยืนทั้ง ๓ มิติ (ด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม) ระบบอาหารที่ยั่งยืนจะต้องไม่มีการกีดกันผู้ใด ยุติธรรม และมีความยืดหยุ่น

๒๒. การเกษตร หมายถึงการเพาะปลูก การทำปศุสัตว์ ประมง ปศุสัตว์และการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ การเกษตรและระบบอาหาร รวมถึงกิจกรรมทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการผลิต แปรรูป จัดเก็บ ทำการตลาด ขยายปลีก บริโภค และกระบวนการกำจัดสินค้าที่มาจากการเกษตร เช่นอาหารและผลผลิตที่ไม่ได้เป็นอาหาร ปศุสัตว์ การเลี้ยงสัตว์แบบเร่ร่อน การประมงและการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ รวมทั้งการทำปศุสัตว์ และปัจจัยการผลิตที่จำเป็นและผลผลิตที่ได้ออกมาในขั้นตอนเหล่านี้ด้วย

๒๓. การทำงานของระบบอาหาร รวมถึงความสามารถที่จะสร้างอาหารที่ดีต่อสุขภาพ ได้รับอิทธิพลจากปัจจัยขับเคลื่อนหลายปัจจัย ซึ่งแสดงให้เห็นว่า เพื่อจะทำให้แน่ใจว่าอาหารนั้นปลอดภัยและมีโภชนาการที่ดีขึ้นนั้น จะต้องมีการเปลี่ยนแปลงเฉพาะบริบท โดยเฉพาะนโยบายด้านการเกษตรและอาหารเท่านั้น แต่จะต้องมีการเปลี่ยนแปลงในทุกภาคส่วนและแนวนโยบายที่เกี่ยวข้อง เช่น ลำดับความสำคัญในการพัฒนาประเทศ นโยบายด้านเศรษฐกิจ และบรรทัดฐานสังคม การเปลี่ยนแปลงเฉพาะบริบทเหล่านี้ อาจจำเป็นต้องดำเนินการในวิธีที่เหมาะสมกับปัจจัยขับเคลื่อนในแง่ความยากจนและความไม่เท่าเทียมกันในกลุ่มประชากร

๒๔. ขั้นตอนในการสร้างระบบอาหารที่ยั่งยืนที่ตรงตามความต้องการด้านโภชนาการของประชากรนั้น ต้องคำนึงว่าการเปลี่ยนแปลงระบบอาหารควรดำเนินการอย่างสอดคล้องการ ต้องเหมาะสมและเป็นไปตามบริบท ความสามารถ ของประเทศนั้น การเปลี่ยนแปลงเชิงสถาบันและพฤติกรรม ซึ่งถือเป็นการเปลี่ยนแปลงเฉพาะบริบทของผู้ที่อยู่ในระบบอาหาร การดำเนิน

นโยบาย จำเป็นต้องให้ความสำคัญกับผลกระทบทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม โภชนาการ และ สุขภาพ โดยให้ความสำคัญเป็นพิเศษกับผู้ที่ยากจน มีความเปราะบางทางโภชนาการ และต้องแก้ไขอุปสรรคในการเข้าถึง อาหารที่ดีต่อสุขภาพ

๒๕. จำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลงในระบบอาหาร และองค์ประกอบทางอาหาร ห่วงโซ่อุปทานอาหาร สภาพแวดล้อมของ อาหาร พฤติกรรมผู้บริโภค เพื่อให้เกิดผลในทางบวกที่เป็นไปในทางเดียวกับการพัฒนาที่ยั่งยืนใน ๓ มิติ ได้แก่สังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม และต้องมีแนวทางที่ครอบคลุมให้แก่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกฝ่าย

๒๖. นโยบายและการดำเนินงานที่ร่วมมือกันจะต้องเพิ่มความสอดคล้องและความร่วมมือในการระบุถึงปัญหาต่างๆ ในแต่ละ ภาคส่วน เช่น สุขภาพ เกษตรกรรม การศึกษา สิ่งแวดล้อม น้ำ สุขอนามัย เพศ การคุ้มครองทางสังคม การค้า การจ้างงาน และการเงิน ทั้งหมดนี้ส่งผลกระทบต่อระบบอาหารและโภชนาการตามสามเสาหลักแห่งการพัฒนาที่ยั่งยืน

๒๗. คณะกรรมการความมั่นคงอาหารโลก (CFS) ได้ดำเนินกระบวนการนโยบายสาธารณะเพื่อจัดทำนโยบายแนวทางปฏิบัติ ด้านระบบอาหารและโภชนาการของคณะกรรมการความมั่นคงอาหารโลก ในการเตรียมการแนวทางดังกล่าว ได้รับข้อมูลจาก The High Level Panel of Experts on Food Security and Nutrition's (HLPE) สิ่งตีพิมพ์อื่นๆ รวมถึงการประชุม แลกเปลี่ยนความคิดเห็นที่จัดขึ้นระหว่างเดือนพฤษภาคม ถึงเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๒ ซึ่งผู้มีส่วนร่วมรับผิดชอบของ CFS ได้เข้าร่วมด้วย

๒๘. ระบบอาหารและโภชนาการได้รับความสนใจจากหน่วยทั่วโลกมากขึ้น ซึ่งรวมถึงสหประชาชาติและประเทศสมาชิก และมี พันธมิตรร่วมกันว่าจะต้องบรรลุตามเป้าหมายของวาระการพัฒนาที่ยั่งยืนปี พ.ศ. ๒๕๗๓ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ ในที่ประชุม นานาชาติด้านโภชนาการครั้งที่สอง (The Second International Conference on Nutrition: ICN๒) สมาชิก ขององค์การ อาหารและการเกษตร (FAO) และองค์การอนามัยโลก (WHO) มุ่งมั่นที่จะยุติความหิวและ ทุพโภชนาการในทุกรูปแบบ ใน ปี พ.ศ. ๒๕๕๙ ที่ประชุมสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ (The General Assembly of the United Nations: UNGA) ประกาศให้เป็นทศวรรษแห่งการดำเนินการด้านโภชนาการ (พ.ศ. ๒๕๕๙-๒๕๖๘) และเรียกร้องให้ FAO และ WHO เป็นผู้นำ ในการดำเนินงานร่วมด้วยโครงการอาหารโลก (The World Food Programme: WFP) กองทุนเพื่อการพัฒนาการเกษตร (The International Fund for Agricultural Development: IFAD) และกองทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ(The United Nations Children's Fund: UNICEF) โดยใช้กลไกความร่วมมือด้านโภชนาการแห่งสหประชาชาติ (UN Nutrition) และกล ยุทธ์ รวมถึงข้อบังคับของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลายราย เช่น CFS ทั้งนี้ ในปี ๒๕๖๐ UNGA ได้ประกาศทศวรรษของการทำ การเกษตรครอบครัวแห่งสหประชาชาติ พ.ศ. ๒๕๖๒-๒๕๗๑) โดยให้ความสำคัญด้านโภชนาการเป็นพิเศษ จากมติของ UNGA สภาเศรษฐกิจและสังคมแห่งสหประชาชาติ (The UN Economic and Social Council: ECOSOC) สภาสิ่งแวดล้อมแห่ง สหประชาชาติ(The UN Environment Assembly) สภานามัยโลก (The World Health Assembly: WHA) แผนกลยุทธ์ ของคณะกรรมการโครงการมาตรฐานอาหาร (CODEX) และผู้รายงานพิเศษของสหประชาชาติในประเด็นของสิทธิในการได้รับ อาหาร (Right to Food) และ มติของ ของ UNGA ในการป้องกันและควบคุมโรคไม่ติดต่อ (A/RES/๗๓/๒, เดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๑)

๒๙. ในปี ๒๕๖๔ ที่ประชุมระบบอาหารแห่งสหประชาชาติ ให้โอกาสผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่ายได้อภิปรายถึงระบบอาหารเพื่อ อาหารที่ดีต่อสุขภาพที่ยั่งยืนและครอบคลุมมากขึ้นสำหรับทุกคน นอกจากนี้ ที่ประชุมโภชนาการเพื่อการเจริญเติบโตโดย

ประจำปีพ.ศ. ๒๕๖๔ (๒๐๒๑ Tokyo Nutrition for Growth Summit) ก็เป็นโอกาสที่ทุกฝ่ายจะได้หารือกันเพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างอาหาร ระบบอาหารและสุขภาพ

๓๐. นโยบายแนวทางปฏิบัติฉบับนี้ จะมีส่วนสนับสนุนโครงการระดับนานาชาติที่ส่งเสริมความสอดคล้องเชิงนโยบาย และให้คำแนะนำอ้างอิงจากข้อมูล เพื่อช่วยให้ประเทศต่างๆ ดำเนินงานตามกรอบการทำงานของ ICN๒ เพื่อสนับสนุนการรับรู้ถึงสิทธิที่จะได้รับอาหารที่เพียงพอในบริบทของความมั่นคงด้านอาหาร และสิทธิที่เกี่ยวข้องด้านอื่นๆ รวมถึงสิทธิที่ทุกคนควรได้มีสุขภาพร่างกายและจิตใจตามมาตรฐานสูงสุด เพื่อให้บรรลุวาระการพัฒนายั่งยืนปี พ.ศ. ๒๕๗๓

ส่วนที่ ๒ แนวคิดและหลักการ

๒.๑ วัตถุประสงค์และเป้าหมาย

๓๑. วัตถุประสงค์ของนโยบายแนวทางปฏิบัตินี้คือมีส่วนร่วมในการดำเนินงานเพื่อให้ได้มาซึ่งระบบอาหารที่ยั่งยืนและโภชนาการที่ดียิ่งขึ้น โดยที่การเปลี่ยนแปลงระบบอาหารควรได้รับการสนับสนุนไปในแนวทางที่สอดคล้องกัน เหมาะสมและเป็นไปตามบริบทและความสามารถของแต่ละประเทศ และสอดคล้องกับทั้ง ๓ มิติของการพัฒนาที่ยั่งยืน นอกจากนี้ ยังจัดทำขึ้นเพื่อนำเสนอแนวทางที่จะช่วยให้แน่ใจได้ว่าผู้คนจะสามารถเข้าถึงอาหารที่มีโภชนาการเพียงพอ และอาหารเหล่านั้นมีพร้อม อยู่ในราคาที่สามารถซื้อหาได้ ปลอดภัย รวมทั้งมีคุณภาพและปริมาณที่เพียงพอต่อความต้องการ อีกทั้งยังเหมาะสมกับความเชื่อ วัฒนธรรม ธรรมเนียม พฤติกรรมการกิน และความชอบของบุคคล สอดคล้องกับข้อกำหนดในประเทศและนานาชาติ นโยบายแนวทางปฏิบัตินี้มีขึ้นเพื่อเป็นแนวทางให้แกัรัฐบาล สถาบันเฉพาะทาง และผู้เกี่ยวข้องอื่นๆ เป็นหลัก เพื่อให้สามารถวางแผนนโยบายอย่างเหมาะสม มีการลงทุนด้วยความรับผิดชอบ และการจัดการต่างๆ ที่ทำให้รัฐสาเหตุหลักของภาวะทุโภชนาการแต่ละรูปแบบในแง่ของระบบอาหาร แนวทางปฏิบัตินี้มีขึ้นเพื่อบูรณาการร่วมกับวาระการพัฒนายั่งยืนปี พ.ศ. ๒๕๗๓ และเป้าหมายในการพัฒนายั่งยืนของวาระดังกล่าว รวมถึงการที่ประชาชนทุกคนจะได้ตระหนักถึงสิทธิที่ตนจะได้รับอาหารที่เพียงพอ ในบริบทของความปลอดภัยของอาหารในประเทศ โดยเฉพาะกลุ่มคนที่เปราะบางที่สุดและได้รับผลกระทบจากปัญหา

๓๒. นโยบายแนวทางปฏิบัตินี้มีขึ้นเพื่อสนับสนุนการดำเนินงานตามทศวรรษแห่งการดำเนินงานด้านโภชนาการของสหประชาชาติ ปี พ.ศ. ๒๕๕๙-๒๕๖๘ (UN Decade of Action on Nutrition ๒๐๑๖- ๒๐๒๕) โดยมีจุดประสงค์เพื่อเพิ่มการตระหนัก ความร่วมมือ และประสิทธิภาพของการดำเนินงานด้านโภชนาการในทุกระดับ เป็นปัจจัยสำคัญสู่การบรรลุวาระการพัฒนายั่งยืนปี พ.ศ. ๒๕๗๓ (๒๐๓๐ Agenda for Sustainable Development)

๓๓. นโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ แสดงแนวทางที่ครอบคลุมอย่างเป็นระบบและมีแหล่งอ้างอิงรองรับ เพื่อให้สามารถได้อาหารที่ดีต่อสุขภาพผ่านระบบอาหาร และเพื่อจัดการนโยบายในชั้นต่างๆ โดยมุ่งเน้นไปที่ภาคอาหาร การเกษตร และโภชนาการ ในขณะเดียวกันก็คำนึงถึงความท้าทาย ด้านความยั่งยืนทางสังคมสิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจทั้งในทางตรงและทางอ้อม นโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ คำนึงถึงความหลากหลายและความซับซ้อนของระบบอาหาร โดยมีจุดประสงค์เพื่อส่งเสริมความสอดคล้องและการร่วมมือกันดำเนินนโยบาย พิจารณาถึงผลประโยชน์ ค่าใช้จ่าย ข้อแลกเปลี่ยน ในขณะเดียวกันก็คำนึงถึงลำดับความสำคัญและขีดความสามารถของประเทศนั้นๆ และส่งเสริมการหารือระหว่างสถาบัน ภาคส่วน และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องแต่ละฝ่าย

๓๔. แนวทางฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้เป็นขอบเขตสากล และเพื่อให้คำแนะนำแก่รัฐบาลและผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง เพื่อใช้ในการกำหนดนโยบาย ร่างกฎหมาย กรอบการควบคุมบังคับ กฎบัตร แผนงานและโครงการเฉพาะต่างๆ ผู้เกี่ยวข้องจะต้องคำนึงถึงความเป็นจริง ชีตความสามารถ และระดับการพัฒนาที่แตกต่างกันของแต่ละประเทศ รวมถึงระบบอาหารที่แตกต่างกัน และปัจจัยขับเคลื่อนที่ส่งผลกระทบต่อ

๓๕. นโยบายแนวทางปฏิบัติฉบับนี้ ตระหนักดีว่าการเปลี่ยนแปลงฉับพลัน ภัยทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม รวมถึงโรคระบาด เป็นความท้าทายที่ยิ่งใหญ่ต่อการทำงานของระบบอาหาร และเน้นย้ำถึงความสำคัญของระบบอาหารที่ยั่งยืนและมีความยืดหยุ่น เช่น การดำเนินงานโดยใช้นวัตกรรมที่ยั่งยืน อย่างเช่น นิเวศเกษตร การทำการเกษตรโดยลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม การเพาะปลูกโดยไม่ต้องไถพรวนที่ดิน การปลูกพืชผักชีวภาพ การนำความหลากหลายทางชีวภาพมาใช้ในภาคเกษตรกรรม รวมถึงการใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีอื่นๆ เพื่อส่งเสริมระบบอาหารที่ยั่งยืน แนวทางนี้ยังเสนอแนวทางเพื่อลดผลกระทบในเชิงลบที่อาจเกิดขึ้นกับระบบอาหาร ความปลอดภัยของอาหาร และโภชนาการให้ได้มากที่สุด

๓๖. นโยบายแนวทางปฏิบัติฉบับนี้ ใช้หลักฐานจากการศึกษาอย่างแม่นยำ โดยอิงกับความรู้ทางวิทยาศาสตร์ สหวิชาการ ธรรมเนียมปฏิบัติ รวมถึงความรู้ของคนพื้นเมืองและคนในท้องถิ่น การดำเนินงานที่ยั่งยืน และประสบการณ์ รวมถึงผลที่ได้จากการหารือความรู้ในด้านต่างๆ ในระดับสากล ภูมิภาค และระดับประเทศ และนำหลักฐานเหล่านั้นมาใช้ในมุมมองกว้าง หลักฐานส่วนใหญ่ที่ใช้ในนโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ได้มาจากรายงานการศึกษาของคณะผู้เชี่ยวชาญระดับสูง (High-Level Panel of Experts: HLPE) ในปีพ.ศ. ๒๕๖๐ รวมถึงเอกสารของสหประชาชาติและงานเขียนทางวิทยาศาสตร์ที่ผ่านการพิจารณาตรวจสอบแล้ว

๒.๒ ลักษณะของแนวทางโดยสมัครใจ และกลุ่มผู้ใช้เป้าหมาย

๓๗. นโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ถือเป็นแนวทางโดยสมัครใจ และไม่มีผลผูกพัน

๓๘. นโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ควรได้รับการตีความ และนำไปใช้อย่างสม่ำเสมอกับภาระหน้าที่ที่มีอยู่ ภายใต้กฎหมายระดับชาติและกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง และเป็นการดำเนินงานด้วยความสมัครใจภายใต้เครื่องมือที่ประเทศและภูมิภาคมีใช้อยู่ นโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ ไม่จำกัดหรือทำลายข้อบังคับทางกฎหมายใดๆ ที่มีผลผูกพันกับรัฐภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ

๓๙. แนวทางฉบับนี้ ควรได้รับการตีความและนำไปใช้อย่างสอดคล้องกับกฎหมายและสถาบันของประเทศนั้นๆ ควรนำแนวทางนี้ไปใช้ในระดับประเทศ ภูมิภาค หรือระดับโลก โดยคำนึงถึงหลักความเป็นจริง ชีตความสามารถ ระดับการพัฒนา นโยบายและความสำคัญของแต่ละประเทศ

๔๐. แนวทางฉบับนี้ ถูกจัดทำขึ้นโดยอ้างอิงจากผลงานและคำสั่งขององค์กรนานาชาติอื่นๆ และคำแนะนำที่เกี่ยวข้อง ซึ่งอยู่ในนโยบายอื่นๆ ของ CFS และองค์กรอื่นๆ ดังต่อไปนี้

- [Agenda ๒๐๓๐ for Sustainable Development \(๒๐๑๕\)](#)
- [United Nations Rio Declaration on the Environment and Development \(๑๙๙๒\)](#)
- [Voluntary Guidelines to support the progressive realization of the right to adequate food in the context of the national food security \(๒๐๐๔\)](#)

- [CFS Voluntary Guidelines on the responsible governance of tenure of land, fisheries and forests in the context of national food security – VGGT \(2012\)](#)
- [CFS Global Strategic Framework for Food Security and Nutrition - GSF \(2017\)](#)
- [WHA Six Global Nutrition Targets for 2025 \(2012\)](#)
- [CFS Policy Recommendations on Investing in Smallholder Agriculture for Food Security and Nutrition \(2018\)](#)
- [FAO/WHO International Code of Conduct on Pesticides Management \(2018\)](#)
- [CFS Principles for responsible investment in agriculture and food systems – RAI \(2014\)](#)
- [CFS Policy Recommendations on Food losses and waste in the context of sustainable food systems \(2014\)](#)
- [CFS Policy Recommendations on Sustainable fisheries and aquaculture for food security and nutrition \(2014\)](#)
- [FAO/WHO Second International Conference on Nutrition \(ICN16\), Rome Declaration on Nutrition \(2014\)](#)
- [FAO/WHO Second International Conference on Nutrition \(ICN16\), Framework for Action \(2014\)](#)
- [FAO Voluntary Guidelines for Securing Sustainable Small-Scale Fisheries in the context of Food Security and Poverty Eradication \(2014\)](#)
- [CFS Framework for Action for food security and nutrition in protracted crises – FFA \(2014\)](#)
- [CFS Policy Recommendations on Water for food security and nutrition \(2014\)](#)
- [CFS Policy Recommendations on Connecting smallholders to markets \(2016\)](#)
- [CFS Policy Recommendations on Sustainable agricultural development for food security and nutrition: what roles for livestock? \(2016\)](#)
- [FAO Voluntary Guidelines for Sustainable Soil Management \(2017\)](#)
- [Political Declaration on the Third High Level meeting of the United Nations General Assembly on the Prevention and Control of Non-Communicable Diseases \(2018\)](#)
- [WHO Global Action Plan for the Prevention and Control of Non-Communicable Diseases 2013-2020](#)
- [FAO Ten Elements of Agroecology \(2018\)](#)
- [FAO International Code of Conduct for the Sustainable Use and Management of Fertilizers \(2018\)](#)

- [United Nations Environment Assembly Ministerial Declaration on Innovative Solutions for Environmental Challenges and Sustainable Consumption and Production \(๔, ๑๙\)](#)

๔๑. นโยบายแนวทางปฏิบัติควรถูกใช้ร่วมกับวิธีการเหล่านี้ หากวิธีการเหล่านี้มีส่วนเกี่ยวข้องและสามารถนำไปใช้ได้ และได้รับความเห็นชอบ รับทราบ และ/หรือรับรองจากประเทศสมาชิก

- [Universal Declaration of Human Rights](#) – ถูกนำไปใช้โดยสมัชชาสหประชาชาติในปี พ.ศ. ๒๔๙๑ และ สนธิสัญญาสิทธิมนุษยชน ซึ่งผูกพันประเทศสมาชิก
- [International Covenant on Economic, Social and Cultural rights](#)
- [United Nations Declaration on the Rights of Indigenous Peoples \(UNDRIP\)](#)
- [United Nations Declaration on the Rights of Peasants and other People Working in Rural Areas \(UNDROP\)](#)
- [UN Resolution A/RES/๗๐/๒๕๙, United Nations Decade of Action on Nutrition \(๒๐๑๖-๒๐๒๕\)](#)
- [United Nations Declaration on the Right to Development](#)
- [ILO Declaration on Fundamental Principles and Rights at Work](#)
- [United Nations Convention on the Rights of Persons with Disabilities \(CRPD\)](#)
- [Convention on Biological Diversity](#)
- [United Nations Framework Convention on Climate Change](#)
- [International Plant Protection Convention](#)
- [International Treaty on Plant Genetic Resources for Food and Agriculture](#)
- มาตรฐาน แนวทาง และคำแนะนำที่ Codex Alimentarius Commission World Organization for Animal Health OIE และ IPPC ใช้
- เครื่องมือการค้าพหุภาคีนานาชาติ รวมถึงข้อตกลงของ WTO เช่น ข้อตกลง WTO Technical Barriers to Trade (TBT) และ Sanitary and Phytosanitary Measures (SPS)

๔๒. นโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ มีขึ้นเพื่อส่งเสริมรัฐบาล รวมถึงกระทรวงที่เกี่ยวข้อง สถาบันระดับชาติระดับอนุภูมิภาคและท้องถิ่น เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจและสมาชิกรัฐสภา ให้พัฒนากระบวนการออกแบและบูรณาการนโยบายแบบองค์รวม ใช้ในหลายภาคส่วน มีความเป็นวิทยาศาสตร์ มีหลักฐานอ้างอิง และเป็นนโยบายที่ครอบคลุมคนส่วนมาก และให้ผู้เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้ นำมาใช้ในการหารือและดำเนินการ

- ก) องค์การระหว่างรัฐบาล และภูมิภาค รวมถึงหน่วยงานเฉพาะของสหประชาชาติ

- ข) องค์กรประชาสังคมและองค์กรไม่แสวงหาผลกำไรชุมชนพื้นเมืองและคนท้องถิ่น กลุ่มที่เปราะบาง หญิงในชนบท คนวัยหนุ่มสาว ผู้ประกอบการรายย่อย ชาวนา ผู้ทำการประมง ผู้ทำปศุสัตว์ เกษตรกร เจ้าหน้าที่ป่าไม้ และองค์กร สหกรณ์ เครือข่ายของกลุ่มคนดังกล่าว ผู้ที่ไม่มีที่ดิน และผู้ที่ทำงานอยู่ในระบบอาหาร
- ง) องค์กรเอกชน ซึ่งรวมถึงบริษัทขนาดเล็กและกลาง ธุรกิจการเกษตร ผู้ประกอบการด้านอาหารและเครื่องดื่ม ผู้ค้าอาหาร ทั้งปลีกและส่ง รวมถึงซูเปอร์มาร์เก็ต ผู้ให้บริการอาหาร สมาคมอุตสาหกรรม ผู้จำหน่ายอาหาร ผู้ค้า และภาคการโฆษณา
- จ) สถาบันวิจัย สถาบันการศึกษาและมหาวิทยาลัย
- ฉ) หุ้นส่วนเพื่อการพัฒนา รวมถึงสถาบันการเงินนานาชาติ
- ช) ผู้บริจาคเอกชน มูลนิธิ และกองทุน
- ซ) สมาคมผู้บริโภค

๔๓. นโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ สนับสนุนภาระหน้าที่ของรัฐ ในการสร้างความตระหนักรู้ถึงสิทธิที่บุคคลจะได้รับอาหารอย่างเพียงพอ ภายใต้บริบทด้านความมั่นคงของประเทศ และความรับผิดชอบของผู้ใช้ซึ่งต้องเคารพสิทธิมนุษยชน

๔๔. ในการดำเนินการตามนโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ รัฐบาลไม่ควรประกาศใช้มาตรการทางด้านเศรษฐกิจ สังคมหรือการค้าใดที่ไม่เป็นไปตามกฎหมายสากลและกฎบัตรสหประชาชาติที่ขัดขวางความสำเร็จในการพัฒนาด้านเศรษฐกิจและสังคม โดยเฉพาะในประเทศที่กำลังพัฒนา

๔๕. ในการดำเนินงานตามนโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ รัฐบาลควรแก้ไขและป้องกันข้อจำกัดด้านการค้าและการบิดเบือนในตลาดสินค้าเกษตรกรรม รวมถึงจำกัดเงินช่วยเหลืออุดหนุนการส่งออกสินค้าเกษตรกรรมและมาตรการส่งออกอื่นๆ ที่ส่งผลกระทบต่อความเท่าเทียมกัน ให้สอดคล้องกับการเจรจาแผนพัฒนารอบโดฮา (Doha Development Round)

๒.๓ หลักการนำเสนอ

๔๖. นโยบายแนวทางปฏิบัติประกอบด้วยหลักการที่แนะนำหกหลักการ ซึ่งได้มาจากขั้นตอนการหารือเป็นพื้นฐาน โดยพิจารณาถึงการดำเนินการต่างๆ ที่ควรปฏิบัติเพื่อสร้างระบบอาหารที่ยั่งยืนและพัฒนาโภชนาการสำหรับทุกคน

๔๗. ระบบอาหารมีขึ้นเพื่อสนับสนุนเป้าหมายที่หลากหลายใน ๓ มิติของการพัฒนาที่ยั่งยืน แม้ว่าระบบอาหารอาจแตกต่างกันอย่างมาก แต่ก็ยังเป็นโอกาสให้ได้มีนโยบายสาธารณะ กลไก เครื่องมือและการลงทุนเพื่อให้สามารถบรรลุวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน ปี พ.ศ. ๒๕๗๓

๔๘. หลักการเหล่านี้กำหนดขึ้นมาจากเพื่อให้แน่ใจว่าจะมีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ความเท่าเทียม การไม่กีดกัน การมีส่วนร่วม ความเชื่อถือได้ ความโปร่งใส และการให้อำนาจแก่บุคคล และมีกฎหมายที่จะทำให้เกิดการตระหนักรู้ในสิทธิที่ได้รับอาหารอย่างเพียงพอ ในบริบทของความมั่นคงของอาหาร

- ก) วิธีการแบบเป็นระบบ หลายภาคส่วน และอ้างอิงตามข้อมูลวิทยาศาสตร์และเชิงประจักษ์ (Evidence-based) ส่งเสริมวิธีการที่เป็นระบบแบบหลายภาคส่วน และอ้างอิงตามข้อมูลเชิงประจักษ์ค้ำถึงระบบอาหารแบบองค์รวม มุ่งเพิ่มผลลัพธ์ให้มากที่สุดในทุกมิติการพัฒนาอย่างยั่งยืน และพิจารณาสาเหตุในทุกมิติของทุพโภชนาการในทุกรูปแบบ

ข) **นโยบายที่สอดคล้องและเฉพาะบริบท** มีส่วนร่วมในการกำหนดและดำเนินการตามนโยบายที่สอดคล้องและเฉพาะบริบท และการลงทุนที่เกี่ยวข้องอ้างอิงตามข้อมูลเชิงประจักษ์ ผ่านการดำเนินการประสานงานระหว่างผู้มีบทบาทที่แตกต่างกันในทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ทั้งในระดับนานาชาติระดับภูมิภาค ระดับชาติและระดับย่อย

ค) **เชื่อถือได้ โปร่งใส และเปิดโอกาสให้คนได้มีส่วนร่วม** ส่งเสริมความพยายามที่จะปรับปรุงการกำกับดูแล รวมถึงใช้กลยุทธ์ที่เชื่อถือได้ ช่วยให้พลเมืองและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียได้มีส่วนร่วมในการหารือระดับชาติในเรื่องความปลอดภัยของอาหารและโภชนาการในระบบอาหาร และกระบวนการตัดสินใจที่โปร่งใสและครอบคลุม ซึ่งอิงกับกฎของความโปร่งใสของการจัดการ ซึ่งรวมถึงการคุ้มครองการจัดการข้อขัดแย้งทางผลประโยชน์ที่อาจเกิดขึ้น

ง) **คนสุขภาพดี โลกที่แข็งแรง** คนและโลกที่มีสุขภาพดีส่งเสริมนโยบายที่มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการดำรงชีวิต สุขภาพ และความเป็นอยู่ที่ดีของประชากร และส่งเสริมความยั่งยืนของการผลิตและการบริโภคอาหาร รวมถึงการปกป้องความหลากหลายทางชีวภาพและระบบนิเวศ และส่งเสริมการบรรเทาและปรับตัวให้เข้ากับสภาพภูมิอากาศที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างเหมาะสม

จ) **ความเสมอภาคทางเพศและการส่งเสริมพลังผู้หญิง** ส่งเสริมความเท่าเทียมในการเข้าถึงอาหารที่ดีต่อสุขภาพที่เหมาะสมกับความต้องการด้านอาหาร และความขึ้นชอบอย่างเพียงพอและปลอดภัย เพื่อให้มีสุขภาพดี โดยไม่ต้องคำนึงปัจจัยทางสังคมและสถิติประชากร อย่างเช่นเชื้อชาติ เพศ รายได้หรือพื้นที่ภูมิศาสตร์ สนับสนุนความเสมอภาคทางเพศ และส่งเสริมพลังแก่ผู้หญิงและเด็กหญิง รวมทั้งเคารพ คุ้มครองสิทธิในการด้านความปลอดภัยของอาหารและโภชนาการ สร้างโอกาสที่ผู้หญิงจะมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ และมีส่วนร่วมในเศรษฐกิจ กางเมืองและสังคมในทุกภาคส่วน และเป็นส่วนสำคัญในการสร้างแนวทางเพื่อระบบอาหารที่ยั่งยืน ซึ่งจะปรับปรุงโภชนาการ และยกระดับจนถึงความสำคัญของตนในการดูแลบุคคลอื่น การศึกษา การเกษตร การส่งเสริมสุขภาพ รวมถึงการผลิตและบริโภคอาหาร สิ่งนี้ทำให้เกิดกลยุทธ์ตรงเป้าหมายที่จะช่วยส่งเสริมบทบาทของผู้หญิงที่มีอยู่ ไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษา การเกษตร การดูแลสุขภาพ เตรียมอาหาร การผลิต การบริโภค และรักษาไว้ซึ่งความรู้ของชนพื้นเมือง ธรรมเนียม และความรู้ของชาวบ้าน อย่างไรก็ตาม ยังคงต้องมีการเปลี่ยนแปลงในธุรกิจเพื่อให้ผู้ชายและเด็กชายเข้ามามีส่วนร่วมเพื่อส่งเสริมโภชนาการโดยให้เป็นการรับผิดชอบร่วมกันในครอบครัว

ฉ) **พลังและการมีส่วนร่วมของคนหนุ่มสาว** ส่งเสริมกลยุทธ์ นโยบายและการลงทุนที่มีขึ้นเพื่อเสริมสร้างการศึกษาและเสริมความสามารถให้กับคนวัยหนุ่มสาว ทำให้พวกเขาสามารถดูแลตัวเอง ตัดสินใจ และมีพลัง เพิ่มโอกาสด้านการประกอบอาชีพที่ดีโดยเฉพาะในเขตชนบทให้แก่พวกเขา เพิ่มค่าครองชีพ การคุ้มครองทางสังคม รวมถึงใช้นวัตกรรม และยังคงคุ้มครองพวกเขาจากอันตรายและงานที่ไม่เหมาะสม กระตุ้นให้พวกเขาได้รับบทบาทเป็นผู้เปลี่ยนแปลงไปในแนวทางของระบบอาหารสำหรับคนรุ่นนี้ และรุ่นต่อไป

ส่วนที่ ๓ นโยบายแนวทางปฏิบัติด้านระบบอาหารและโภชนาการ

๔๙. เพื่อส่งเสริมในวาระการพัฒนาที่ยั่งยืนปี พ.ศ. ๒๕๖๓ และเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนของวาระดังกล่าวสัมฤทธิ์ผล นโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ได้กำหนดกรอบการทำงานเพื่อส่งเสริมความสอดคล้องและความร่วมมือในการดำเนินนโยบาย และนำผู้มีส่วนได้ส่วนเสียฝ่ายต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับระบบอาหารมารวมมือกัน เพื่อให้ได้อาหารที่ดีต่อสุขภาพสำหรับทุกคนผ่านระบบอาหารที่ยั่งยืน

๕๐. เพื่อให้วาระการพัฒนาที่ยั่งยืนปี พ.ศ. ๒๕๗๓ และเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนของวาระดังกล่าวสัมฤทธิ์ผล โดยคำนึงถึง ภูมิภาคและการตัดสินใจต่างๆ ของสมัชชาอนามัยโลก (World Health Assembly - WHA) รวมถึงเพื่อให้บรรลุตามความ มุ่งมั่นของแต่ละประเทศที่จะยุติภาวะทุพโภชนาการในทุกรูปแบบ เป็นไปตามมิติทั้ง ๓ ของการพัฒนาที่ยั่งยืน ในขณะที่ยัง รักษาแหล่งทรัพยากรธรรมชาติ การเติบโตทางเศรษฐกิจและความเป็นอยู่ที่ดีทางสังคม แนวทางที่เลือกใช้เพื่อให้ได้มาซึ่งระบบ อาหารที่ยั่งยืนนั้น จะต้องคำนึงถึงด้วยว่าระบบอาหารนั้น มีหลายส่วนที่เชื่อมโยงกันอยู่ การกระทำหรือการตัดสินใจใดๆ ต่อ ด้านหนึ่งด้านใดของระบบอาหาร มีแนวโน้มจะส่งผลกระทบต่อด้านอื่น อีกทั้งยังส่งผลต่อระบบอาหาร และยังมีโอกาสได้รับ ผลกระทบจากระบบ สถานการณ์ และบริบทอื่นด้วย การคิดอย่างมีระบบและใช้ความรู้หลายสาขาเพื่อให้ได้มาซึ่งระบบอาหาร ที่ยั่งยืน โดยมีการพิจารณาว่าควรมีการเปลี่ยนแปลงในระบบอาหารให้สอดคล้องกับความแตกต่างในบริบทและความสามารถ ของประเทศ จะสามารถแก้ไขปัญหาค่าทางจากหลายแง่มุมได้ ดังนั้น นโยบายแนวทางปฏิบัติฉบับนี้ จึงให้คำแนะนำ และการดำเนินนโยบายที่อิงข้อมูลวิทยาศาสตร์และเชิงประจักษ์จำนวนมาก ตามความหลากหลายของห่วงโซ่คุณค่าอาหาร สภาพแวดล้อมของอาหาร และการบริโภค รวมถึงปัจจัยขับเคลื่อนและกลุ่มบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการดำเนินการนั้นๆ ด้วย

๕๑. ในระหว่างการหารือระหว่างผู้รับผิดชอบของ CFS มีการพิจารณาถึงปัจจัยต่างๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการพัฒนาอาหาร และโภชนาการ มีเจ็ดปัจจัยที่ซึ่งสำคัญต่อนโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ ถูกเน้นเป็นพิเศษ ได้แก่ ๑. การกำกับดูแลที่โปร่งใส เป็น ประชาธิปไตยและเชื่อถือได้ ๒. ห่วงโซ่คุณค่าอาหารที่ยั่งยืนเพื่อให้ได้มาซึ่งอาหารที่ดีต่อสุขภาพในบริบทของความยั่งยืนทาง เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม รวมถึงการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ๓. การเข้าถึงอาหารที่ดีต่อสุขภาพผ่านระบบอาหาร ที่ยั่งยืนอย่างเท่าเทียมและยุติธรรม ๔. ความปลอดภัยของอาหารในระบบอาหารที่ยั่งยืน ๕. ความรู้ การศึกษาและข้อมูลด้าน โภชนาการที่เน้นผู้คนเป็นจุดศูนย์กลาง ๖. ความเสมอภาคทางเพศและการให้พลังแก่ผู้หญิงในระบบอาหาร และ ๗. ระบบ อาหารที่มีความยืดหยุ่นในบริบทของมนุษยธรรม

๕๒. ปัจจัยที่สำคัญด้านแรกคือการกำกับดูแลระบบอาหาร ซึ่งเป็นรากฐานของนโยบายอื่นๆ ที่นโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ แนะนำไว้ และเป็นตัวเชื่อมโยงปัจจัยอื่นๆ ทั้งด้าน ปัจจัยที่สำคัญสามด้าน (ข้อ ๒ ๓ และ ๕) ครอบคลุมองค์ประกอบหลักของ ระบบอาหาร ในขณะที่ด้านอื่นๆ (๖) อ้างอิงจากการตระหนักถึงความสำคัญที่เพิ่มขึ้นของการดำเนินการเพื่อพิจารณาถึงความ ปลอดภัยของอาหาร ทั้งนี้ ผู้หญิงได้รับความสนใจเป็นพิเศษเนื่องจากมีบทบาทสำคัญในระบบอาหาร บริบทด้านมนุษยธรรม เป็นปัจจัยสำคัญที่แยกออกมา (๗) เนื่องจากยังเป็นปัญหาสำคัญในบริบทของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ วิกฤตการณ์ ความขัดแย้ง การย้ายถิ่นฐาน ซึ่งยังเกิดขึ้นทั่วโลก

๕๓. แนวทางนี้เป็นหลักการที่ช่วยให้รัฐบาลทั้งระดับชาติและท้องถิ่นสามารถพิจารณาถึงลำดับความสำคัญ ความต้องการ และ สภาพ รวมถึงประเมินความเกี่ยวข้องของนโยบายในบริบทของระบบอาหาร ใส่ใจผลกระทบทั้งทางตรงและทางอ้อมที่มีต่อ เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม แต่ละประเทศควรวิเคราะห์ระบบอาหารของตนอย่างเป็นระบบและครอบคลุม ซึ่งจะช่วยให้ ได้รับความเข้าใจในระบบอาหารที่มีอยู่ รวมถึงองค์ประกอบและความซับซ้อนของระบบอาหารของตน นอกจากนั้นปัจจัย ขับเคลื่อนหลักที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง แยกแยก และการเติบโต โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้ได้มาซึ่งระบบอาหารที่ยั่งยืน และอาหารที่ดีต่อสุขภาพตามวาระการพัฒนาที่ยั่งยืนปี พ.ศ. ๒๕๗๓ รัฐบาลควรวิเคราะห์และตรวจสอบค่าใช้จ่าย ผลประโยชน์ ข้อแลกเปลี่ยน และผลกระทบจากการดำเนินการของตนในภาพส่วนและกลุ่มผู้มีส่วนเกี่ยวข้องต่างๆ ตามบริบท ทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม รวมถึงสภาพแวดล้อมและเป้าหมายของประเทศตน

๕๔. ในส่วนนี้จะแสดงความสำคัญของกลไกการกำกับดูแล ความเป็นผู้นำและความน่าเชื่อถือของผู้เกี่ยวข้องฝ่ายต่างๆ ทั้ง ระดับประเทศ ระดับภูมิภาค ระดับชาติ และระดับท้องถิ่น ในระบบอาหาร รัฐบาลจะเป็นผู้รับผิดชอบต่อนโยบาย กฎและ

กรอบการทำงานโดยอิงจากหลักวิทยาศาสตร์และข้อมูลเชิงประจักษ์ มีความสอดคล้องและเป็นบริบทเฉพาะ ซึ่งใช้ในการกำกับดูแลระบบอาหาร เสริมสร้างความเข้าใจ และลำดับความสำคัญของการดำเนินงานที่จะส่งผลกระทบต่อระบบอาหาร รัฐบาลยังควรพัฒนาโลกที่มีความโปร่งใสเพื่อใช้ตรวจสอบและประเมินค่าใช้จ่ายในการเปลี่ยนแปลง ความคุ้มค่าของการดำเนินงานตามนโยบายในภาคส่วนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่างๆ จัดการแก้ไขข้อขัดแย้งด้านผลประโยชน์ ป้องกันความไม่สมดุลของอำนาจ และดำเนินการป้องกันอื่นๆ โดยเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมเป็นสำคัญ

๓.๑.๑ การส่งเสริมความร่วมมือและความสอดคล้องเชิงนโยบายโดยบูรณาการระบบอาหารและโภชนาการเข้ากับการพัฒนาทั้งส่วนท้องถิ่น ระดับประเทศและภูมิภาค

ก) รัฐบาลควรสนับสนุนความร่วมมือทางนโยบายและความเชื่อมโยงกันระหว่างภาคส่วนและหน่วยงานต่างๆ เพื่อลดภาวะทุพโภชนาการทุกรูปแบบที่เกิดจากระบบอาหาร ภาคส่วนและหน่วยงานเหล่านี้ อาจรวมถึงส่วนที่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพ การเกษตร การศึกษา สิ่งแวดล้อม น้ำ สุขอนามัย ความเสมอภาคทางเพศ การคุ้มครองชุมชน การค้า การจ้างงานและการเงิน รัฐบาลควรพิจารณาว่าความยั่งยืนของระบบอาหารมีความสำคัญลำดับต้นๆ เพื่อจะได้จัดวางตำแหน่งของภาคส่วนต่างๆ ให้สามารถดำเนินงานเพื่อบรรลุจุดประสงค์เดียวกัน

ข) รัฐบาลควรดำเนินงานเพื่อบูรณาการและส่งเสริมกลยุทธ์และการดำเนินการเพื่อระบบอาหารที่ยั่งยืน ซึ่งจะช่วยให้สร้างอาหารที่ดีต่อสุขภาพ และพัฒนาโภชนาการ ให้เข้าอยู่ในแผนพัฒนาแห่งชาติ ซึ่งรวมถึงนโยบายด้านสุขภาพ เศรษฐกิจ การเกษตร ภูมิภาคและสิ่งแวดล้อม การลดความรุนแรงของความเสี่ยงต่อภัยพิบัติและโรคระบาด รัฐบาลควรพิจารณาเพิ่มและปรับปรุงการจัดสรรงบประมาณให้กิจกรรมและองค์ประกอบด้านระบบอาหาร นอกจากนี้ยังควรประเมินและพิจารณาผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจและสังคม อันเกิดจากองค์ประกอบและกิจกรรมที่หลากหลายของระบบอาหาร และควรใช้ตัวชี้วัดของวาระปี พ.ศ. ๒๕๗๓ ในการพิจารณาถึงภาวะทุพโภชนาการในทุกรูปแบบ ด้วยจุดประสงค์ที่โปร่งใสและชัดเจน

ค) การตระหนักว่าระบบการค้าที่เป็นสากล มีกฎอ้างอิง เปิดกว้าง ไม่กีดกัน มีความยุติธรรมและเป็นการค้าแบบพหุภาคี จะช่วยส่งเสริมการเกษตรและการพัฒนาชนบทในประเทศที่กำลังพัฒนาและทำให้เกิดความปลอดภัยในอาหาร และยังเป็นการพัฒนาโภชนาการด้วย รัฐบาล และหน่วยงานต่างๆ ทั้งในระดับสากลและภูมิภาค ควรใช้นโยบายทั้งระดับภูมิภาคและระดับสากล เพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมของเกษตรกรและชาวประมง รวมถึงผู้ที่ทำการเกษตรขนาดเล็ก คนพื้นเมืองและชุมชนในท้องถิ่น ชาวนาและผู้ผลิตอาหารรายย่อย คนงานในระบบอาหารรวมถึงผู้หญิง ทั้งในตลาดระดับท้องถิ่น ประเทศ ภูมิภาค และระดับโลก

ง) รัฐบาลควรทราบโอกาสในระบบอาหารเพื่อให้บรรลุเป้าหมายด้านโภชนาการและความปลอดภัยของอาหารในระดับประเทศและสากล ควรตรวจสอบและวัดความคืบหน้าเมื่อเทียบกับเป้าหมาย รวมถึงมีดัชนีตามวาระการพัฒนาที่ยั่งยืนปี พ.ศ. ๒๕๗๓ และเป้าหมายด้านโภชนาการขององค์การอนามัยโลกปีพ.ศ. ๒๕๖๘ (WHO ๒๐๒๕ Global Nutrition)

๓.๑.๒ การส่งเสริมความร่วมมือและการดำเนินงานระหว่างภาคส่วน ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และในระดับต่างๆ

ก) รัฐบาล องค์การระหว่างรัฐบาลและหุ้นส่วนเพื่อการพัฒนาในภาคส่วนต่างๆ ทุกระดับ ควรร่วมมือกันเพื่อสร้างอาหารที่ดีต่อสุขภาพและปรับปรุงโภชนาการผ่านระบบอาหารที่ยั่งยืน เสริมสร้างความแข็งแกร่งของนโยบายและกรอบกฎหมาย

รวมถึงขีดความสามารถของสถาบัน เพื่อให้ทราบถึงเหตุและผลของภาวะทุพโภชนาการในทุกรูปแบบ และความท้าทายที่เกี่ยวข้องกับอาหารในด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ความร่วมมือนี้ ควรเป็นกลไกที่มีขึ้นระหว่างองค์กร หลายระดับ และมีหลายฝ่าย ที่ใช้ในการควบคุมและออกแบบกลยุทธ์ และนโยบายที่อิงตามข้อมูลเชิงประจักษ์ ตามหลักวิทยาศาสตร์ และเป็นบริบทเฉพาะ และเข้าแทรกแซงอย่างถูกต้องตามความหลากหลายของวัฒนธรรมในส่วนที่ส่งผลกับการปรับปรุงโภชนาการในทั้งระดับชาติ และระดับท้องถิ่น

ข) รัฐบาลและองค์กรสากล ควรหารือกันอย่างครอบคลุมและโปร่งใส เพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายในระบบอาหารเข้ามามีส่วนร่วม โดยให้ความสนใจเป็นพิเศษแก่บริษัทขนาดเล็กและกลาง ผู้ผลิตรายย่อย และผู้ที่ได้รับผลกระทบจากความหิวโหยและภาวะทุพโภชนาการไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบใด การหารือนี้ ควรรวมทุกมิติของการพัฒนาที่ยั่งยืนในระบบอาหาร

ค) รัฐบาล หน่วยงานสากล องค์กรประชาสังคม คนพื้นเมือง และชุมชนในท้องถิ่น ควรสนับสนุนกิจกรรมที่มีการลงทุนอย่างมีความรับผิดชอบ ทั้งในภาครัฐและเอกชน รวมถึงผู้บริจาคที่สนับสนุนระบบอาหารที่ยั่งยืน ซึ่งจะสร้างอาหารที่ดีต่อสุขภาพ ในขณะที่คำนึงถึงการทำงานร่วมกัน ข้อดีข้อเสีย และลำดับความสำคัญของนโยบายอื่น

๓.๑.๓ การสร้างกลไกความรับผิดชอบและเครื่องมือเพื่อการตรวจสอบและประเมิน

ก) รัฐบาลควรกำหนดหรือเสริมสร้างกรอบนโยบายที่อ้างอิงตามหลักวิทยาศาสตร์ มีหลักฐานสนับสนุน และเป็นบริบทเฉพาะ เพื่อเป็นแนวทางให้กิจกรรมของทั้งภาครัฐและเอกชน ในส่วนที่เกี่ยวกับระบบอาหารและโภชนาการ นอกจากนี้ ยังควรมีกลไกที่มีประสิทธิภาพ ครอบคลุม โปร่งใสและเชื่อถือได้ ซึ่งจะเป็นการส่งเสริมการกำกับดูแลที่ดี มีการหารือสาธารณะ มีองค์กรอิสระที่ตรวจสอบการปฏิบัติตามกฎ ผลการดำเนินงาน มีขั้นตอนการร้องเรียนของบุคคล มีการลงมือดำเนินการเพื่อปรับปรุงความน่าเชื่อถือ สามารถระบุและจัดการความขัดแย้งทางผลประโยชน์ และผลประโยชน์แอบแฝง มีการป้องกันความไม่เท่าเทียมของพลังอำนาจ และมีความสามารถในการแก้ไขข้อพิพาทที่อาจเป็นภัยต่อสาธารณสุขและความเป็นอยู่ที่ดี ผู้ดำเนินงานในฝั่งรัฐ จะต้องแน่ใจว่าการหารือกับผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายนั้นมีความโปร่งใสและทุกฝ่ายมีบทบาทและความรับผิดชอบที่ชัดเจนในการปกป้องผลประโยชน์ส่วนรวม

ข) รัฐบาล และสถาบันวิจัยร่วมถึงองค์การระหว่างรัฐบาลที่ร่วมมือกัน และมีโครงการวิจัยเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ควรพัฒนาระบบสถิติแห่งชาติและระบบตรวจสอบที่อยู่แล้ว ซึ่งใช้ในการวัด รวมและจำแนกกลุ่มสำรวจข้อมูลตามลักษณะสังคม-ประชากร และพัฒนาคุณภาพและความพร้อมของตัวบ่งชี้ รวมถึงที่อยู่ในเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDG) ในทุกแง่มุมของอาหาร และผลที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยของอาหาร องค์ประกอบของอาหาร สถานะโภชนาการ และเพศ รวมถึงปัจจัยทางสังคมอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้สามารถปรับปรุงนโยบายและความน่าเชื่อถือให้ดีขึ้น รวมถึงตั้งเป้าหมายของโครงการสาธารณสุขได้อย่างเหมาะสมขึ้น ทั้งนี้ รัฐบาลและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียควรต้องคุ้มครองข้อมูลทั้งส่วนตัวและข้อมูลโดยรวมของผู้ที่อยู่ในระบบอาหาร

ค) รัฐบาลควรลงทุนในการทำวิจัยและแบ่งปันความรู้เรื่องความเชื่อมโยงระหว่างอาหาร โภชนาการ พฤติกรรม เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม กับพลวัตของตลาด เพื่อให้สามารถประเมินผลกระทบข้ามภาคส่วนที่เกิดจากการดำเนินงานตามนโยบายและโครงการ และความซับซ้อนของปฏิภพ ระหว่างอุปสงค์และอุปทานในช่วงต่างๆ กันของห่วงโซ่อาหารอาหาร ได้ดีขึ้น

ง) รัฐบาล ด้วยความช่วยเหลือจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ทั้งหมด รวมถึงองค์การระหว่างรัฐบาล คนพื้นเมืองและชุมชนในท้องถิ่น ควรส่งเสริมการลงทุนในทรัพยากรมนุษย์ ระบบ และความสามารถของสถาบัน เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลระบบอาหารได้อย่างครอบคลุม และทำให้สามารถวางแผน ดำเนินงาน ตรวจสอบ รวมถึงประเมินผลการดำเนินงานในโครงการได้ดียิ่งขึ้น และมีการพิจารณาถึงความจำเป็นในการพัฒนาแนวทางเชิงสหวิทยาการ เพื่อเปิดรับปัญหาทางด้านเทคนิค เศรษฐกิจและสังคมได้อย่างดีขึ้น

๓.๑.๔ การเสริมสร้างความร่วมมือและเปิดให้ผู้คนและชุมชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในระบบอาหาร

ก) รัฐบาลและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องควรเปิดโอกาสให้คนพื้นเมืองและชุมชนท้องถิ่น โดยเฉพาะผู้หญิง เด็กหญิง กลุ่มชนชายขอบและผู้พิการเข้ามามีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในการกำกับดูแลระบบอาหารและโภชนาการ โดยการหาหรือปรึกษา และเสริมสร้างกลไกของชุมชน เพื่อเปิดโอกาสให้ทุกคนมีส่วนร่วม ทั้งในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และภูมิภาค สำหรับชนพื้นเมือง ควรเป็นการปรึกษาหารืออย่างมีประสิทธิภาพ ผ่านองค์กรที่เป็นตัวแทนของกลุ่มคนเหล่านั้น เพื่อให้ได้รับความยินยอมพร้อมใจ และเป็นไปตามปฏิญญาสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิของชนเผ่าพื้นเมือง (United Nations Declaration on the Rights of Indigenous Peoples)

ข) รัฐบาลและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้อง ควรสนับสนุนการสร้างความสามารถและเสริมสร้างความสามารถ โดยเฉพาะในกลุ่มชนกลุ่มน้อยและชุมชนในท้องถิ่น เพื่อให้พวกเขาสามารถมีส่วนร่วมในการวางนโยบายและกลยุทธ์ในด้านระบบอาหารได้อย่างเต็มที่และมีประสิทธิภาพ

๓.๒ ห่วงโซ่อุปทานอาหารที่ยั่งยืนเพื่อให้ได้อาหารที่มีประโยชน์ ที่เหมาะสมกับเศรษฐกิจ สังคม ความยั่งยืนทางสิ่งแวดล้อมและสภาพภูมิอากาศที่เปลี่ยนแปลง

๕๕. ห่วงโซ่อุปทานอาหาร มีบทบาทสำคัญยิ่งในสุขภาพของมนุษย์ ความยืดหยุ่นและเศรษฐกิจ รวมถึงความยั่งยืนทางสังคม และสิ่งแวดล้อมของระบบอาหาร การฟื้นฟูระบบนิเวศ ห่วงโซ่อุปทานอาหาร ตั้งแต่ส่วนที่เป็นการผลิต การเก็บรักษา การจัดการหลังเก็บเกี่ยว การแปรรูปและบรรจุหีบห่อ การจัดส่งไปยังแหล่งบริโภค และการตลาด มีการดำเนินงานในหลายระดับและหลายโครงสร้าง ตั้งแต่ระดับพื้นฐานไปจนถึงระดับที่มีความซับซ้อนมาก ทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับสากล มีผู้เกี่ยวข้องในระบบอาหารมากมาย การตัดสินใจโดยผู้เกี่ยวข้องในขั้นตอนใดๆ ล้วนมีผลต่อความพร้อม ความสามารถในการซื้อหาได้ การเข้าถึง การยอมรับ และความปลอดภัยของอาหารที่ถูกหลักโภชนาการและเป็นอาหารที่ดีต่อสุขภาพ ส่วนนี้จะกล่าวถึงเป้าหมายที่ได้วางไว้ในทศวรรษของการทำการเกษตรกรรมในครอบครัวแห่งสหประชาชาติ (UN Decade of Family Farming) และแสดงให้เห็นความสำคัญของการส่งเสริมโภชนาการในห่วงโซ่อุปทานอาหาร และแนะนำวิธีสร้างห่วงโซ่อุปทานอาหารที่มีความยืดหยุ่นและยั่งยืน รวมถึงการบริโภคและผลิตอาหาร ท่ามกลางสภาพอากาศที่เปลี่ยนแปลงและแหล่งทรัพยากรธรรมชาติที่เสื่อมถอย และต้องพิจารณาถึงมิติเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อมและสังคม ของความยั่งยืนและสุขภาพของบุคคล สัตว์ พืช ระบบนิเวศ ในแนวทางสุขภาพหนึ่งเดียว (One Health Approach) นโยบายแนวทางปฏิบัติฉบับนี้ ควรช่วยให้รัฐบาลและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องอื่นๆ สามารถเสริมสร้างความแข็งแกร่งให้ผู้ผลิตในท้องถิ่นที่มีความเปราะบาง ผู้ประกอบการรายย่อยและครอบครัวเกษตรกร ในบทบาทที่บุคคลเหล่านี้เกี่ยวข้องกับห่วงโซ่อุปทานอาหาร

๓.๒.๑ การให้ความสนใจกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและลดผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศในระบบห่วงโซ่อุปทานอาหาร

ก) รัฐบาล หุ้นส่วนเพื่อการพัฒนา ประชาสังคมและองค์กรไม่แสวงหาผลกำไรรวมถึงภาคเอกชน ควรร่วมมือกับผู้ผลิตอาหารและหน่วยงานของผู้ผลิตอาหารเหล่านั้น เพื่อให้พวกเขามีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดี และสามารถปรับปรุงห่วงโซ่อุปทานอาหารให้มีความยืดหยุ่นสามารถรับผลกระทบของสภาพอากาศที่เปลี่ยนแปลง มีการจัดการความเสี่ยงและสร้างการเตรียมพร้อม รวมถึงความยืดหยุ่นโดยการลดผลกระทบในแง่ลบจากสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อห่วงโซ่อุปทานอาหาร ซึ่งอาจรวมถึงการสร้างความรู้และนวัตกรรมในท้องถิ่น และเพิ่มการเข้าถึงแหล่งการเงิน บริการเสริม ประกัน การพยากรณ์อากาศ ระบบเตือนภัยล่วงหน้า การพัฒนาศักยภาพ การแบ่งปันความรู้ การกระจายข่าว และได้รับความช่วยเหลือผ่านการบริการ ซึ่งรวมถึงการคุ้มครองพืชผล ปศุสัตว์ การประมง และระบบการผลิตโดยรวม ในด้านอาหารและการผลิต ให้พ้นจากผลกระทบที่คาดว่าจะเกิดจากการเปลี่ยนแปลงทางสภาพอากาศ ทั้งในส่วนของศัตรูพืช โรค และการเปลี่ยนแปลงสภาพอากาศอย่างกะทันหัน การดำเนินการดังนี้ อาจรวมถึงการเผยแพร่ข้อควรปฏิบัติในด้านการทำเกษตรอย่างยืดหยุ่น และใช้กรรมวิธีในท้องถิ่นหลายวิธีเพื่อต่อสู้กับภัยแล้ง ความเย็นจัด ความร้อน ศัตรูพืช และโรคที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงทางสภาพอากาศที่รุนแรงขึ้น รวมถึงลดความสูญเสียหลังการเก็บเกี่ยว และการสูญเสียอาหารอื่นๆ นอกจากนี้ ยังควรพัฒนานวัตกรรมซึ่งเป็นสินทรัพย์ที่ก่อให้เกิดผลิตผลด้วย

ข) รัฐบาล องค์กรระหว่างรัฐบาล ภาคเอกชน ประชาสังคมรวมถึงผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอื่นๆ ควรส่งเสริมการเกษตรที่ยั่งยืน เช่น ใช้วิธีนิเวศเกษตรและวิธีที่พัฒนาขึ้นใหม่อื่นๆ ในระดับที่แตกต่างกัน ในกระบวนการสร้างระบบอาหารที่ยั่งยืน และมีความปลอดภัยให้อาหารและโภชนาการ นอกจากนี้ ทุกฝ่ายยังควรร่วมมือและช่วยเหลือเกษตรกรและผู้ผลิตอาหารอื่นๆ ในการลดผลกระทบจากสิ่งแวดล้อมที่มีต่ออาหาร ปรับปรุงความหลากหลายทางชีวภาพ และสนับสนุนเกษตรกรที่นำวิธีที่ยั่งยืนมาใช้ การดำเนินการนี้ อาจทำได้โดยการส่งเสริมให้มีการใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม และจัดการฟาร์มที่เพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตพืชผล ส่งเสริมการผลิตอย่างมีความรับผิดชอบและใช้วิธีที่ยั่งยืน และการใช้จ่ายกำจัดศัตรูพืชและปุ๋ยเพื่อประโยชน์สูงสุด ในขณะที่ลดผลกระทบเชิงลบต่อสิ่งแวดล้อมและสุขภาพของมนุษย์ให้น้อยที่สุด รัฐบาลควรส่งเสริมการทำเกษตรให้ได้ผลผลิตต่อหนึ่งหน่วยของน้ำ ดิน พลังงาน แรงงานและที่ดินให้ได้มากที่สุด และลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก การสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ การเสื่อมถอยของแหล่งทรัพยากรธรรมชาติ (รวมถึงการตัดไม้ทำลายป่า) โดยให้สอดคล้องกับเป้าหมายการลดก๊าซเรือนกระจกของประเทศ (Nationally Determined Contribution – NDC) ตามข้อตกลงปารีส (Paris Agreement) และวิธีการวางแผนในระดับประเทศอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

ค) รัฐบาลควรเริ่มใช้ระบบการตรวจสอบ (รวมถึงระบบการแจ้งเตือนล่วงหน้า) ดัชนีคุณภาพ (เช่น วัดเป้าหมายด้านความหลากหลายและความหลากหลายทางชีวภาพในภาคการเกษตร วัดคุณภาพของดิน น้ำ รายได้ของไร่ และราคาอาหาร) รวมถึงค่าต่างๆ ในระบบอาหารอื่นๆ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการกำหนดนโยบายสิ่งแวดล้อมและเป้าหมายในด้านสภาพอากาศเพื่อวัดสภาพการเปลี่ยนแปลงและประสิทธิภาพในการตอบสนองนโยบาย

ง) รัฐบาล สถาบันวิจัย สถาบันการศึกษาและมหาวิทยาลัย ควรส่งเสริมการสร้างและใช้ความรู้ที่เป็นไปตามหลักวิทยาศาสตร์และมีหลักฐานอ้างอิง รวมถึงความรู้ของชนพื้นเมืองและคนท้องถิ่น ที่จะทำให้ได้กลยุทธ์ในการลดผลกระทบการยืดหยุ่น และปรับตัวรับการเปลี่ยนแปลงของสภาพอากาศ เพื่อให้เกิดระบบอาหารที่ยั่งยืน ส่งผลถึงอาหารที่ดีต่อสุขภาพ การวิจัยควรอิงตามหลักวิทยาศาสตร์และเป็นการวิจัยเชิงประจักษ์ เปิดรับความรู้ในท้องถิ่นและความรู้ดั้งเดิม รวมถึงต้องจัดการกับความขัดแย้งทางผลประโยชน์ต่างๆ งานวิจัย ควรมุ่งเน้นที่การเข้าแทรกแซงที่เป็นไปได้และจุดเริ่มต้นของนโยบายเพื่อให้แน่ใจว่าจะสามารถได้การผลิตด้านการเกษตรที่ยั่งยืน และมีผลดีภาพ ในแง่ของโภชนาการ รวมถึงการดำเนินงานที่เพิ่มความยืดหยุ่นในห่วงโซ่อุปทานอาหาร พัฒนาชีวิตความเป็นอยู่ และส่งเสริมการกักเก็บ

คาร์บอน ปุ๋ยสัตว์ การประมง การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ การแปรรูป และการบรรจุ การค้าปลีกและตลาด การเข้าถึงตลาด และการบริโภคอย่างมีความรับผิดชอบ การลดผลกระทบและปรับตัวให้เข้ากับสภาพอากาศที่เปลี่ยนแปลง พร้อมทั้งลดผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม และปกป้อง สงวน จัดการ และใช้แหล่งทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน

๓.๒.๒ การส่งเสริมการใช้งานและจัดการทรัพยากรในการผลิตอาหารอย่างยั่งยืน

ก) รัฐบาล เกษตรกร และหน่วยงานต่างๆ ภาคเอกชน และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอื่นๆ ควรให้ความสำคัญกับดินเนื่องจากเป็น ศูนย์กลางของระบบการผลิตทางการเกษตร ตามคำแนะนำโดยความสมัครใจเรื่องการจัดการดินอย่างยั่งยืนขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ (FAO Voluntary Guidelines for Sustainable Soil Management) รัฐบาลควร สนับสนุนการจัดการความอุดมสมบูรณ์ของดินและสารอาหารอย่างบูรณาการ เช่นเดียวกับบริการเพื่อการผลิตที่ยั่งยืน และส่งเสริมบริการจัดการที่ดิน และการทำการเกษตรอย่างยั่งยืน เพื่อรักษาความหลากหลายทางชีวภาพและ สมดุลของสารอาหารในดิน ลดการเสื่อมโทรมของดิน ปรับปรุงการจัดการน้ำ และส่งเสริมการกักเก็บคาร์บอน

ข) รัฐบาลควรส่งเสริมและปรับปรุงการจัดการและการใช้น้ำอย่างยั่งยืนเพื่อการเกษตรและการผลิตอาหาร โดยใช้กฎในการจัดการน้ำอย่างบูรณาการ ใช้แนวทางที่ทุกฝ่ายมีส่วนร่วม และแนวทางการร่วมมือด้านทรัพยากรน้ำที่ดี ซึ่งมีองค์กร ประชาคม องค์กรเกษตรกร ชาวนา ผู้ผลิตรายย่อยอื่นๆ คนพื้นเมือง ชุมชนท้องถิ่น ภาคเอกชน และผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง อื่นๆ เข้ามามีส่วนร่วมด้วย และต้องมีการพิจารณาถึงความต้องการใช้น้ำในภาคส่วนต่างๆ แนวทางเหล่านี้ ควรส่งเสริม ระบบประปาที่มีการใช้ทรัพยากรน้ำอย่างยั่งยืน การลดการใช้น้ำอย่างสิ้นเปลือง ส่งเสริมเทคโนโลยีการประหยัดน้ำที่เหมาะสมอย่างเป็นระบบ ลดการเกิดน้ำเสียจากภาคกิจกรรม ส่งเสริมการใช้น้ำและการนำน้ำกลับมาใช้อย่างปลอดภัย และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมในครัวเรือน และมีประสิทธิผล โดยไม่เป็นส่งผลกระทบต่อความสามารถในการผลิตอาหารที่มีประโยชน์อย่างเพียงพอของเกษตรกรและผู้ผลิตอาหาร อีกทั้งยังต้องตระหนักถึงความสำคัญที่ทุกคนซึ่งอาศัย และทำงานอยู่ในชนบทจะต้องเข้าถึงแหล่งน้ำเพื่อใช้ในการส่วนตัวและใช้ในครัวเรือน

ค) รัฐบาลและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอื่นๆ ควรปกป้อง สงวน และใช้ความหลากหลายทางชีวภาพอย่างยั่งยืน เพื่ออาหารและการเกษตร เพื่อเสริมสร้างความยืดหยุ่นในระบบอาหาร โดยควรดำเนินการด้วยการนำการผลิตอาหารและการจัดการ ทรัพยากรธรรมชาติ เช่น นิเวศเกษตรและแนวทางที่เป็นนวัตกรรมอื่นๆ มาใช้

ง) รัฐบาลต้องตระหนักและเคารพผู้ถือสิทธิ์ครอบครองและสิทธิ์ของพวกเขา สิทธิ์ในการครอบครองของคนพื้นเมืองและ ชุมชนในท้องถิ่นที่มีสิทธิ์ในการกำกับดูแลที่ดิน การประมง และป่าไม้ของตนเอง โดยจะต้องใส่ใจการเข้าถึงของผู้หญิงเป็นพิเศษ โดยจะต้องสอดคล้องกฎหมายของประเทศ และข้อกำหนดการครอบครองที่ดินการประมงและป่าไม้ในบริบทของ ความมั่นคงทางอาหารแห่งชาติ (VGGT) ซึ่งรับรองโดย คณะกรรมการความมั่นคงด้านอาหารโลก (CFS) ธรรมเนียม ความรู้โดยรวมและการปฏิบัติของผู้ถือสิทธิ์เหล่านั้น จะต้องได้รับความเคารพ อาหารแบบดั้งเดิมของพวกเขาควรได้รับการ คุ้มครอง และต้องคำนึงถึงโภชนาการและความเป็นอยู่ของคนเหล่านี้เป็นลำดับแรก

จ) รัฐบาลควรตระหนักถึงความสำคัญของการเลี้ยงปศุสัตว์และการจัดการทุ่งหญ้าและการปล่อยสัตว์ทะเลเลี้ยงหญ้า ให้ เป็นไปอย่างยั่งยืน เพื่อโภชนาการ ระบบนิเวศที่อุดมสมบูรณ์ ชีวิตความเป็นอยู่ในชนบท และห่วงโซ่อุปทานอาหารที่มีความ ยืดหยุ่น รวมถึงสนับสนุนระบบปศุสัตว์ขนาดเล็ก ให้สามารถผลิตแหล่งอาหารสัตว์ที่ดีต่อสุขภาพ และลดความยากจน และความหิวโหยลงได้

๓.๒.๓ การส่งเสริมโภชนาการในการทำการเกษตรและห่วงโซ่อุปทานอาหาร

- ก) รัฐบาลควรตั้งงบประมาณและบูรณาการจุดประสงค์ทางโภชนาการเข้าไปกับนโยบายด้านการเกษตรกรรมและนโยบายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องในประเทศ เพื่อให้ได้มาซึ่งอาหารที่มีประโยชน์ ผ่านระบบอาหารที่ยั่งยืน
- ข) รัฐบาล ภาคเอกชน และผู้เกี่ยวข้องอื่นๆ ควรสนับสนุนและส่งเสริมให้มีการลงทุนทางการเกษตรอย่างมีความรับผิดชอบ รวมถึงสนับสนุนผู้ผลิตอาหารให้สามารถนำการผลิตอาหารที่กลายเป็นอาหารที่ดีต่อสุขภาพ ในขณะที่ยังสามารถทำให้ชาวประมง เกษตรกร ผู้ถือครองรายย่อย และ/หรือไร่นาของครอบครัว รวมทั้งคนงานในไร่ มีรายได้ ชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีและมีความยืดหยุ่น และควรสนับสนุนและส่งเสริมการผลิตพืชผล การทำปุ๋ยสัตว์ ป่าไม้เพื่อการเกษตร สัตว์ และระบบประมง (รวมถึงการประมงพื้นบ้าน และการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ) อย่างยั่งยืน
- ค) รัฐบาลควรรวมการเกษตรในตัวเองและปริมาณ และการใช้ที่ดิน เข้าในโครงการและกลยุทธ์การพัฒนาระบบอาหารและโภชนาการทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับประเทศ รวมถึงการวางแผนตัวเองและปริมาณ เนื่องจากเป็นปัจจัยที่ทำให้ได้อาหารที่ดีต่อสุขภาพผ่านระบบอาหารที่ยั่งยืน และส่งเสริมมีอาหารที่ปลอดภัยและมีประโยชน์ในปริมาณที่มีความเสถียร
- ง) รัฐบาล ภาคเอกชน ศูนย์วิจัย มหาวิทยาลัยและผู้เกี่ยวข้องอื่นๆ ควรส่งเสริมให้มีการสร้างสภาพแวดล้อมที่เป็นประโยชน์และเอื้อต่อการที่ผู้ผลิตอาหารจะเข้าถึงแนวทางปฏิบัติ นวัตกรรมเทคโนโลยีในราคาที่สามารถซื้อหาได้ ทั้งนี้ ยังรวมถึงความรู้ดั้งเดิม ความช่วยเหลือทางเทคนิค การฝึกอบรมทักษะ รูปแบบการทำธุรกิจที่ครอบคลุมและยั่งยืน และปรับให้เข้ากับลำดับความสำคัญของความต้องการในท้องถิ่น รวมถึงได้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับโภชนาการและอาหารที่ดีต่อสุขภาพผ่านระบบอาหารที่ยั่งยืน ภายในโครงการด้านการเกษตรและบริการทางด้านเทคนิค/โครงการ เพื่อให้พวกเขาสามารถส่งเสริมการผลิตที่ยั่งยืน ปกป้องความหลากหลายทางชีวภาพ ดูแลให้อาหารปลอดภัย และปรับปรุงคุณภาพทางด้านโภชนาการอาหารเพื่อตลาด
- จ) รัฐบาลควรสนับสนุนระบบข้อมูลตลาดที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการซื้อขายอาหารในตลาดอย่างทันทั่วถึง โดยจะต้องเป็นข้อมูลที่เข้าถึงได้ง่ายและมีความโปร่งใส รวมถึงการติดตามคู่สต็อกสินค้าทั้งปัจจุบันและในอนาคต ข้อมูลราคา ซึ่งรวมไปถึงราคาในตลาดท้องถิ่นและตลาดในพื้นที่ใกล้เคียง หากมีความเป็นไปได้และเหมาะสม นอกจากนั้น รัฐบาลยังควรสนับสนุนการวิจัยเกี่ยวกับเศรษฐศาสตร์การเกษตร โดยมีหัวข้อที่ว่าด้วยการค้าและผลกระทบของนโยบายรัฐบาล นอกจากนั้น การตรวจสอบและการวิจัยตลาดเพิ่มเติมเกี่ยวกับสินค้าที่มีรายงานต่ำกว่าความเป็นจริง รวมถึงที่มีผลกระทบอย่างมากต่อโภชนาการ พืชผลที่ถูกกละเลย และมีการนำมาใช้ต่ำกว่าที่ควรเป็น ควรสามารถนำไปพัฒนาต่อไปได้
- ฉ) รัฐบาล ภาคเอกชน ผู้บริจาคและผู้เกี่ยวข้องอื่นๆ ควรลงทุนในการวิจัย การส่งต่อความรู้และนวัตกรรมที่จะช่วยให้สามารถผลิตอาหารที่มีโภชนาการหลากหลายได้ เช่น ผลไม้และผัก ถั่วฝักยาวและเมล็ดถั่ว ธัญพืชเต็มเมล็ด (Whole grain) กับรากและก้าน เมล็ดพืชและถั่ว รวมถึงอาหารที่มาจากสัตว์ด้วย
- ช) รัฐบาลควรส่งเสริมนโยบาย คำแนะนำหรือวิธีการที่ใช้ในการสร้างอาหารที่ดีต่อสุขภาพ ดังที่กล่าวไว้ในย่อหน้าที่ รวมถึงส่งเสริมโภชนาการภายในการเกษตรและห่วงโซ่อุปทานอาหาร โดยคำนึงถึงมติของสมัชชาอนามัยโลก (WHA Resolutions ๕๗.๑๗) ย่อหน้าที่ ๒๒ และ WHA Resolutions ๖๖.๑๐ รวมถึงกฎหมายของประเทศ บริบท และความสามารถ

๓.๒.๔ การปรับปรุงการเก็บอาหาร การแปรรูป การบรรจุ การขนส่งและการปรับสูตรอาหาร

ก) รัฐบาล ภาคเอกชนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ควรลงทุนในโครงสร้างพื้นฐาน (เช่น สถานที่จัดเก็บ การขนส่ง ตลาด และระบบข้อมูลตลาด) รวมถึงความช่วยเหลือด้านการขนส่งสินค้า เพื่อป้องกันความสูญเสียหลังการเก็บเกี่ยว และส่งเสริมความสามารถของผู้ผลิตอาหาร รวมถึงผู้ประกอบการรายย่อย และธุรกิจขนาดเล็กมาก เล็ก และขนาดกลาง เพื่อให้สามารถส่งมอบอาหารสดที่มีความปลอดภัยและหลากหลาย ให้แก่ตลาดในระดับท้องถิ่น ภูมิภาคและนานาชาติด้วยความยั่งยืน เป็นไปตามย่อหน้าที่ ๔๕ และ ๓.๑.๑ ค

ข) รัฐบาล ภาคเอกชน และเกษตรกร รวมถึงผู้ผลิตรายอื่นๆ และองค์กรที่กำกับดูแล ควรสนับสนุนการลดการสูญเสียอาหารในขณะที่อยู่ในไร่ ในขั้นตอนการเก็บรักษาหลังเก็บเกี่ยว ระหว่างการแปรรูป ขนย้าย และขายปลีกไปโดยเปล่าประโยชน์ให้มากที่สุด ทั้งนี้ รวมถึงการฝึกอบรมทักษะที่ตอบโจทย์ความต้องการ และความสามารถในการปรับปรุงการจัดการ และการนำเทคโนโลยีที่เหมาะสมมาใช้ นอกจากนี้ ยังควรเพิ่มจำนวนและค้นหาว่าจะสามารถลดการสูญเสียอาหารในขั้นตอนการเก็บรักษา แปรรูป และปรับเปลี่ยนสูตรอาหาร และอาหารที่เสียไปในขั้นตอนการขายปลีกและบริโภค เพื่อหยุดยั้งการที่คุณภาพและปริมาณของอาหารลดลงได้อย่างไร เนื่องจากจะทำให้เกิดความสูญเสียต่อเศรษฐกิจได้ นอกจากนี้ การดำเนินการดังกล่าวยังสามารถนำไปสู่การใช้งานแหล่งทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น และได้รับผลกระทบในเชิงบวกจากการเปลี่ยนแปลงสภาพอากาศ

ค) รัฐบาล ภาคเอกชน และศูนย์วิจัย ควรให้การสนับสนุนงานวิจัย การตรวจสอบ การพัฒนา และเพิ่มการใช้นวัตกรรมเทคโนโลยีให้มากขึ้น สอดคล้องกับทั้ง ๓ มิติของการพัฒนาที่ยั่งยืน ที่ยังคงรักษาสารอาหารเอาไว้ในอาหาร ลดความสูญเสียสารอาหารหลังการเก็บเกี่ยวให้มากที่สุด และสร้างสินค้าใหม่ที่มีคุณค่าซึ่งเป็นผลพลอยได้จากการแปรรูปอาหาร และส่งเสริมการเก็บรักษาอาหารในระยะยาว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงที่มีภัยแล้ว น้ำท่วม หรือมีการผลิตไม่เพียงพอ ควรใส่ใจขั้นตอนการดำเนินงานของผู้ผลิตรายย่อยและสมาพันธ์ผู้ผลิตแบบเกษตรกรครอบครัว โดยเฉพาะผู้หญิง และธุรกิจขนาดเล็กและกลาง การเติมสารอาหารเข้าไปในอาหาร ควรมีการอ้างอิงเชิงประจักษ์และเป็นไปตามหลักวิทยาศาสตร์ และควรเป็นส่วนหนึ่งในการดำเนินการเพื่อโภชนาการ กล่าวให้เจาะจงคือ ควรพิจารณาถึงข้อกังวลด้านสาธารณสุขในเรื่องช่องว่างของสารอาหารรอง โดยเป็นไปตามตัวบทกฎหมายของประเทศนั้นๆ นโยบายสาธารณะและโครงการต่างๆ ควรสนับสนุนการเติมสารอาหารเมื่อมีหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ถูกต้องแน่นอนยืนยันเท่านั้น และจะต้องไม่ทำให้เบี่ยงเบนไปจากอาหารที่ดีต่อสุขภาพที่มีความหลากหลาย ผ่านระบบอาหารที่ยั่งยืน

ง) รัฐบาลควรส่งเสริมนโยบาย ให้แนวทางและเครื่องมือเพื่อติดตามโภชนาการ และสนับสนุนการใช้มาตรการที่อิงตามหลักวิทยาศาสตร์และเป็นเชิงประจักษ์ โดยรวมถึงการพิจารณาใช้ศาสตร์ที่หลากหลายและการติดตามบนด้านหน้าของบรรจุภัณฑ์ (Front-of-Package Labeling: FOPL) ที่เป็นข้อมูลเชิงประจักษ์ (ซึ่งควรเป็นการติดตามที่ให้อุปกรณ์และสื่อให้เข้าใจได้) โดยคำนึงถึงมาตรฐานของโครงการมาตรฐานอาหารระหว่างประเทศ (Codex Alimentarius Commission) แนวทาง คำแนะนำ และมาตรฐานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องและเป็นที่ยอมรับกันในระดับประเทศและระดับสากล รวมทั้งทำการตลาด เพื่อช่วยให้ผู้บริโภคมีข้อมูลในการตัดสินใจเลือกอาหารที่ดีต่อสุขภาพได้ โดยเฉพาะตัวเลือกที่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพของเด็ก

จ) ภาคเอกชนควรมีส่วนร่วมในเป้าหมายด้านสาธารณสุข รวมถึงที่กำหนดไว้ในวาระการพัฒนาที่ยั่งยืนปี พ.ศ. ๒๕๗๓ โดยสอดคล้องไปกับข้อกำหนด ลำดับความสำคัญ และข้อกำหนดภายในประเทศ และแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับอาหารของ

ชาติ โดยสร้างและส่งเสริมอาหารที่มีโภชนาการและปลอดภัย ที่เป็นอาหารซึ่งดีต่อสุขภาพและได้รับการผลิตด้วยกรรมวิธีที่ยั่งยืน มีการเพิ่มและรักษาสารอาหาร และหากจำเป็น ควรพยายามลดปริมาณสารอาหารที่เป็นข้อกังวลของสาธารณสุขด้วย

ฉ) รัฐบาลควรส่งเสริมผู้มีบทบาทด้านอาหารในภาคเอกชน ซึ่งรวมถึงผู้มีบทบาทในท้องถิ่น ให้ดำเนินงานโดยใส่ใจถึงความยั่งยืนของสภาพแวดล้อม และความปลอดภัยในการบรรจุหีบห่อสินค้า

๓.๒.๕ การปรับปรุงโภชนาการและสุขภาพของผู้ทำงานด้านการเกษตรและในระบบอาหาร

ก) รัฐบาลควรตรวจสอบให้แน่ใจว่า ผู้ผลิตอาหารและคนงาน (รวมถึงผู้อพยพและคนงานที่ไม่มีเอกสารยืนยันตัว) จะได้รับสิทธิที่จะได้ทำงาน กลุ่มคนเหล่านี้จะต้องได้รับการปกป้อง ได้รับความปลอดภัย และไม่ต้องแบกรับภาระจำเป็นที่จะส่งผลกระทบต่อสุขภาพของพวกเขา ซึ่งรวมถึงงานมีส่วนเกี่ยวข้องกับเด็ก และงานที่อาจเป็นอันตราย (เช่น การใช้แรงงานเด็ก) ด้วย

ข) รัฐบาลควรมีโครงการคุ้มครองทางสังคมให้ผู้ผลิตอาหารและคนงาน เพื่อช่วยให้พวกเขาได้รับอาหาร มีรายได้และค่าแรงในระดับที่ดี และมีความเป็นอยู่ที่ดีเพียงพอ และสามารถเข้าถึงอาหารที่ดีต่อสุขภาพและบริการด้านสุขภาพ โดยองค์การระหว่างรัฐบาล ภาคเอกชน และผู้เกี่ยวข้องอื่นๆ ควรส่งเสริมนโยบายดังกล่าวด้วย

ค) ภาคเอกชนควรปรับปรุงโภชนาการของคนงานของตน ให้สามารถแน่ใจได้ว่าพวกเขาสามารถเข้าถึงน้ำดื่มที่สะอาดและปลอดภัย ถูกสุขอนามัย มีอาหารที่ถูกต้องตามหลักโภชนาการอยู่ในสถานที่ทำงาน ควรจัดหาบริการด้านสุขภาพในส่วนที่เกี่ยวข้องกับโภชนาการ และสนับสนุนให้มีพื้นที่สำหรับการให้นมบุตร

ง) รัฐบาล ภาคเอกชนและผู้ที่เกี่ยวข้องควรส่งเสริมสุขภาพและความเป็นอยู่ของคนงานในระบบอาหาร รวมถึงคนงานชั่วคราวและผู้อพยพ และใช้แนวทางต่างๆ เช่น ระบบเตือนภัย เพื่อป้องกันการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อ รวมถึงจัดหาอุปกรณ์ป้องกัน โดยต้องแน่ใจว่าสภาพการทำงานและความเป็นอยู่ของคนงาน คนงานนอกระบบและคนงานที่เป็นผู้อพยพมีความเหมาะสม คนงานควรได้รับการอบรมว่าโรคติดเชื้อแพร่ระบาดได้อย่างไร และจะสามารถป้องกันตัวเองและเพื่อนร่วมงานได้อย่างไร รวมถึงเรื่องอาหารและเครื่องมือที่พวกเขาใช้งาน รัฐบาลและภาคเอกชน ควรรับรู้บทบาทหน้าที่ขององค์กรเพื่อเกษตรกรและคนงานในการส่งเสริมสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดีของคนทำงานในไร่และในระบบอาหาร โดยการดำเนินการจะต้องสอดคล้องกับกฎหมายในประเทศและกฎหมายสากล

๓.๒.๖ การส่งเสริมพลังของคนหนุ่มสาวในระบบอาหาร

ก) รัฐบาล องค์กรระหว่างรัฐบาล ภาคเอกชน และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่นๆ ควรมีส่วนร่วม สนับสนุน และส่งเสริมพลังของคนในวัยหนุ่มสาว ควรรับรู้ความหลากหลายของพวกเขา เพื่อให้มีส่วนเกี่ยวข้องกับระบบอาหารโดยทำให้พวกเขาสามารถเข้าถึงที่ดิน แหล่งทรัพยากร ข้อมูล วิธีการ บริการเสริมและบริการให้คำแนะนำต่างๆ บริการด้านการเงิน การศึกษา การฝึกอบรม การตลาด และส่งเสริมให้พวกเขามีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจที่เป็นไปตามกฎและข้อกำหนดของประเทศ

ข) รัฐบาล องค์กรระหว่างรัฐบาล ภาคเอกชน องค์กรไม่แสวงหาผลกำไร และชุมชนต่างๆ ควรลงทุนในการอบรมทักษะและวิชาชีพ การศึกษา โครงการให้คำปรึกษาเพื่อให้คนหนุ่มสาวสามารถเพิ่มความสามารถและเปิดโอกาสให้คนหนุ่มสาวมีงานที่ดี และมีโอกาสในการทำธุรกิจ รวมถึงนโยบายและเครื่องมือส่งเสริมด้านอุปทานเพื่อสร้างโอกาสในการได้งานที่ดี

ขึ้น เพื่อกระตุ้นและเป็นปัจจัยขับเคลื่อนสู่ระบบอาหารที่ยั่งยืนของคนในรุ่นต่อไป การลงทุน อาจรวมถึงการทำวิจัย และการดำเนินงานที่ส่งเสริมให้คนหนุ่มสาวทราบถึงความต้องการโภชนาการของตนเอง และส่งเสริมบทบาทของพวกเขาในสร้างการเปลี่ยนแปลงที่มีอิทธิพลต่อการบริโภคอาหารที่ดีต่อสุขภาพในสุญิม เช่น เป็นผู้สนับสนุนในระบบอาหาร และเป็นผู้มีอิทธิพลในบ้านและชุมชน

ค) รัฐบาล องค์การระหว่างรัฐบาลและภาคเอกชนควรส่งเสริมการพัฒนา การทำงานร่วมกันทั้งในเมืองและในชนบท การเข้าถึงข้อมูล นวัตกรรมทางสังคม ศูนย์รวมข้อมูล รวมถึงเทคโนโลยีและแนวทางปฏิบัติใหม่ๆ สำหรับคนหนุ่มสาวในระบบห่วงโซ่อุปทานอาหาร ที่จะช่วยเพิ่มความยั่งยืนให้ระบบอาหาร ปรับปรุงโภชนาการและส่งเสริมกิจการเพื่อสังคม และการเป็นเจ้าของธุรกิจของคนวัยหนุ่มสาว (โดยเฉพาะในประเทศที่มีการอพยพเข้าออกของคนวัยหนุ่มสาวในอัตราที่สูง) และหากสามารถทำได้ รัฐบาล องค์การระหว่างรัฐบาล และภาคเอกชน ควรเปิดโอกาสให้คนหนุ่มสาวเข้ามามีส่วนร่วมในการร่างนโยบายระหว่างภาคส่วนต่างๆ และส่งเสริมความสามารถของบุคคลหรือโดยรวมเพื่อเป็นอิทธิพลต่อระบบอาหารโดยการรับรู้ถึงองค์กรที่เป็นตัวแทนของพวกเขา

๓.๓ การเข้าถึงอาหารที่มีประโยชน์อย่างเท่าเทียมและเป็นธรรมผ่านทางระบบอาหารที่ยั่งยืน

๕๖. สภาพแวดล้อมของอาหาร ประกอบด้วยอาหารที่มีอยู่และคนสามารถเข้าถึงอาหารนั้นได้จากรอบตัว รวมถึงคุณภาพของโภชนาการ ความปลอดภัย ราคา ความสะดวกสบายการตัดสินใจ และการส่งเสริมอาหารเหล่านั้น สภาพแวดล้อมดังกล่าว ควรทำให้แน่ใจได้ว่าทุกคนจะได้รับความยุติธรรมและเท่าเทียมกันในการเข้าถึงอาหารที่ถูกหลักโภชนาการ มีความปลอดภัย ในราคาที่ซื้อหาได้ มีปริมาณที่เพียงพอต่อความต้องการ เมื่อพิจารณาจากปัจจัยที่หลากหลายทางกายภาพ สังคม เศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ซึ่งมีผลต่อการเข้าถึงอาหารเหล่านั้น การเข้าถึงอาหารที่ดีต่อสุขภาพ อาจเป็นปัญหาสำหรับคนจำนวนมาก เนื่องจากพวกเขาไม่สามารถเข้าถึงอาหารเหล่านั้น ไม่ว่าจะเพราะไม่มีอาหาร หรืออาหารไม่ได้มีราคาที่สามารถซื้อหาได้ด้วยเหตุผลนานับประการ แนวทางส่วนนี้ จะเสนอนโยบายที่เป็นไปได้ในการปรับปรุงการเข้าถึงอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการ ทั้งทางกายภาพ เศรษฐกิจ ผ่านระบบอาหารที่ยั่งยืน ในสถานที่ที่ผู้คนสามารถซื้อหา เลือก และรับประทานอาหารได้

๓.๓.๑ การปรับปรุงการเข้าถึงอาหารที่ทำให้มีสุขภาพดี

ก) รัฐบาลควรปรับปรุงความพร้อมและการเข้าถึงอาหารที่ปลอดภัยและมีคุณค่าทางโภชนาการ ซึ่งจะเป็นอาหารที่ดีต่อสุขภาพ ผ่านระบบอาหารที่ยั่งยืน และควรแน่ใจว่าคนจะรู้สึกที่ที่จะได้รับอาหารที่เพียงพอในบริบทของความมั่นคงทางอาหารของประเทศ รวมถึงผ่านการซื้อขายที่ควรอยู่ในระบบที่เป็นสากล มีกฎระเบียบ เปิดกว้าง ไม่กีดกันและเป็นการค้าที่มีความยุติธรรม มีหลายฝ่ายเข้ามาเกี่ยวข้อง เป็นระบบที่เป็นตามกฎขององค์การการค้าโลก

ข) รัฐบาลควรพิจารณาแนวทางที่องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติและองค์การอนามัยโลกเพื่อให้สามารถแน่ใจได้ว่าในเวลาที่เกิดภัยพิบัติ (เช่น ในภาวะโรคระบาด) จะยังคงมีความสมบูรณ์และความยืดหยุ่นในระบบอาหารอยู่ และมีอาหารที่ปลอดภัยในปริมาณที่พอเพียง ทุกคนสามารถเข้าถึงได้ รัฐบาลควรทราบถึงความสำคัญของผู้ประกอบการรายย่อยในท้องถิ่นและครอบครัวเกษตรกรในประเด็นนี้

ค) ในเวลาที่เกิดภัยพิบัติ รัฐบาลควรเข้าใจธรรมชาติของการผลิตอาหาร การจำหน่ายแจก การแปรรูป และรักษาตลาดทั้งตลาดท้องถิ่นและเส้นทางการค้าให้เปิดอยู่ เพื่อสิทธิ์ของคนงานและเพื่อให้ระบบอาหารในทุกประเทศยังคงดำเนินต่อไปได้ในภาวะวิกฤติ

ง) รัฐบาลควรคำนึงถึงคุณธรรมและความเท่าเทียมกัน เมื่อดำเนินการเพื่อตรวจสอบสภาพแวดล้อมของอาหาร และตรวจสอบให้แน่ใจว่าชุมชนที่มีความเปราะบาง คนพื้นเมือง ชุมชนท้องถิ่น ชาวนา ผู้ทำปศุสัตว์ การประมงขนาดเล็ก คนงานในภาคเกษตรกรรมและอาหาร ผู้หญิงและคนหนุ่มสาวในชนบทและตัวเมือง คนพิการ และคนที่มีข้อจำกัดด้วยอายุ และความเจ็บป่วย สามารถเข้าถึงอาหารหลากหลายที่เป็นอาหารที่ดีต่อสุขภาพได้อย่างเพียงพอ

จ) รัฐบาลควรลดกำแพงอุปสรรคเพื่อให้คนสามารถเพาะปลูก ขนส่ง เก็บรักษา ซื่อ สิ่ง หรือเข้าถึงอาหารที่มีหลากหลาย ประเภท รวมทั้งอาหารสดและอาหารตามฤดูกาล ที่เป็นอาหารที่ดีต่อสุขภาพผ่านระบบอาหารที่ยั่งยืนในสภาพแวดล้อมของอาหารที่มีอยู่ โดยสามารถทำได้โดยกำหนดนโยบายพัฒนาตัวเมืองและชนบท จัดให้มีการเข้าถึงอินเทอร์เน็ต และส่งมอบบริการทางนวัตกรรม กำหนดนโยบายและเครื่องมือที่จะช่วยส่งเสริมร้านค้าแผงลอย ตลาดท้องถิ่น ตลาดนัดและตลาดสด เพื่อให้สามารถขายอาหารที่มีความหลากหลาย ปลอดภัย ในราคาที่สามารถซื้อได้ และมีคุณค่าทางโภชนาการที่ดีต่อสุขภาพ ผ่านระบบอาหารที่ยั่งยืน และส่งเสริมการผลิตภายในท้องถิ่น ทั้งการผลิตอาหารและปลูกในบ้าน ชุมชน และโรงเรียน รวมถึงตลาดในประเทศและต่างประเทศ ตามความเหมาะสม

ฉ) รัฐบาลควรตรวจสอบมาตรการส่งเสริมเกษตรกรและตลาดการประมง ร้านขายอาหารแบบเคลื่อนที่ ผู้จำหน่ายอาหารข้างทางที่ขายอาหารหลากหลาย ทั้งที่ได้มาจากท้องถิ่นและมาจากต่างประเทศ ซึ่งจะช่วยให้ผู้บริโภคได้รับอาหารที่ดีต่อสุขภาพผ่านระบบอาหารที่ยั่งยืน

ช) รัฐบาลควรหารือกับสมาคมผู้บริโภค และผู้อยู่อาศัยในท้องถิ่น เพื่อให้สามารถส่งเสริมผู้จำหน่ายอาหารในท้องถิ่นและตลาด เพื่อเพิ่มจำนวน ความหลากหลาย และยอดขายอาหารที่ปลอดภัยและมีคุณค่าทางโภชนาการซึ่งผลิตมาด้วยกรรมวิธีที่ยั่งยืน โดยการตั้งสภากำหนดนโยบายอาหารในท้องถิ่น เพื่อให้ผู้อยู่อาศัยได้ออกความเห็นว่าจะสามารถปรับปรุงความพร้อม การเข้าถึง ราคาของอาหารที่ดีต่อสุขภาพภายในท้องถิ่นของตนได้อย่างไรบ้าง และควรให้ความสนใจเป็นพิเศษกับกลุ่มคนที่ได้รับผลกระทบจากความหิวโหย และภาวะทุพโภชนาการ ในทุกรูปแบบมากที่สุด

๓.๓.๒ การปรับปรุงความพร้อมและราคาที่สามารถซื้อหาได้ของอาหารที่ทำให้มีสุขภาพดีผ่านทางระบบอาหารที่ยั่งยืน

ก) ในกรณีที่เหมาะสมกับสถานการณ์ของประเทศ และสอดคล้องกับปณิธานและข้อกำหนดนานาชาติ รัฐบาลควรใช้มาตรการเช่นกำหนดนโยบายหรือจัดท้าวีธีการเพื่อสนับสนุนแนวทางการปรับปรุงที่จะทำให้สามารถเข้าถึงอาหารที่ดีต่อสุขภาพได้ ในราคาที่เหมาะสมกับกำลังซื้อ ผ่านระบบอาหารที่ยั่งยืน และส่งเสริมนโยบายและโครงการที่มุ่งป้องกันและลดภาวะน้ำหนักเกินและโรคอ้วน

ข) รัฐบาลควรร่วมมือกับองค์กรระหว่างรัฐบาล ภาคเอกชนและผู้เกี่ยวข้องอื่นๆ เพื่อเสริมสร้างระบบการจัดซื้อจัดจ้างสาธารณะ ให้มีอาหารที่ดีต่อสุขภาพ ทุกคนสามารถเข้าถึงได้ในราคาที่เหมาะสม ในพื้นที่หรือสถาบันที่เป็นสาธารณะ เช่น โรงเรียนอนุบาลและศูนย์รับดูแลเด็ก โรงเรียน โรงพยาบาล ธนาคารอาหาร ที่ทำงานของรัฐบาล ฐานทัพและเรือนจำ บ้านพักคนชราและศูนย์อภิบาลผู้ป่วย โดยให้เป็นไปอย่างสอดคล้องกับนโยบายที่เกี่ยวข้องกับอาหารของประเทศนั้นๆ และควรเปิดให้ผู้ประกอบการรายย่อย ครอบครัวยุทธกรรม และผู้ผลิตอาหารในท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมด้วย

ค) รัฐบาลควรเชื่อมโยงการจัดหาอาหารกลางวันที่ดีต่อสุขภาพในโรงเรียนผ่านระบบอาหารที่ยั่งยืน เป็นไปตามวัตถุประสงค์ทางโภชนาการที่มีความชัดเจน สอดคล้องกับแนวทางด้านอาหารของประเทศ และปรับให้เข้ากับความต้องการของเด็กในแต่ละช่วงอายุ โดยใส่ใจผู้ที่ได้รับผลกระทบจากความหิวโหยและภาวะทุพโภชนาการมากที่สุด

ง) รัฐบาล องค์การระหว่างรัฐบาล ภาคเอกชน และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่นๆ ควรส่งเสริมการใช้วัตถุดิบที่ปลูกในท้องถิ่นมาประกอบเป็นอาหารในโรงเรียนหรือศูนย์รับเลี้ยงเด็ก หากเป็นไปได้ วัตถุดิบนั้นควรได้มาจากผู้ประกอบการรายย่อยหรือครอบครัวเกษตรกร เพื่อสนับสนุนชุมชนท้องถิ่น และมอบโอกาสในการศึกษาให้แก่นักเรียน

จ) รัฐบาล องค์การระหว่างรัฐบาล ภาคเอกชน และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่นๆ ควรจัดให้มีอาหารที่ดีต่อสุขภาพในราคาที่สามารถหาได้ในระบบอาหารอย่างยั่งยืน ให้แก่ครอบครัวที่ยากจน ผ่านทางโครงการการคุ้มครองทางสังคม เช่น จัดให้มีคูปองซื้ออาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการ การโอนเงินสด โครงการมีอาหารในโรงเรียน และโครงการเลี้ยงอาหารอื่นๆ ในชุมชน การดำเนินการเหล่านี้ จะทำให้เกิดผลด้านโภชนาการอย่างชัดเจน สอดคล้องกับแนวทางปฏิบัติด้านอาหารของประเทศ และถูกปรับไปตามความต้องการของแต่ละกลุ่มอายุ

ฉ) รัฐบาล องค์การระหว่างรัฐบาล ควรส่งเสริมความพร้อมและความยืดหยุ่นของโครงการคุ้มครองทางสังคม เพื่อรับมือกับภาวะโรคระบาดและการเปลี่ยนแปลงกะทันหันอื่นๆ ที่จะส่งผลกระทบต่อความปลอดภัยและโภชนาการของอาหาร

ช) รัฐบาล ผู้บริโภค เกษตรกร และองค์กรผู้ผลิตอาหารอื่นๆ ควรสนับสนุนให้มีอาหารที่ปลอดภัย มีคุณค่าทางโภชนาการ และผลดีอย่างยั่งยืน เป็นอาหารที่ดีต่อสุขภาพ มีคุณค่าทางอาหารและผลิตมาด้วยวิธีที่ยั่งยืน เช่น อาหารจากผู้ประกอบการรายย่อย ครอบครัวเกษตรกร และตลาดการประมง องค์กรทางสังคม และโครงการต่างๆ ที่ชุมชนตั้งขึ้นมา เพื่อให้คนมีส่วนร่วมในวัฒนธรรมอาหารท้องถิ่น

๓.๓.๓ การตรวจสอบเทคโนโลยีใหม่ๆ และส่งเสริมความนิยมอาหารที่ดีต่อสุขภาพผ่านทางระบบอาหารที่ยั่งยืน

ก) รัฐบาลควรทราบและสอดส่องดูแลบทบาทที่มีอิทธิพลของอินเทอร์เน็ต สังคมออนไลน์ และร้านอาหารออนไลน์ และควรส่งเสริมให้บริษัทที่ดูแลด้านสื่อ ส่งเสริมอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการ ปลอดภัย ถูกผลิตมาด้วยกรรมวิธีที่ยั่งยืน และเป็นอาหารที่ดีต่อสุขภาพในสังคมออนไลน์

ข) รัฐบาลควรตระหนักถึงแนวโน้มที่เพิ่มขึ้นของการซื้ออาหารแบบออนไลน์ และการรับประทานอาหารนอกบ้าน (เช่น อาหารที่ขายข้างทาง) และหากเหมาะสมกับบริบทของประเทศ ควรสนับสนุนนโยบายที่ส่งเสริมให้ร้านอาหาร หรือร้านอาหารออนไลน์ขายอาหารที่ปรุงจากวัตถุดิบที่มีคุณค่าทางอาหาร ปลอดภัย และผลิตด้วยกรรมวิธีที่ยั่งยืนที่ทำให้ได้อาหารที่ดีต่อสุขภาพ แสดงข้อมูลอาหารในเมนู (เช่น แคลอรี ส่วนประกอบของอาหาร และข้อมูลทางโภชนาการอื่นๆ รวมถึงข้อมูลเชิงวิทยาศาสตร์และเชิงประจักษ์ ที่แสดงให้เห็นถึงการผลิตและบริโภคอย่างยั่งยืน เป็นไปตามดัชนีของวาระการพัฒนายั่งยืนปี พ.ศ. ๒๕๗๓) หลีกเลี่ยงการสูญเสียอาหารโดยเปล่าประโยชน์ และเคารพกฎความปลอดภัย

๓.๔ ความปลอดภัยของอาหารในระบบอาหารที่ยั่งยืน

๕๗. ความปลอดภัยของอาหารถือเป็นรากฐานของระบบอาหาร และเป็นความสำคัญอย่างยิ่งยวดที่จะต้องป้องกันและควบคุมคำแนะนำที่เกี่ยวกับอันตรายของอาหาร เช่น อันตรายทางชีวภาพ เคมี หรือทางกายภาพ ซึ่งอาจส่งผลให้เกิดความเจ็บป่วยหรือถึงแก่ชีวิตได้ เช่น จุลชีพก่อโรคที่เกิดขึ้นในอาหาร สารพิษที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ การปนเปื้อน ซึ่งรวมถึงปนเปื้อนจากโลหะหนัก คีโตนิกซ์ ยารักษาสัตว์ที่ตกค้าง การรู้จักและนำมาตราฐานของคณะกรรมการอาหารโครงการมาตรฐานอาหาร แนวทางและคำแนะนำด้านความปลอดภัยของอาหาร ระเบียบว่าด้วยสุขภาพสัตว์และระเบียบว่าด้วยสุขภาพของสัตว์น้ำ ขององค์การโรคระบาดสัตว์ระหว่างประเทศ (OIE Terrestrial Animal Health Code) รวมถึงกฎระเบียบของประเทศนั้นๆ มาใช้ สัตว์

และพืชอาจเป็นภัยต่อความปลอดภัยและความยืดหยุ่นของระบบอาหาร และเป็นภัยต่อสุขภาพและโภชนาการของมนุษย์ได้เช่นกัน อาหารจะไม่ถูกหลักโภชนาการหากไม่มีความปลอดภัย อาหารที่ไม่มีความปลอดภัย จะไม่ถือเป็นอาหารที่ดีต่อสุขภาพ การปรับปรุงความสามารถในการติดตามความปลอดภัยของอาหารเพื่อตรวจสอบการไหลของเสียดังกล่าวถือเป็นภารกิจเร่งด่วน และควรจัดให้มีการเรียกคืนอาหารผ่านทางเครือข่ายที่ร่วมมือกัน แนวทางในส่วนนี้จะเน้นความจำเป็นของความร่วมมือในระดับประเทศและระดับสากลในส่วนของความปลอดภัยของอาหาร การตระหนักถึงความสำคัญของการประเมินความเสี่ยงที่มีประสิทธิภาพ การสื่อสารและจัดการความเสี่ยง ทำให้สามารถควบคุมระบบให้เหมาะสมต่อการผลิตและการตลาดในขนาดบริษัท และรูปแบบที่ต่างกัน

๓.๔.๑ การเพิ่มความร่วมมือด้านความปลอดภัยของอาหารในระดับประเทศและระหว่างประเทศ

ก) รัฐบาลควรส่งเสริมความปลอดภัยของอาหารในนโยบายระบบอาหารของตน และกำหนดนโยบายความปลอดภัยของอาหารตามหลักวิทยาศาสตร์และข้อมูลเชิงประจักษ์ และโครงการที่ครอบคลุมการดำเนินการภายในระบบอาหารทั้งหมด ตั้งแต่การผลิต การแปรรูป การจัดการ การเตรียม การเก็บรักษาและการจัดจำหน่ายอาหาร

ข) รัฐบาลควรพัฒนา สร้าง เสริม และบังคับระบบควบคุมความปลอดภัยในอาหาร รวมถึงการทบทวน นำไปใช้ ปรับให้ทันสมัย และบังคับใช้ข้อกำหนดและระเบียบว่าด้วยความปลอดภัยของอาหารในประเทศ เพื่อให้สามารถแน่ใจได้ว่าผู้ผลิตอาหารและผู้ขายจะดำเนินการในขั้นตอนต่างๆ อย่างปลอดภัย นอกจากนี้ ด้วยความช่วยเหลือจากองค์การระหว่างรัฐบาล รัฐบาลควรใช้มาตรฐานที่ใช้กันในระดับสากล ตามแนวทางในย่อหน้าที่ ๔๑ ของนโยบายแนวทางปฏิบัติฉบับนี้

ค) รัฐบาล องค์การอาหารและการเกษตรแห่งสหประชาชาติ และ เครือข่ายความปลอดภัยด้านอาหารระหว่างประเทศ (International Food Safety Authorities Network : INFOSAN) ขององค์การอนามัยโลก ควรมีส่วนร่วมและแบ่งปันข้อมูลและหลักฐานให้แก่ เครือข่ายนานาชาติที่มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลความปลอดภัยของอาหาร รวมถึงการติดตามสอดส่องภัยที่เกิดจากอาหาร และการระบาดของโรค รวมถึงการจัดการเหตุฉุกเฉินเพื่อเพิ่มความปลอดภัยให้อาหาร ที่อาจเกิดอันตรายได้หลายด้าน เช่น คุณภาพของน้ำ ยาฆ่าแมลงที่ตกค้างอยู่ จุลชีพก่อโรคในอาหาร สารพิษที่เกิดขึ้นเอง สารปนเปื้อน เช่น โลหะหนัก ยาฆ่าแมลงที่ตกค้าง ยารักษาโรคสัตว์ที่ตกค้าง ยาต้านจุลชีพที่ตกค้าง สารเติมแต่งในอาหาร แบคทีเรียจุลชีพ ไวรัส สารพิษ ปรสิตร โรคติดต่อจากสัตว์ และ ผลิตภัณฑ์ที่ปลอม หรือมีสิ่งเจือปน

๓.๔.๒ การสร้างความปลอดภัยระบบการผลิตอาหาร

ก) รัฐบาล ภาคเอกชนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่นๆ ควรใช้แนวทางสุขภาพหนึ่งเดียว (One Health) เพื่อความปลอดภัยในอาหารที่อยู่ในกระบวนการห่วงโซ่อุปทาน อีกทั้งยังควรตระหนักถึงความเชื่อมโยงกันระหว่างความปลอดภัยในอาหารและมนุษย์ พืช สัตว์ และอนามัยสิ่งแวดล้อม เพื่อให้สามารถป้องกัน และลดความรุนแรงของโรคที่เกิดจากอาหารทั้งหมด รวมถึงที่มาจากสัตว์ และโรคที่เกิดในอาหารอื่นๆ ด้วย

ข) รัฐบาล ด้วยความร่วมมือขององค์การระหว่างรัฐบาล ควรพัฒนาและใช้แผนพัฒนาประเทศที่อิงหลักวิทยาศาสตร์และเป็นข้อมูลเชิงประจักษ์ คำนึงถึง “การท้าทายของเชื้อโรค : คู่มือแผนการดำเนินงานสำหรับประเทศที่กำลังพัฒนา” เพื่อต่อสู้กับปัญหาการท้าทายของเชื้อโรคในการทำปศุสัตว์และเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำและพืช รวมถึงการผลิตอาหารสัตว์ ควรทราบและนำมาตราฐานสากล แนวทางและคำแนะนำที่หน่วยงานมาตรฐานสากลกำหนดขึ้นมาใช้ โดยเฉพาะที่มาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืชขององค์การการค้าโลกยอมรับ เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนการใช้มาตรฐานความปลอดภัยอย่างเหมาะสม

และใช้ด้วยความระมัดระวัง คำนึงถึงข้อเสนอแนะที่ได้จากการประชุมขององค์การอาหารและการเกษตรแห่งสหประชาชาติ ทราบและนำมาตรฐาน แนวทาง และข้อเสนอแนะของโครงการมาตรฐานอาหารระหว่างประเทศ (Codex Alimentarius Commission) มาใช้ เช่นเดียวกับผลงานของกลุ่มความร่วมมือของสหประชาชาติ (UN Interagency Coordinating Group) ในเรื่องการดื้อยาของเชื้อโรค นอกจากนี้ยังควรทำตามความร่วมมือตามแนวทางสุขภาพหนึ่งเดียว ในส่วนของแผนปฏิบัติการเรื่องการดื้อยาของเชื้อโรคทั่วโลก เพื่อลดการดื้อยาของเชื้อโรค โดยจะต้องสร้างความตระหนักและพัฒนาความสามารถในการตรวจตราการดื้อยาของเชื้อโรค และการใช้งานยาต้านจุลชีพ ในอาหารและการเกษตร

๓.๔.๓ การคุ้มครองผู้บริโภคจากความเสี่ยงด้านความปลอดภัยของอาหาร

ก) รัฐบาล ภาคเอกชน องค์กรระหว่างรัฐบาล หุ้นส่วนเพื่อการพัฒนา และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่นๆ ควรส่งเสริมและติดตามห่วงโซ่อาหาร ซึ่งจะทำให้สามารถตรวจพบการปนเปื้อนแต่เนิ่น ๆ นอกจากนี้ ยังควรเปิดรับเทคโนโลยีใหม่ๆ ในการติดตาม

ข) การลงทุนโดยรัฐบาล ภาคเอกชนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ควรสนับสนุนให้มีการอบรมให้แก่ผู้ผลิต ผู้จัดการและแปรรูปอาหาร เพื่อกำหนดมาตรการที่อิงตามหลักวิทยาศาสตร์และมีหลักฐานสนับสนุน เพื่อให้ได้อาหารที่ปลอดภัย โดยที่ยังสามารถเก็บรักษาอาหารไว้ได้

ค) รัฐบาลควรรับทราบ ปรับปรุง ข้อกำหนด และแนวทาง เพื่อประเมินและจัดการความเสี่ยงในด้านสุขภาพที่เกิดขึ้น หรือมีโอกาสดังเกิดขึ้น เช่นเดียวกับประโยชน์จากความปลอดภัยในอาหารและโภชนาการ รวมถึงผลิตภัณฑ์อาหารใหม่ที่สร้างขึ้นจากเทคโนโลยีใหม่ตามที่เหมาะสม ปัจจัยที่เกี่ยวข้องอื่นๆ ในขั้นตอนการบริหารความเสี่ยงดังที่ระบุไว้ในคู่มือขั้นตอนการดำเนินงานคณะกรรมการโครงการมาตรฐานอาหาร (CODEX) การประเมินความเสี่ยง และมาตรฐาน แนวทาง และคำแนะนำที่ CODEX กำหนดไว้ เช่นเดียวกับผลิตภัณฑ์อาหารใหม่ใดๆ

๓.๕ ให้คนเป็นจุดศูนย์กลางของการให้การศึกษาและข้อมูลด้านโภชนาการ

๕๘. เราจะต้องพิจารณา จัดตั้ง รักษาและคุ้มครองความหลากหลายในวัฒนธรรมอาหาร บรรทัดฐานของสังคม ความสัมพันธ์ และธรรมเนียมที่ทำให้ได้อาหารที่ดีต่อสุขภาพผ่านระบบอาหารที่ยั่งยืน โดยไม่ละเลยความก้าวหน้าในด้านความเสมอภาคทางเพศ แนวทางปฏิบัติในส่วนนี้ จะกล่าวถึงนโยบายที่ส่งเสริมอาหารที่ดีต่อสุขภาพ ผ่านการส่งเสริมให้คนพัฒนาความรู้ ความตระหนัก การศึกษา และคุณภาพของข้อมูลที่มี แรงบันดาลใจ ทักษะ และการปฏิบัติเพื่อส่งเสริมพลังแก่ผู้ที่มีบทบาทสำคัญ โครงการที่เป็นบริบทเฉพาะ และการส่งเสริมอาหารดั้งเดิมที่ดีต่อสุขภาพและความรู้ที่ได้มาจากระบบอาหารที่มีความหลากหลาย มีความสำคัญต่อผลกระทบในแง่บวกที่ยั่งยืนทางด้านโภชนาการและสิ่งแวดล้อม สังคมและพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไป อาจทำให้รูปแบบของอาหารและการบริโภคเปลี่ยนไปด้วย และทำให้คนมีทางเลือกที่ดีขึ้นเพื่อตัวเอง ครอบครัว และ ๓ มิติของการพัฒนาอย่างยั่งยืน

๓.๕.๑ การใช้นโยบายและเครื่องมือเพื่อให้ความรู้และข้อมูลเรื่องอาหารที่ดีต่อสุขภาพและระบบอาหารที่ยั่งยืน

ก) รัฐบาล ภายใต้ความร่วมมือกับสถาบันวิทยาศาสตร์ ควรสนับสนุนและพัฒนาแนวทางปฏิบัติว่าด้วยเรื่องอาหารที่มีหลักฐานอ้างอิงเพื่อใช้สำหรับกลุ่มคนที่มีอายุแตกต่างกัน และมีความต้องการอาหารที่แตกต่างกัน และควรทราบถึงอาหารที่ดีต่อสุขภาพแบบจำแนกตามบริบท โดยพิจารณาถึงปัจจัยผลักดันทางสังคม วัฒนธรรม สิ่งสืบทอดจากรุ่นสู่รุ่น

วิทยาศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ ชนบทธรรมเนียม ระบบนิเวศ ภูมิศาสตร์ และสิ่งแวดล้อม และยังคงลงทุนในเครื่องมือ โภชนาการเพื่อการสาธารณสุขเพื่อพัฒนาการศึกษาด้านโภชนาการและส่งเสริมอาหารที่ดีต่อสุขภาพและระบบอาหารที่ยั่งยืน

ข) รัฐบาลควรใช้แนวทางที่ช่วยลดผลกระทบจากการโฆษณาอาหารและเครื่องดื่มที่ไม่ใช่แอลกอฮอล์ที่ส่งผลต่อเด็ก ตามที่ได้แนะนำเอาไว้ในเอกสาร WHA ๖๓.๑๔ โดยสอดคล้องกับกฎที่เกี่ยวข้องซึ่งหลายฝ่ายเห็นพ้อง และข้อกำหนดของประเทศ และคุ้มครองความเป็นส่วนตัว และจัดการแก้ปัญหาความขัดแย้งทางผลประโยชน์ มาตรการเหล่านี้อาจรวมถึงข้อกำหนดในการขายและโฆษณาอาหารเหล่านั้นใกล้โรงเรียน สถานรับดูแลเด็ก หากจำเป็น

ค) รัฐบาลและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้อง ควรปกป้อง ส่งเสริม และสนับสนุนนมแม่สำหรับเด็กในช่วงหกเดือนแรก และยังสามารถให้นมแม่ได้จนเด็กอายุ ๒ ปีขึ้นไป นอกจากนี้ ยังควรสนับสนุนให้มีการตั้งธนาคารนมแม่ และคุ้มครองสนับสนุนการที่ผู้หญิงที่ทำงานเลี้ยงลูกด้วยนมแม่ สนับสนุนและส่งเสริมการคุ้มครองแม่และให้ค่าแรงระหว่างลาคลอด

ง) รัฐบาลควรมีมาตรการและกลไกระดับประเทศในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการทำการตลาดเกี่ยวกับนมผงและนมอื่นที่ใช้ทดแทนนมแม่ ตามข้อกำหนดสากลว่าด้วยการทำการตลาดสารทดแทนนมแม่ (International Code of Marketing of Breast-Milk Substitutes) เช่นเดียวกับคำแนะนำเชิงประจักษ์ขององค์การอนามัยโลก และต้องสอดคล้องกับข้อกำหนดของประเทศ รัฐบาลควรตรวจตราและประเมินผลกระทบจากมาตรการต่อไป

จ) รัฐบาลควมส่งเสริมและสนับสนุนการแปะฉลากอาหารและโภชนาการที่อิงตามหลักวิทยาศาสตร์และมีหลักฐานอ้างอิง เช่นการแปะฉลากด้านหน้าผลิตภัณฑ์ (ซึ่งอาจรวมถึงการที่ฉลากมีข้อมูลที่สื่อความหมายและมีข้อมูล) เพื่อส่งเสริมอาหารที่ดีต่อสุขภาพ ฉลากอาหาร ควรมีการปกป้องความเป็นส่วนตัวและแก้ปัญหาผลประโยชน์ขัดแย้ง และควรสอดคล้องกับนโยบายและข้อกำหนดในเรื่องโภชนาการและสาธารณสุขแห่งชาติ จุดประสงค์ของการแปะฉลากข้อมูลโภชนาการ คือช่วยให้ผู้บริโภคเข้าถึงปริมาณสารอาหารในผลิตภัณฑ์นั้นอย่างถูกต้อง มีฉลากที่อ่านเข้าใจได้ รวมถึงฉลากที่แปะด้านหน้าผลิตภัณฑ์ ซึ่งควรทำให้ผู้บริโภคสามารถระบุและทราบข้อมูลสารอาหารได้อย่างรวดเร็วและง่ายดาย เพื่อประโยชน์ด้านสาธารณสุข

ฉ) รัฐบาลควรกำหนดนโยบายเพื่อส่งเสริมให้ภาคเอกชนผลิตอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการมากขึ้น รวมถึงออกแบบร้านขายอาหาร เช่น ตลาด ร้านอาหาร และสถานที่อื่นที่มีการซื้อและให้บริการอาหาร ซึ่งจะส่งเสริมให้มีอาหารที่ปลอดภัย มีคุณค่าทางโภชนาการ และผลิตด้วยกรรมวิธีที่ยั่งยืนที่จะทำให้อาหารที่ดีต่อสุขภาพ

ช) รัฐบาล องค์การระหว่างรัฐบาล ภาคเอกชน ประชาสังคม องค์กรไม่แสวงหาผลกำไร และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่มีส่วนเกี่ยวข้องอื่นๆ รวมถึงบุคลากรทางการแพทย์และด้านสุขภาพ ควรส่งเสริมการศึกษาและการให้คำปรึกษาด้านโภชนาการที่อิงตามหลักวิทยาศาสตร์อย่างบูรณาการ ในสถานที่ต่างๆ โดยต้องมีการคุ้มครองการระบุตัวตน และจัดการแก้ปัญหาความขัดแย้งทางผลประโยชน์ รวมถึงกลุ่มคนที่เข้าร่วมในโครงการโภชนาการเพื่อแม่และเด็ก และโครงการข้อมูลที่ยังมีแนวทางปฏิบัติว่าด้วยเรื่องอาหาร และนโยบายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับระบบอาหาร การรวมการศึกษาด้านโภชนาการและข้อมูลเทคนิคด้านการเกษตรกรรม ถือเป็นหนทางช่วยให้ผู้ผลิตเพิ่มการผลิตอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการได้

ซ) รัฐบาล องค์การระหว่างรัฐบาล ภาคเอกชน ประชาสังคม องค์กรไม่แสวงหาผลกำไร และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่มีส่วนเกี่ยวข้องอื่นๆ รวมถึงบุคลากรทางการแพทย์และด้านสุขภาพ ควรส่งเสริมกิจกรรมต่างๆ เช่น การสื่อสารเพื่อการ

ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและสังคม การศึกษาเรื่องอาหารและโภชนาการ การสื่อสารระหว่างบุคคล และการหารือกัน
 ชุมชน รวมถึงการทำตลาดเพื่อสังคม ส่งเสริมการเลี้ยงลูกด้วยนมแม่ วัฒนธรรมด้านอาหารดั้งเดิมและของคนพื้นเมือง
 ซึ่งจะส่งอิทธิพลในทางบวกแก่ความรู้ ทักษะ และบรรทัดฐานสังคม รวมถึงเป็นการแสดงความร่วมมือในด้านโภชนาการ
 และการบริโภคอย่างยั่งยืน และการผลิต ผ่านช่องทางการสื่อสารที่หลากหลายเพื่อให้เข้าถึงสังคมหลายระดับ (เช่น
 แคมเปญสื่อมวลชน)

ฅ) รัฐบาล องค์การระหว่างรัฐบาล ภาคเอกชน ประชาสังคม องค์กรไม่แสวงหาผลกำไร และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่มีส่วน
 เกี่ยวข้อง ควรส่งเสริมด้านการศึกษาให้แก่ผู้มีบทบาทในระบบอาหารทุกคน เพื่อให้ความสำคัญต่อการลดการสูญเสีย
 อาหาร ควรมีโครงการเพิ่มการรับรู้ในระดับประเทศ ภูมิภาค และระดับสากล การใส่วันหมดอายุลงบนฉลาก และติดตาม
 การสูญเสียอาหาร

๓.๕.๒ การสนับสนุนความรู้และวัฒนธรรมด้านอาหารในท้องถิ่น

ก) รัฐบาล องค์กรประชาสังคม ภาคเอกชน องค์กรระหว่างรัฐบาล สถาบันและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ควร
 ใช้แหล่งข้อมูลที่เป็นวิทยาศาสตร์และมีอิงหลักฐาน รวมถึงแหล่งความรู้เชิงวัฒนธรรม ความรู้เก่าแก่ และความรู้ที่ได้รับ
 สืบทอดมา ในการส่งเสริมและสนับสนุนการศึกษาและความรู้เกี่ยวกับอาหารที่ดีต่อสุขภาพระบบอาหารที่ยั่งยืน
 โภชนาการกิจกรรมทางกายภาพ ระบบการผลิตที่มีความหลากหลาย การป้องกันการสูญเสียและการสูญเสียอาหาร การ
 แบ่งสรรอาหารระหว่างครัวเรือน ความปลอดภัยของอาหาร การเลี้ยงลูกด้วยนมแม่ และการให้ทานอาหารตามวัย โดย
 คำนึงถึงบรรทัดฐานทางวัฒนธรรมและสังคม และนำมาปรับใช้กับกลุ่มคนและในบริบทที่แตกต่างกัน รวมถึงกลุ่มคน
 พื้นเมืองซึ่งยินยอมแบ่งปันความรู้และมีส่วนร่วมเพื่อความรู้และการศึกษาในระดับที่กว้างขึ้น ควรมีการคุ้มครองความเป็น
 ส่วนตัว และจัดการปัญหาความขัดแย้งด้านผลประโยชน์ด้วย

ข) รัฐบาล องค์กรระหว่างรัฐบาล องค์กรประชาสังคม ภาคเอกชน ผู้นำชุมชน นักสังคมสงเคราะห์ ผู้เชี่ยวชาญด้าน
 สุขภาพ สถานศึกษาและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่นๆ ควรส่งเสริมวัฒนธรรม ทักษะการทำอาหาร และการศึกษาด้าน
 โภชนาการ และควรตระหนักถึงความสำคัญของอาหารที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมในชุมชน ซึ่งสามารถดำเนินการผ่าน
 ชุมชน หรือสมาคมผู้บริโภค รวมถึงสถาบันการศึกษา โดยมุ่งเน้นที่ทั้งผู้ชายและผู้หญิง

ค) รัฐบาลควรปกป้องและส่งเสริมความรู้ของคนพื้นเมืองและชุมชนท้องถิ่น ในแง่ของธรรมเนียมท้องถิ่น ประเพณีที่สืบ
 ทอดมา และกรรมวิธีการผลิตอาหาร เติร์ยม และเก็บรักษาอาหารท้องถิ่นและดั้งเดิมที่มีประโยชน์ทางโภชนาการและ
 สิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน ส่งเสริมความปลอดภัยในอาหาร และปรับปรุงความเป็นอยู่ และสภาพสังคมให้ดีขึ้น

๓.๕.๓ การส่งเสริม “ศูนย์รวม” ความรู้ การศึกษาและข้อมูลเรื่องอาหารและโภชนาการ

ก) มหาวิทยาลัย โรงเรียน สถาบันเทคนิคและอาชีวศึกษา และศูนย์ฝึกอบรม รวมถึงโรงเรียนฝึกหัดครู ควรมีหลักสูตรอาหารที่
 มีคุณค่าทางโภชนาการให้แก่นักเรียน เพื่อให้ได้ความรู้ในเรื่องอาหาร เทคโนโลยีอาหาร สุขภาพ และการเกษตรระหว่าง
 การเรียน

ข) รัฐบาล องค์กรประชาสังคม ภาคเอกชน องค์กรระหว่างรัฐบาล มหาวิทยาลัย โรงเรียน องค์กรผู้ผลิตรายย่อยและ
 แรงงาน สื่อในการสื่อสารข้อมูล และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่นๆ ควรส่งเสริมความรู้ด้านโภชนาการและการทำอาหารให้แก่
 เด็กในวัยเรียน คนวัยหนุ่มสาว และผู้ใหญ่ (รวมถึงการส่งเสริมการรับประทานอาหารร่วมกัน การเข้าถึงสังคมระหว่าง

รับประทานอาหาร การทานอาหารที่ดีต่อสุขภาพ และลดการสูญเสียอาหาร) ในสถานที่ต่างๆ รวมถึงต้องคุ้มครองความเป็นส่วนตัวและจัดการปัญหาความขัดแย้งด้านผลประโยชน์ด้วย

ค) รัฐบาล ด้วยความช่วยเหลือขององค์การระหว่างรัฐบาลตามที่ร้องขอ ควรจัดให้มีอาหารในโรงเรียนและอาหารสำหรับเด็กก่อนวัยเรียนที่หลากหลาย มีการกำหนดนโยบายด้านโภชนาการ ทบพจนหลักสูตรการศึกษาให้มีการให้ความรู้เกี่ยวกับโภชนาการและหลักการความยั่งยืน และการดำเนินงานอย่างยั่งยืน โดยเปิดให้ชุมชน โดยเฉพาะชุมชนในท้องถิ่น รวมถึงผู้ผลิตอาหารรายย่อย คนงานและองค์กรแรงงาน เข้ามามีส่วนร่วมในการส่งเสริม สร้างสภาพแวดล้อมที่มีอาหารที่ดีต่อสุขภาพ ผ่านระบบอาหารที่ยั่งยืน ในโรงเรียน อนุบาล และศูนย์รับดูแลเด็ก และสนับสนุนบริการด้านสุขภาพและโภชนาการของโรงเรียน

ง) รัฐบาล องค์การระหว่างรัฐบาล ภาคเอกชน ประชาสังคม และองค์กรไม่แสวงหาผลกำไร ผู้ผลิตอาหารรายย่อย และคนงานและองค์กรแรงงาน รวมถึงผู้ที่เกี่ยวข้องอื่นๆ ควรสนับสนุนการหารือเกี่ยวกับอาหารและโภชนาการร่วมกับคนพื้นเมืองและชุมชนในท้องถิ่น โรงเรียนเกษตรภาคสนามและบริการส่งเสริมการเกษตร ด้วยการแบ่งปันความรู้ ประสบการณ์ เสนอปัญญาของแต่ละบุคคล ซึ่งปกติไม่ได้เป็นสมาชิกของชุมชนด้านโภชนาการ (เช่น ผู้นำชุมชนและศาสนา ผู้นำหน่วยอาหาร ผู้ค้าปลีก และผู้บริโภคนักกลุ่มคนวัยหนุ่มสาว เกษตรกรและผู้ผลิตอาหาร นักธุรกิจรุ่นเยาว์ ผู้ผลิตอาหารรายย่อย คนงานและองค์กรแรงงาน บุคลากรทางการแพทย์ นายกเทศมนตรีและชุมชนในท้องถิ่น)

๓.๖ ความเสมอภาคทางเพศและการส่งเสริมพลังผู้หญิงในระบบอาหาร

๕๘ บทบาทความสัมพันธ์หญิงชาย และบรรทัดฐาน คือหนึ่งในปัจจัยขับเคลื่อนที่สำคัญที่สุดของความหิวโหย ภาวะทุพโภชนาการ และอาหารที่ไม่ดีต่อสุขภาพ โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็กหญิง ในหลายประเทศ ผู้หญิงและเด็กหญิงเป็นผู้ผลิตอาหารตัดสินใจเรื่องอาหารในครัวเรือน และมีอิทธิพลต่อสถานะโภชนาการของสมาชิกในบ้าน ผู้หญิงเป็นบุคคลสำคัญในการพัฒนาอย่างยั่งยืน โดยมีบทบาทในระบบอาหาร และยังคงมีบทบาทในครัวเรือน ชุมชน และประเทศด้วย ในขณะเดียวกัน ผู้หญิงและเด็กผู้หญิง ก็ไม่ได้รับความยุติธรรมจากการต้องแบกรับภาระ การดูแลครอบครัวและทำงานในบ้านโดยไม่ได้รับค่าจ้าง และมีโอกาสที่จะไม่ได้รับความปลอดภัยในอาหารสูงมาก มีระดับโภชนาการที่ต่ำกว่าผู้ชาย การส่งเสริมพลังแก่ผู้หญิงและเด็กหญิง และการที่ผู้หญิงได้มีสิทธิ์มากขึ้น โดยจัดสรรงานที่ไม่ได้รับค่าจ้างใหม่ การศึกษา การเข้าถึงข้อมูล แหล่งข้อมูล และบริการทั้งหมดเป็นสิ่งจำเป็นที่จะช่วยปรับโภชนาการให้ดีขึ้น แนวทางในส่วนนี้จะเน้นที่ความสำคัญของการปรับปรุงความเป็นอยู่ของผู้หญิงให้ดีขึ้น ช่วยให้ผู้หญิงสามารถเข้าถึงแหล่งการเงิน เทคนิคและ ซิวฟิสิกส์ สามารถปรับปรุงและทำให้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจ มีพลังที่เสมอภาคกันในความสัมพันธ์ และสามารถเอาชนะอุปสรรคทางกฎหมายที่จำกัดความเท่าเทียมและทางเลือกได้

๓.๖.๑ การส่งเสริมพลังผู้หญิง

ก) รัฐบาลควรดูแลให้ผู้หญิงและผู้ชายมีโอกาสที่เสมอภาค และส่งเสริมการมีส่วนร่วมอย่างเท่าเทียมกันในการกำหนดนโยบาย ควรให้การสนับสนุนผู้หญิง โดยเฉพาะผู้หญิงในชนบท และส่งเสริมความเสมอภาคทางเพศในการบทบาทการเป็นผู้นำในองค์กรที่ต้องมีการตัดสินใจ เช่น ในสภา ในกระทรวง หรือในหน่วยงานกำกับดูแลระดับท้องถิ่นในระดับเขตหรือชุมชน รัฐบาลและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องควรใช้กลยุทธ์ที่ทำให้ผู้ชายและเด็กผู้ชายสนับสนุนผู้หญิงและเด็กผู้หญิงในด้านโภชนาการ โดยถือเป็นการรับผิดชอบร่วมกัน

ข) รัฐบาลควรส่งเสริมให้มีสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวย เพื่อสร้างการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม เพื่อให้เกิดความเสมอภาคทางเพศ โดยใช้นโยบายที่คำนึงถึงเพศ โครงการ สถาบันซึ่งควรมีการปรับบริการสาธารณะให้ สนับสนุนผู้หญิง และมีโครงการด้านกฎหมายรับมือกับปัญหาการถูกกีดกันและความรุนแรงต่อผู้หญิงและเด็กผู้หญิงใน หลายรูปแบบ โดยเฉพาะในเขตชนบท และควรรวมถึงการให้ผู้ชายเข้ามามีส่วนร่วมและเปิดโอกาสให้ผู้หญิงสามารถ เข้าถึงบริการสนับสนุนต่างๆ ได้อย่างเพียงพอ

ค) รัฐบาล องค์การระหว่างรัฐบาล ภาคเอกชน ประชาสังคม โดยเฉพาะองค์กรเพื่อผู้หญิงต่างๆ และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่ เกี่ยวข้อง ควรสนับสนุนการส่งเสริมพลังให้ผู้หญิงและเด็กผู้หญิง โดยสนับสนุนความเท่าเทียมและให้สามารถเข้าถึง การศึกษาทั้งระดับประถมและมัธยม บริการสุขภาพ และบริการสังคมอื่นๆ ได้อย่างยุติธรรม เพื่อเพิ่มระดับโภชนาการใน คราวเรือน

๓.๖.๒ การสนับสนุนและให้ความรู้แก่ผู้หญิงในฐานะนักธุรกิจและผู้มีส่วนสำคัญในระบบอาหาร

ก) รัฐบาลและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่นๆ ควรให้ความสำคัญและควรสนับสนุนความเสมอภาคทางเพศ ทำให้ผู้หญิงได้ ตระหนักถึงศักยภาพของตนอย่างเต็มที่ โดยเป็นไปอย่างสอดคล้องกับกฎหมายในประเทศ และวิธีการด้านสิทธิมนุษยชน ที่เป็นที่ยอมรับกันในระดับสากล มาตรการที่จะช่วยให้บรรลุเป้าหมายนี้ ควรสนับสนุนสมดุลระหว่างครอบครัวและชีวิต การทำงานให้มากที่สุด นอกจากนี้ยังควรส่งเสริมพลังทางเศรษฐกิจให้ผู้หญิง รวมทั้งจัดให้มีโครงการคุ้มครองทางสังคม เช่นเงินสนับสนุนเด็กและครอบครัว การลาเพื่อเลี้ยงดูบุตร การกำหนดค่าแรงขั้นต่ำ การลดช่องว่างของค่าจ้างระหว่าง ผู้ชายและผู้หญิง รวมถึงดูแลให้ผู้หญิงมีงานที่มีคุณภาพ บำนาญ และการจัดสรรงานดูแลที่ไม่ได้มีค่าจ้างใหม่

ข) รัฐบาลควรให้ผู้หญิงมีสิทธิ์ในการครอบครองที่ดินได้เช่นเดียวกับผู้ชาย และควรสนับสนุนความเสมอภาคในการเข้าถึง และควบคุมที่ดินซึ่งเป็นแหล่งผลิต ทรัพยากรทางธรรมชาติ ข้อมูล เครื่องมือผลิต และการเข้าถึงการศึกษา การอบรม ตลาด และข้อมูล โดยสอดคล้องกับการกำกับดูแลการครอบครองที่ดินอย่างมีความรับผิดชอบ (VGGT) ของคณะกรรมการ ความมั่นคงอาหารโลก (CFS)

ค) รัฐบาล ภาคเอกชน องค์การระหว่างรัฐบาล และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้อง ควรยกระดับบทบาทของผู้หญิงใน การเกษตร โดยสนับสนุนการมีส่วนร่วมและการตัดสินใจว่าตนต้องการจะปลูกพืชพันธุ์หรืออาหารใด อย่างไร ผู้หญิงควร สามารถเข้าถึงบริการเสริมและคำแนะนำเกี่ยวกับสินค้าพืชผัก และสัตว์ที่ตนผลิตหรือแปรรูป การสร้างความสามารถ เพื่อให้สามารถรับมือกับผู้ค้า แลได้รับบริการทางการเงิน (เช่น เครดิต หรือเงินออม) และมีโอกาสในธุรกิจในระบบอาหาร

ง) รัฐบาล องค์กรไม่แสวงหาผลกำไร ภาคเอกชน และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องอื่นๆ ควรสนับสนุนและเพิ่มโอกาสให้ ผู้หญิงสามารถเข้าถึงเทคโนโลยีการออมเงิน ที่จะช่วยให้พวกเขาใช้ชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น

จ) รัฐบาลควรส่งเสริมให้มีการกำหนดนโยบายในบริษัทที่แตกต่างกันเพื่อลดช่องว่างทางดิจิทัลในกลุ่มผู้หญิงในชนบท และ ส่งเสริมความร่วมมือในการเปิดให้ผู้หญิงในชนบทสามารถเข้าใช้งานเครื่องมือดิจิทัลและโซลูชันด้านเทคโนโลยี เพื่อ ปรับปรุงกิจกรรมการผลิต

ฉ) รัฐบาล ภาคเอกชน ประชาสังคม และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่นๆ ควรเปิดโอกาสให้ผู้หญิงได้รับความเสมอภาคในสิทธิ์การ เป็นนักธุรกิจ และได้รับการจ้างงานในระบบอาหาร และกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง โดยใช้รูปแบบที่มีอยู่เพื่อสร้างรายได้ให้ พอเพียงต่อความต้องการ และเพิ่มการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในการตัดสินใจใช้รายได้ของครัวเรือน และมีโอกาสในการ

สร้างและจัดการเงินออม รวมถึงการฝึกอบรมการจัดการธุรกิจ พัฒนาทักษะการตัดสินใจ เพิ่มบริการทางการเงิน และ ประเภทของบริการให้ตรงตามความต้องการของผู้หญิง และมีส่งเสริมให้ชายและหญิงได้สื่อสารกันในครัวเรือนมากขึ้น

๓.๖.๓ การตระหนักถึงภาวะโภชนาการและความขาดแคลนในเพศหญิง

ก) รัฐบาล องค์การระหว่างรัฐบาล องค์กรไม่แสวงหาผลกำไร หุ้นส่วนเพื่อการพัฒนา และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียรายอื่นๆ ควรทราบและส่งเสริมความเป็นอยู่ที่ดีในทางโภชนาการให้แก่ผู้หญิงและเด็กหญิงตลอดทั้งช่วงชีวิต ซึ่งรวมถึงการจัดหา บริการเพื่อสุขภาพ โภชนาการ และบริการที่จำเป็นอื่นๆ ซึ่งสามารถทำได้โดยการส่งเสริมและสนับสนุนให้การวางกลยุทธ์ การพัฒนาประเทศนั้น มีการใช้ข้อมูลจากการวิเคราะห์โดยพิจารณาถึงเพศและอายุด้วย และต้องมีการพิจารณาถึง ข้อเท็จจริงว่าตลอดช่วงชีวิตของผู้หญิงและเด็กหญิงจะมีภาวะโภชนาการต่ำกว่าและมีระดับภาวะขาดแคลนสูงกว่าเพศ ชาย และสามารถเข้าถึงโครงการคุ้มครองทางสังคมตามเพศและได้ประโยชน์การเข้าร่วมนั้นน้อยกว่า

ข) รัฐบาลและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่สำคัญอื่นๆ ควรตระหนักและยอมรับว่าผู้หญิงมีบทบาทสำคัญยิ่งในการเป็นผู้ให้การ ดูแล ในการทำการเกษตร การผลิตและเตรียมอาหาร ควรตระหนักถึงเวลาและภาระงานที่ผู้หญิงต้องทำ รวมถึงงานดูแล ที่ไม่ได้รับค่าจ้างและงานบ้าน ควรต้องมีการคำนึงถึงประเด็นเหล่านี้ในการนำนโยบายที่คำนึงถึงบทบาทของหญิงและชาย มาใช้อย่างมีประสิทธิภาพ การจัดให้มีโครงการคุ้มครองทางสังคม และผลประโยชน์อื่นๆ และการส่งเสริมความยุติธรรม ในการแบ่งสรรงานบ้าน

ค) รัฐบาลควรสร้างกรอบนโยบายที่เอื้ออำนวย และมีการดำเนินงานที่สนับสนุนการคุ้มครองและสนับสนุนการเลี้ยงทารก ด้วยนมแม่ ต้องแน่ใจว่าการตัดสินใจที่จะเลี้ยงลูกด้วยนมแม่ จะไม่ทำให้ผู้หญิงเสียความมั่นคงทางเศรษฐกิจ หรือสิทธิใดๆ ไป เช่นการสนับสนุนและใช้นโยบายและโครงการที่คุ้มครองแม่ และให้เงินค่าจ้างระหว่างลาเลี้ยงดูบุตร และกำจัด อุปสรรคในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ทำงาน (เช่น ไม่มีช่วงพักเบรก สถานที่ และบริการ) เพื่อเปิดโอกาสให้มีการเลี้ยงลูกด้วย นมแม่อย่างเต็มที่

๓.๗ ระบบอาหารที่ยืดหยุ่นในบริบทของมนุษยธรรม

๖๐. การเชื่อมโยงความปลอดภัยของอาหารและโภชนาการในช่วงวิกฤติทางมนุษยชาติ (ภัยที่เกิดจากมนุษย์ ความขัดแย้ง ภัย พิบัติทั้งที่เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยธรรมชาติ ภาวะโรคระบาด) เข้ากับกลยุทธ์ในระยะยาว ที่ สอดคล้องกับกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ วิธีการดำเนินงานด้านสิทธิมนุษยชนที่เป็นที่ยอมรับกันในระดับสากล และ ข้อกำหนดของประเทศ คือสิ่งสำคัญที่จะเสริมความยืดหยุ่นให้ระบบอาหาร ภัยพิบัติที่เกิดขึ้นในช่วงสั้นๆ หรือยืดยาวออกไป จะ ทำให้คนหลายล้านคนพลัดจากถิ่นที่อยู่ และเพิ่มความเสี่ยงในด้านความปลอดภัยของอาหาร และภาวะทุพโภชนาการ สิ่ง ที่ ต้องให้ความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในช่วงภัยพิบัตินี้ คือการหาสมดุลระหว่างความปลอดภัยของอาหารและความต้องการด้าน โภชนาการที่เกิดขึ้นโดยตรง กับผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นในระบบ เมื่อพิจารณาถึงความสำคัญของระบบอาหารที่มีความยืดหยุ่น แนวทางปฏิบัติในส่วนนี้จะเน้นที่ความสำคัญของการสร้างความช่วยเหลือทางด้านมนุษยธรรมที่เกิดขึ้นต่อเนื่อง และการ พัฒนา โดยเฉพาะการพัฒนาในระดับท้องถิ่น ความพยายามและความร่วมมือระหว่างฝ่ายต่างๆ โดยคำนึงถึงกรอบการทำงาน ขององค์การอาหารและการเกษตรแห่งสหประชาชาติในการดำเนินงานเพื่ออาหารที่ปลอดภัยในภาวะวิกฤติที่ยืดเยื้อ (Framework for Action on Food Security in Protracted Crises)

๓.๗.๑ การคุ้มครองผู้ที่มีความเปราะบางต่อภาวะทุพโภชนาการในบริบทของมนุษยธรรม

ก) รัฐบาลและองค์การระหว่างรัฐบาลควรให้ความสำคัญเป็นพิเศษกับการปกป้องคุ้มครอง และจัดให้คนสามารถเข้าถึงอาหารที่ปลอดภัย มีคุณค่าทางอาหาร และมีความช่วยเหลือด้านโภชนาการให้แก่กลุ่มคนที่เปราะบางที่สุด และมีกิจกรรมการศึกษาด้านโภชนาการในท้องถิ่น เพื่อให้สามารถทราบถึงภาวะทุพโภชนาการในบริบททางด้านมนุษยธรรม และควรส่งเสริมให้สามารถเข้าถึงแหล่งผลิต และเข้าถึงตลาดซึ่งมีการใช้จ่ายเป็นจำนวนมากและเป็นประโยชน์แก่ผู้ค้ารายย่อย ซึ่งรวมถึงการใช้อาหารในท้องถิ่นที่ผลิตด้วยวิธีที่ยั่งยืนหากเป็นไปได้ อาหารไม่ควรถูกใช้เป็นเครื่องมือทางการเมืองหรือกดดันทางเศรษฐกิจ และรัฐบาลควรพยายามรักษาการเข้าถึงแหล่งน้ำดื่มที่ปลอดภัย แม้ในสถานการณ์ฉุกเฉิน และลดจำนวนผู้คนที่ประสบปัญหาขาดแคลนแหล่งน้ำ

ข) รัฐบาล ฝ่ายที่มีส่วนเกี่ยวข้องในความขัดแย้ง องค์การมนุษยธรรมสากล และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่น ควรทำให้ทุกคนที่ได้รับผลกระทบ และกลุ่มประชากรที่ได้รับความเสี่ยง สามารถเข้าถึงอาหารที่ปลอดภัยและได้รับความช่วยเหลือด้านโภชนาการ ทั้งภัยพิบัติที่เกิดขึ้นฉับพลันและที่เป็นภัยพิบัติที่ยืดเยื้อ ตามหลักการด้านมนุษยธรรมที่ยอมรับกันในระดับสากล ดังที่อยู่ใน อนุสัญญาเจนีวา พ.ศ. ๒๕๔๒ และมติสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ หลังปี พ.ศ. ๒๕๔๒

ค) รัฐบาล ด้วยความช่วยเหลือขององค์การระหว่างรัฐบาล รวมถึงความช่วยเหลือและความร่วมมือจากนานาชาติ ควรจัดการให้แน่ใจว่าผู้คนจะสามารถเข้าถึงอาหารที่มีคุณค่าทางอาหารและปลอดภัย และให้ความช่วยเหลือด้านโภชนาการแก่ผู้อพยพ ผู้พลัดถิ่นในประเทศ ชุมชนเจ้าภาพ ผู้หลบภัยในดินแดนของตนเอง โดยเป็นไปตามข้อบังคับของรัฐบาล ภายใต้วิธีการที่เกี่ยวข้องที่ได้รับการยอมรับในระดับสากล เช่นการใช้อาหารในท้องถิ่นที่ผลิตด้วยกรรมวิธีที่ยั่งยืน หากสามารถทำได้ นอกจากนี้ รัฐบาลยังควรมีแผนรับมือล่วงหน้า โดยสอดคล้องกับลำดับความสำคัญและกำลังผลิตของประเทศ เพื่อให้แน่ใจว่ากลุ่มคนที่เปราะบางและเป็นกลุ่มคนชายขอบ จะได้รับอาหารที่ปลอดภัยและโภชนาการที่ดี อีกทั้งยังต้องมีการเฝ้าระวังโภชนาการ โดยมีตัวบ่งชี้ที่เหมาะสม ระหว่างเกิดภัยพิบัติ เช่นโรคระบาด ความขัดแย้ง หรือ ภัยพิบัติ เช่น ภัยที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงของสภาพอากาศ

๓.๗.๒ ปรับปรุงคุณภาพของอาหารและความช่วยเหลือด้านโภชนาการ

ก) รัฐบาล และทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องในความขัดแย้ง และภัยพิบัติเช่นที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และโรคระบาด รวมถึงความช่วยเหลือด้านอาหาร และองค์การระหว่างรัฐบาล ควรเน้นและสนับสนุนความปลอดภัยของอาหาร รวมถึงการประเมินและวิเคราะห์โภชนาการ และคุ้มครองความเป็นส่วนตัว รวมถึงจัดการปัญหาความขัดแย้งด้านผลประโยชน์ที่อาจเกิดขึ้น และควรปฏิบัติตามแนวทางเหล่านี้ไปตลอดช่วงที่เกิดภัยพิบัติ เพื่อให้มีความช่วยเหลือด้านอาหารและโภชนาการ และทราบถึงองค์ประกอบต่างๆ ในระบบอาหารในท้องถิ่น ที่ต้องมีการฟื้นฟูหรือปรับปรุง

ข) รัฐบาลควรพิจารณาให้โภชนาการเป็นสิ่งที่จำเป็นยิ่ง และความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรม ควรมุ่งไปที่การตอบโจทยความต้องการด้านโภชนาการของกลุ่มประชาชนที่ได้รับผลกระทบ โดยเฉพาะกลุ่มคนที่มีความเปราะบางกับภาวะทุพโภชนาการมากที่สุด อาหาร ที่จัดเตรียมให้ ควรถูกต้องตามจุดประสงค์ของการได้รับโภชนาการที่มีคุณภาพและปริมาณที่เหมาะสม และควรเป็นไปตามที่กล่าวไว้ในย่อหน้าที่ ๔๑ ของนโยบายแนวทางปฏิบัติฉบับนี้

ค) รัฐบาลและองค์การระหว่างรัฐบาลควรสนับสนุนกลไกและโครงการคุ้มครองทางสังคม เพื่อป้องกันและจัดการการสูญเสียอาหาร ซึ่งรวมถึงอาหารที่ผลิตในท้องถิ่น มีความปลอดภัยและมีคุณค่าทางโภชนาการ และมีความครอบคลุมเพียงพอสำหรับช่วงเวลาที่เกิดภัยพิบัติ การเติมสารอาหารอาจมีบทบาทเสริมในบริบทของมนุษยธรรม และควร

ดำเนินการโดยอ้างอิงจากหลักฐานและทำตามบริบทเฉพาะ กลไกการคุ้มครองทางสังคม ควรสนับสนุนตลาดในท้องถิ่น และการเข้าถึงอาหารที่มีประโยชน์ทางโภชนาการในระยะยาวได้

ง) รัฐบาลควรกำหนดนโยบายการให้อาหารแก่ทารกและเด็กเล็กในภาวะฉุกเฉิน รวมถึงการคุ้มครองให้เด็กสามารถกินนมแม่ได้ และด้วยความร่วมมือกับองค์การระหว่างรัฐบาล และองค์กรไม่แสวงหาผลกำไร และควรส่งเสริมการสนับสนุนความร่วมมือ และเริ่มใช้นโยบายดังกล่าวในการให้อาหารทารกและเด็กเล็กในระหว่างที่เหตุวิกฤติทางมนุษยธรรม

จ) หากมีการใช้เงินสดหรือคูปอง รัฐบาลและองค์การระหว่างรัฐบาลควรสนับสนุนให้มีการใช้กับอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการและปลอดภัย และหากเป็นไปได้ ควรผลิตด้วยกรรมวิธีที่ยั่งยืน และควรผลิตจากภายในท้องถิ่นหรือจัดหาจากภูมิภาคนั้นๆ และเพียงพอที่จะเป็นอาหารที่ดีต่อสุขภาพของคนในทุกช่วงอายุ โดยพิจารณาตามคำแนะนำของโครงการอาหารโลก และองค์การระหว่างรัฐบาลอื่นๆ ของสหประชาชาติ โครงการความช่วยเหลือเหล่านั้น ควรมีการคุ้มครองความเป็นส่วนตัวและมีการจัดการการขัดแย้งทางผลประโยชน์ที่อาจเกิดขึ้น

๓.๗.๓ การทำให้ระบบอาหารมีความยืดหยุ่นในบริบทของมนุษยธรรม

ก) รัฐบาล ร่วมกับองค์การระหว่างรัฐบาล และองค์กรอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ควรวิเคราะห์ระบบอาหาร พัฒนาและใช้ระบบแจ้งเตือนล่วงหน้า บริการข้อมูลสภาพอากาศ และระบบข้อมูลอาหารและการเกษตร รวมทั้งระบบติดตามดูราคา ซึ่งจะตรวจจับภัยที่อาจส่งผลกระทบต่อการผลิตอาหาร ความพร้อม และการเข้าถึงอาหาร รวมถึงภัยด้านความปลอดภัยด้วย ระบบแจ้งเตือนล่วงหน้าเหล่านี้ ควรถูกบูรณาการเข้ากับระบบวิเคราะห์อาหารในระดับที่กว้างขึ้น และตรวจความพร้อมและราคาของอาหารที่เป็นอาหารที่ดีต่อสุขภาพ ซึ่งอยู่ในระบบอาหารในระดับท้องถิ่น

ข) รัฐบาลและองค์การระหว่างรัฐบาลควรลงทุนในมาตรการลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติ ที่จะเป็นประโยชน์ต่อกลุ่มคนที่มีความเสี่ยง/ต้องการมากที่สุด โดยให้สอดคล้องกับตัวบทกฎหมายในประเทศ กล่าวให้เจาะจงก็คือ สิทธิภัยที่ก่อให้เกิดผลิตผลควรได้รับการปกป้องจากสภาพอากาศที่รุนแรงและผลกระทบจากสภาพอากาศและภัยอื่นๆ เพื่อเพิ่มความยืดหยุ่นให้กลุ่มประชากรที่ได้รับผลกระทบ และความสามารถในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงกะทันหัน อันเนื่องมาจากความขัดแย้งหรือภัยพิบัติ รวมทั้งเหตุที่เกิดจากสภาพอากาศเปลี่ยนแปลง และการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจอย่างฉับพลัน มาตรการดังกล่าว อาจรวมถึงโครงข่ายรองรับทางสังคม การลงทุนในการคุ้มครองชีวิตความเป็นอยู่ที่ได้รับผลกระทบ งบประมาณฉุกเฉิน และการสำรองอาหาร การลดค่าติดต่อดูธุรกิจ และการระบุรูปแบบของโปรแกรมบูรณาการ รัฐบาลควรมุ่งเป้าไปที่การรื้อฟื้นการผลิตอาหารในท้องถิ่นและการเข้าถึงตลาดให้เร็วที่สุด

ค) หากได้รับการยินยอมจากรัฐบาล องค์การระหว่างรัฐบาลและหุ้นส่วนเพื่อการพัฒนา ควรนำองค์กรไม่แสวงหาผลกำไร ภาคเอกชน และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียรายอื่นๆ เข้ามามีส่วนร่วมด้วย รวมทั้งต้องมีการคุ้มครองข้อมูลส่วนตัว และจัดการเหตุการณ์ความขัดแย้งทางผลประโยชน์ที่อาจเกิดขึ้นได้ ในการช่วยเหลือด้านอาหารตามหลักมนุษยธรรม และโครงการชีวิตความเป็นอยู่เพื่อส่งเสริมการฟื้นฟูและพัฒนาเศรษฐกิจ เสริมสร้างระบบอาหารให้มีความยั่งยืน และเสริมขีดความสามารถของผู้ค้ารายย่อย และ/หรือครอบครัวเกษตรกร เพื่อให้สามารถเข้าถึงแหล่งข้อมูลเพื่อสนับสนุนการผลิตและตลาดได้

ส่วนที่ ๔ การนำไปใช้และการตรวจสอบการใช้งานและการประยุกต์ใช้นโยบายแนวทางปฏิบัติด้านระบบอาหารและโภชนาการ

๔.๑ การสร้างนโยบายและการนำนโยบายของคณะกรรมการความมั่นคงอาหารโลกไปใช้

๖๑. สมาชิกทั้งหมดขององค์การอาหารและการเกษตรแห่งสหประชาชาติ และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในทุกระดับจะได้รับการส่งเสริมให้สนับสนุนกลุ่มของตนและภายในระบบปฏิบัติการอื่นๆ ในการกระจายข้อมูล การใช้ และการประยุกต์ใช้นโยบายแนวทางปฏิบัติฉบับนี้ เพื่อสนับสนุนการพัฒนาและการใช้นโยบาย กฎหมาย โครงการ ตลอดจนแผนการลงทุนต่างๆ ระดับชาติที่ได้รับการประสานงานในทุกภาคส่วนเพื่อให้บรรลุซึ่งระบบอาหารที่ยั่งยืนซึ่งจะทำให้สามารถจัดหาอาหารที่มีประโยชน์และพัฒนาสารอาหารได้

๖๒. รัฐบาลจะได้รับเชิญให้ใช้นโยบายแนวทางปฏิบัตินี้เพื่อเป็นเครื่องมือในการใช้ความคิดริเริ่มเพื่อให้ได้อาหารที่มีประโยชน์ผ่านระบบอาหารที่ยั่งยืน แนวทางเหล่านี้รวมถึงการดำเนินกลยุทธ์และโครงการต่างๆ ในระดับชาติ การชี้ถึงโอกาสทางนโยบายต่างๆ การสนับสนุนการหารืออย่างโปร่งใส มีการเข้าร่วมอย่างแข็งขันและเปิดเผย การส่งเสริมกลไกความร่วมมือ การพัฒนาความสอดคล้องทางด้านนโยบาย การสนับสนุนเทคโนโลยีนวัตกรรม และการก่อตั้งและเพิ่มความแข็งแกร่งให้กับระบบปฏิบัติการต่างๆ ของผู้มีส่วนได้เสีย ความเป็นพันธมิตร กระบวนการต่างๆ พร้อมทั้งยังมีการปกป้องข้อมูลส่วนบุคคลและจัดการผลประโยชน์ทับซ้อน การส่งเสริมและสนับสนุนการเกี่ยวข้องของผู้มีส่วนได้เสียซึ่งรวมไปถึงตัวแทนจากกลุ่มเสียงต่างๆ

๖๓. สมาชิกรัฐสภาและพันธมิตรของสมาชิกรัฐสภาทั้งในระดับภายในประเทศ ระดับประเทศ ระดับภูมิภาคล้วนมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมและรับนโยบายมาใช้ ตลอดจนในการกำหนดข้อบังคับทางกฎหมายที่เหมาะสม การก่อให้เกิดการตระหนักรู้ การส่งเสริมการอภิปรายระหว่างผู้มีส่วนได้เสีย และการจัดสรรทรัพยากรสำหรับการใช้นโยบายและโครงการเพื่อบรรลุซึ่งระบบอาหารที่ยั่งยืน

๔.๒ การสร้างและเพิ่มขีดความสามารถเพื่อการบูรณาการ

๖๔. รัฐบาลต่างๆ จะได้รับสนับสนุนให้ระดมทรัพยากรทางการเงิน เทคโนโลยีและมนุษย์และให้ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อเพิ่มพูนความสามารถของคนและของสถาบันต่างๆ ของประเทศตนเองเพื่อใช้นโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ และเพื่อกำหนดความสำคัญที่มีต่อการดำเนินตามแนวทางปฏิบัติและการตรวจตราการปฏิบัติทั้งในระดับสากล ระดับภูมิภาค ระดับชาติและระดับท้องถิ่น หน่วยงานทางด้านเทคนิคขององค์การสหประชาชาติ หน่วยงานทางด้านความร่วมมือทวิภาคีและพันธมิตรในการพัฒนาอื่นๆ สามารถที่จะช่วยเหลือในด้านนี้ได้ การมีส่วนร่วมของผู้ที่ได้รับผลกระทบอย่างรุนแรงที่สุดจากความหิวโหยและการขาดสารอาหาร รวมถึงจากการพัฒนาด้านเทคนิคอันเป็นมิตรต่อผู้ใช้ถือเป็นความสำคัญต่อการทำความเข้าใจต่อวิธีการและการนำแนวทางนั้นๆ ไปใช้ในบริบทท้องถิ่น

๖๕. เพื่อให้สอดคล้องกับย่อหน้าที่ ๔๑ ของวาระการพัฒนาที่ยั่งยืนปี พ.ศ. ๒๕๗๓ ที่ได้รับการเห็นชอบร่วมกันและโดยสมัครใจ เพื่อเพิ่มความสามารถในการยืดหยุ่นและปรับตัวของระบบอาหารอันรวมไปถึงการระดมทรัพยากรทางการเงินและการเสริมสร้างขีดความสามารถและส่งต่อเทคโนโลยีทางสิ่งแวดล้อมที่ครบถ้วนในการพัฒนาประเทศถือซึ่งตั้งอยู่บนเงื่อนไขอันน่าพึงพอใจ ถือเป็นความจำเป็นอย่างยิ่ง การคลังสาธารณะ รวมถึงทั้งภายในและระหว่างประเทศจะมีบทบาทสำคัญในการจัดหาบริการที่จำเป็นและสินค้าสาธารณะรวมถึงการระดมทรัพยากรอื่นๆ ทางด้านการเงินเพื่อใช้สำหรับการดำเนินตามแนวทางปฏิบัติของนโยบายแนวทางปฏิบัตินี้

๖๖. การดำเนินตามนโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ ควรสอดคล้องกับวาระการพัฒนาที่ยั่งยืนปี พ.ศ. ๒๕๗๓ ซึ่งมีขึ้นเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนและเป้าหมายในการพัฒนาอย่างยั่งยืนนั้นๆ โดยเฉพาะเป้าหมายตามแผนการพัฒนากลโลกเพื่อความยั่งยืน ๒ และ

๑๒ นอกจากนั้น การดำเนินตามนโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ ควรคำนึงถึงหลักการและความรับผิดชอบที่มีร่วมกันของวาระการพัฒนาที่ยั่งยืนปี พ.ศ. ๒๕๗๓ ซึ่งรวมไปถึงย่อหน้าที่ ๑๐ ๑๑ ๑๒ และ ๑๓ และยังรวมไปถึงย่อหน้าที่ ๒๔ ๔๐ และ ๔๑ ที่มีความสัมพันธ์ต่อการดำเนินตามนโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ด้วย

๖๗. การระดมทรัพยากรทางการเงินเพิ่มเติมเพื่อใช้สำหรับการพัฒนาประเทศจากหลายแหล่งควรทำให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยเฉพาะการใช้ความร่วมมือเหนือ-ใต้ และ ใต้-ใต้ รวมถึงความร่วมมือสามเหลี่ยมในภูมิภาคและระหว่างภูมิภาค องค์กรระหว่างประเทศ โดยเฉพาะองค์กรการเงินระหว่างประเทศและผู้มีส่วนได้เสียทั้งหมดควรได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนให้สอดคล้องกับอำนาจที่ได้รับมอบหมายที่เหมาะสมต่อการพัฒนาประเทศในการดำเนินตามนโยบายแนวทางปฏิบัตินี้

๖๘. ผู้บริจาค องค์กรการเงิน และองค์กรระหว่างรัฐบาลต่างๆ รวมถึงนิติบุคคลทางการเงินอื่นๆ จะได้รับการสนับสนุนให้ใช้นโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ ในการร่างนโยบายในการกู้ยืม การให้ทุน การลงทุน และการตั้งโครงการเพื่อสนับสนุนความพยายามของผู้มีส่วนได้เสีย นโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ ควรมีส่วนร่วมในการออกแบบการลงทุนที่คำนึงถึงความยั่งยืนในระยะยาว ซึ่งเป็นการลงทุนที่มีเป้าหมายในการเพิ่มการผลิต ความสามารถในการจับจ่าย และการเข้าถึงอาหารที่ปลอดภัย หลากหลาย และมีสารอาหารครบถ้วนได้อย่างยั่งยืน รวมถึงการบูรณาการทางด้านสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ สังคม สารอาหาร และด้านสุขภาพควบคู่ไปกับด้านเกษตรกรรมและแผนการลงทุนต่างๆ ในภาคอาหาร

๖๙. หุ้นส่วนในการพัฒนา องค์กรต่างๆ ระหว่างรัฐบาลอันรวมไปถึงหน่วยงานที่ตั้งอยู่ในกรุงโรมและองค์กรอื่นๆ ในภูมิภาค ภาคเอกชน ภาครัฐบาล และผู้มีส่วนได้เสียที่เกี่ยวข้องจะได้รับการส่งเสริมให้สนับสนุนความพยายามของรัฐบาลให้ใช้นโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ ให้สอดคล้องกับทรัพยากรและอำนาจที่มี การสนับสนุนอาจรวมไปถึงการทำวิจัย การร่วมมือทางเทคนิค การให้ความช่วยเหลือทางการเงินและความช่วยเหลือทางด้านมนุษยธรรม การจัดหาคำแนะนำทางด้านการนโยบายโดยตั้งอยู่บนหลักฐานที่มี การพัฒนาความสามารถเชิงสถาบัน การพัฒนาการตรวจเค้าโครง การแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ และการให้ความช่วยเหลือในการพัฒนานโยบายระดับชาติและระดับภูมิภาค การลงมือปฏิบัติอาจเริ่มจากการพัฒนาขีดความสามารถของพันธมิตรในการกำหนด จัดการและเข้าร่วมในการเป็นพันธมิตรระหว่างผู้มีส่วนได้เสีย โดยให้มีคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลจัดการผลประโยชน์ทับซ้อน เพื่อให้เกิดความโปร่งใสและความรับผิดชอบรวมถึงการส่งเสริมการปกครอง เพื่อให้เกิดผลลัพธ์ที่มีประสิทธิภาพ ยิ่งไปกว่านั้น กลไกความร่วมมือระหว่างหน่วยงานขององค์กรสหประชาชาติซึ่งรับผิดชอบในด้านระบบอาหารและสารอาหารยังได้รับการสนับสนุนให้ทำงานเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและสนับสนุนนโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ ในระดับประเทศตามที่ประเทศสมาชิกได้ร้องขอ

๗๐. รัฐบาลต่างๆ สถาบันวิจัยในประเทศและระหว่างประเทศ องค์กรระหว่างรัฐบาล มหาวิทยาลัยและสถาบันการศึกษา ได้รับการสนับสนุนให้ส่งเสริมการพร้อมใช้งานและการเข้าถึงความรู้อันรวมไปถึงความรู้พื้นบ้าน ความรู้ดั้งเดิมและความรู้ท้องถิ่น โดยได้รับการยินยอมจากคนพื้นเมืองและนวัตกรรมซึ่งรวมถึงกระบวนการทำให้เป็นเทคโนโลยีดิจิทัล วิทยาศาสตร์และหลักฐานจากทุกมิติที่เกี่ยวข้องกับระบบอาหารเพื่อช่วยในการพัฒนาและตรวจสอบเค้าโครงของหลักฐาน การเรียงลำดับความสำคัญของปัญหาที่จะต้องนำไปพิจารณา การประเมินผลกระทบ และการทำงานร่วมกันอย่างมีศักยภาพรวมถึงการชดเชยข้อดีข้อเสีย

๗๑. การกระจายข้อมูลและใช้นโยบายแนวทางปฏิบัตินี้สามารถส่งเสริมได้โดยผ่านการระบุบทบาท ‘ผู้ชนะ’ และ ‘การเปลี่ยนหน่วยงาน’ โดยเฉพาะในกิจการภาคเอกชน องค์กรรัฐบาล และคนพื้นเมืองรวมถึงชุมชนท้องถิ่น ซึ่งจะอาจสร้างความ

ตระหนักและเกิดการสนับสนุนให้มีการรณรงค์ระหว่างภาคส่วนและรัฐบาลระดับต่างๆ ในขณะที่เดียวกันก็เสริมสร้างการเคารพในความหลากหลายทางวัฒนธรรม โดยต้องมีการคุ้มครองความเป็นส่วนตัวและการผลประโยชน์ทับซ้อน

๔.๓ การตรวจสอบการใช้งานและการประยุกต์ใช้นโยบายแนวทางปฏิบัติด้านระบบอาหารและโภชนาการ

๗๒. ภายใต้การหารือกับผู้มีส่วนได้เสียอื่นๆ รัฐบาลได้รับการสนับสนุนให้กำหนดนโยบายชาติ การเรียงลำดับความสำคัญ และดรชอื่นอื่นๆที่เกี่ยวข้อง และจัดหาหรือเสริมระบบการตรวจตราที่มีอยู่ในประเทศและระบบการรายงานต่างๆ เพื่อประเมินประสิทธิภาพของนโยบาย และกฎข้อบังคับต่างๆ และเพื่อให้สามารถใช้มาตรการในการเยียวยาได้อย่างเหมาะสม ในกรณีที่เกิดผลกระทบในด้านลบ รัฐบาลยังได้รับการส่งเสริมให้ใช้การตรวจสอบที่ตั้งอยู่บนหลักการของวิทยาศาสตร์และหลักฐานและการประเมินวิธีซึ่งให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ว่าสิ่งใดเหมาะสมและการปรับแก้เพื่อให้บรรลุผลสูงสุด

๗๓. ในการใช้นโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ รัฐบาลสามารถที่จะสนับสนุนการบรรลุผลของเป้าหมายโภชนาการระดับโลก (๒๕๖๘) อนุมัติโดยสมัชชาอนามัยโลกในปี พ.ศ. ๒๕๕๕ และการบรรลุเป้าหมายทางด้านอาหารในพื้นที่ที่เกี่ยวข้อง นโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ สนับสนุนประเทศต่างๆ ในการเรียงลำดับความสำคัญและตั้งเป้าหมายที่เฉพาะเจาะจง วัดผลได้ สามารถดำเนินการให้ลุล่วง มีความเกี่ยวข้องและมีกำหนดเวลาชัดเจน เพื่อให้ทำได้ตามจุดประสงค์ด้านโภชนาการ สุขภาพ เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม เพื่อเร่ง และดำเนินการให้สอดคล้องกับทศวรรษแห่งโภชนาการและวาระการพัฒนาที่ยั่งยืนปี พ.ศ. ๒๕๗๓ สิ่งนี้สามารถทำได้โดยผ่านการสนับสนุนนโยบายต่างๆ และการออกกฎหมายซึ่งอนุญาตให้มีการแลกเปลี่ยนการปฏิบัติและประสบการณ์และเน้นย้ำความสำเร็จและบทเรียนที่เรียนรู้มาตลอดจนหาสนับสนุนเพื่อเร่งให้เกิดการปฏิบัติ รัฐบาลยังควรส่งเสริมกลไกที่ใช้ในการใกล้เคียง และคลายปมขัดแย้งโดยเฉพาะในกลุ่มบุคคลที่เปราะบางที่สุด และเป็นกลุ่มคนชายขอบ

๗๔. องค์การอาหารและการเกษตรแห่งสหประชาชาติ ได้รับการสนับสนุนให้รวมนโยบายแนวทางปฏิบัติฉบับนี้เข้าในงานที่กำลังดำเนินอยู่และเข้าในการตรวจตราทรัพยากรการเงินที่มีอยู่ ดังที่ได้กำหนดไว้ในร่างยุทธศาสตร์โลกสำหรับความมั่นคงทางอาหารและภาวะโภชนาการโลก (GSF) ด้วย